

Zimní Vacenovický ZPRAVODAJ

PROSINEC / 2015

Vážení spoluobčané.

Je polovina prosince a počasí ani v nejmenším nepřipomíná blížící se vánoční čas. Při pohledu z okna vidím trávníky zelenější, než nakolik by měly vzhledem k ročnímu období nárok. Ovšem kalendář na mém stole si tvrdostjně stojí na svém, Vánoce se blíží, ať už si příroda dělá, co chce. Před novým obecním úřadem nám vyrostl krásný vánoční strom, který už nebyl v předzahrádce původních majitelů manželů Řihákových vítán. Rádi jsme se ho ujali, vždyť také při naší každoroční soutěži o nejkrásnější vánoční výzdobu byl pravidelně oceňován.

Už se všichni těšíme na pořady, které nám připraví naše složky k umocnění sváteční pohody a k dotvoření vánoční atmosféry. Každoroční zpívání u vánočního stromu pořádané Mužským sborem z Vacenovic a ženským sborem Marijánky, Vánoce na Moravě při-

Betlém před OÚ. Autoři: Arnošt Brázdil, Josef Zemánek, Jan Mišík

pravené folklorním souborem, vánoční koncert tentokrát s DH Vacenovjáci, vánoční koncertování v kostele, zpívání mše na Štědrý den a Gajdošské nokturno na Růdníku. Je až s podivem, kolik se najde obětavých lidí, kteří jsou ochotni věnovat svůj čas, abychom my strávili vánoční dobu v příjemném a svátečním prostředí. Podobné momenty posilují lidskou sounáležitost a předvánoční čas a jsou svým duchem tou nejlepší příležitostí k setkávání. A je jedno, kolik je vám let a jak dlouho ve Vacenovicích bydlíte.

Naše obec pořádá v tomto roce Silvestrovský pochod Mikroregionu Nový Dvůr na téma „Silvestr plný hvězd“. Přípravy jsou v plném proudu. V roce 2014 se ve Skoronicích sešlo 1600 pochodníků, a když tato malá obec zvládla vše bez problémů, ani my se nemůžeme nechat zahanbit. Už od května mi nabízí naši spoluobčané, že pokud budu na Silvestra potřebovat pomoc, jsou k dispozici. Že to nejsou planá slova, dokázala první schůzka s veřejností, svolaná k organizaci Silvestra do kulturního domu. Jakákoliv byt' jen úvaha a myšlenka byla okamžitě rozdiskutována a jejich realizace se vzápětí někdo ujal. Já jen seděla a nestačila zapisovat, kdo co

a kdy udělá a zařídí. Jeden z nejúžasnějších pocitů pro mě byl, když se dala na kabelovku výzva, zda by naše šikovné hospodyňky během svého vánočního pečení upekly perníkové hvězdičky, které budou rozdávány každému příchodci. Během několika dnů se na obecním úřadě začaly objevovat krabice, pytlíky, kabelky plné perníčků ve tvaru hvězdičky. Nedovedete si představit ten pocit hrdosti a nebojím se říct až pýchy, kterou ve mně tato akce vyvolává. Vždyť dnes máme na obecním úřadě více jak 3000 perníčků. Dál se hlásí dobrovolníci na výpomoc s organizací Silvestra a někteří doma mimo perníčky připravují i výzdobu celého areálu a vyrábějí stovky lesklých hvězdiček. S radostí naše přípravy popisují okolním starostům. A chlubím se. A mám se čím chlubit. Tolik ochoty, elánu a zápalu, to se hned tak nevidí.

Ale nejde jenom o Silvestra. Všimli jste si někdy, že každý křížek a socha i mimo obydlenu část obce jsou vždy upravené, mají nějakou květinovou výzdobu a dost často zde svítí i svíčka? Všimli jste si, že jdete jeden týden kolem Jezera nebo Bahňáku a všude plno smetí a odpadků a další týden je uklizeno? Obecní úřad to vždy není, to některý náš spoluobčan vezme pytel a vysbírání to, co ostatní vyhodili. Všimli jste si, že o dětské hřiště v ulici Stanoviska se nestará obecní úřad? Že nápisy na asfaltu na cyklostezce k Růdníku nepsal nikdo z obecního úřadu, ale náš spoluobčan? Že máme před hřbitovem každý rok vysazené květináče a že nádherné stojany na konve, které jsou pomalu uměleckým dílem a chloubou hřbitova, nedělal nikdo z obecního úřadu? To a mnoho jiného jde samo z vaší iniciativy a ochoty přiložit ruku ke společnému dílu. Pro mě je radost ve Vacenovicích bydlet a upřímně a s velkou pokorou si vážím toho, že mohu ve Vacenovicích dělat starostku.

S přáním krásných a pokojných svátků vánočních prožitých v kruhu rodinném a v příštím roce s přáním zdraví a rodinné pohody

Jana Bačíková, starostka obce

Společenská kronika

Vítání dětí v přísálí KD – v roce 2015 se jich ve Vacenovicích narodilo už 26 ...

Mikuláš

Ten poslední měsíc v roku,
plný krásných chvilí je,
všichni podávají si ruku
i zatvrzelé srdce roztaje.

Na Mikuláše když malý capart
modlitbičku odříká,
všem dokola chce se plakat,
jak je scénka dojemná.

A pak přijde vánoční čas,
svátky míru ... radosti,
u stromečku sejdem se zas
a rozdáme si dárečky.

Na návsi když koledy zní,
Tichá noc je nádherná,
všichni ve vsi poslouchají,
tak to slaví Morava.

(autor JB)

100. narozeniny rodačky z Vacenovic – paní Marie Uherkové, roz. Jakubíčkové, která žije v Hodoníně.

DĚTI NAROZENÉ VE II. POL. R. 2015:

*Maminčino srdíčko,
vejde se mi do dlaně
a když vyjde sluníčko,
tak veliké jak hora je.*

*Tolik lásky, tolik bolu,
zastíní i velkou horu
a když pak se usměje,
co na světě krásy je.*

*Z její ruky skýva chleba,
je jako pozdrav červánků,
její hlas chci slyšet znova,
když nás ukládá ke spánku.*

*A to ranní probuzení,
její hlas, když uslyším,
tolik krásy v světě není,
marně nad tím přemýšlím.
(autor JB)*

Eliška Machalová
Natálie Ingrová
Karolína Šedová
Sarah Simone Kravcová
Štěpán Chvátal
Tibor Matyáš
Adam Mikulčík
Lukáš Nedvědický
Ema Dobešová
Alžběta Rybová
Zdeněk Fridrich
Adéla Cabalová
Mariana Svitková
Štěpán Šimkovič
Liliana Malá
Sophie Rygarová
Silvie Štastná
Kryštof Schneider
Tereza Šimečková

SVATBY VE II. POL. R. 2015:

*Svatba
Již nám zvony vyzvánějí
a pan farář u oltáře stojí,
ten nám ruce štolou sváže
a pak budem svoji.*

*Ten prstýnek zlatý,
který já ti na prst dám,
ten jsem ti dal z lásky,
aby nebyl každý sám.*

*Však čas zastavit se nedá,
šedin a vrásek přibývá,
ten cit, kterému se říká láska,
dál v nás zůstává.*

*A když došel podzim žití,
čas oslabil naši lásku,
mám tě rád jak na louce kvítí
a nejkrásnější sedmikrásku.
(autor JB)*

Ing. Marek Jašík a Bc. Petra Kopečková
Martin Staša a Mgr. Veronika Foltýnová
Ondřej Příkazský a Mgr. Michaela Nováková
Petr Šimeček a Klára Smutná
Radek Bábík a Bc. Veronika Ingrová
Radek Kotásek a Zdena Chvátalová
Vojtěch Příkazský a Iveta Čáslavová
Ing. Martin Šefčík a Oľga Richterová

VÝZNAMNÁ OSOBNÍ VÝROČÍ II. POL. ROKU 2015

Koloběh života

*Když začíná život z matky rodící,
proč končí život roky končící.
Ten koloběh života radosti i bolesti,
provází nás od kolébky k žalosti.*

*Proč je tolik radosti u kolébky batole
a tolik smutku v tomto našem kostele,
tento koloběh života nezmění se více.*

*Ten život však není o životě a smrti,
život, ten se musí prožít o lásce a štěstí
a život, to jsou děti, vnuci a radosti
a nejkrásnější štěstí, když vám vnuk vletí do náručí.
(autor JB)*

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života, oslavili manželé:
Stanislav a Růžena Brhelovi

92. narozeniny oslavila:
Růžena Horácková

91. narozeniny oslavili:
Josef Mikéska
Dobromila Řiháková

85. narozeniny oslavili:
Anna Neduchalová
Anna Rouzková
Cecília Julínková
Cyril Novák
Ludmila Charvátová
Marie Belková

80. narozeniny oslavili:
Růžena Houšťová
František Křížka
Marie Charvátová
Hedvika Řiháková
Stanislav Kovařík
Marie Burešová
Marie Jakubíčková

ÚMRTÍ VE II. POL. R. 2015:

Anděl smrti

*Když přichází anděl smrti
a končí život náš,
je lepší mu jít naproti
a pomodlit se otčenáš.*

*Když po boku ti stojí blízcí
a život už ti odchází,
ta slza, co ti v oku prýští,
v dálí ať tě provází.*

*Proti smrti léku není,
proto važ si života,
naš kraj sluncem provoněný,
tvůj hrob navždy zachová.*

*Modlitbička na tvém hrobě,
snad i tebe potěší,
ta pieta v každé době,
lásku k tobě nezmění.
(autor JB)*

	ve věku
Petr Blažek	52 let
Pavel Běloch	42 let
Květoslava Bláhová	61 let
Jan Ingr	86 let
Jiřina Křížková	95 let
Isidor Ingr	88 let
Josef Křížka	76 let

Ve II. pololetí roku 2015 se ve Vacenovicích:

narodilo	19 dětí
přihlásilo k trvalému pobytu	7 občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu	23 občanů
zemřelo	7 občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje činí 2198, průměrný věk 40,72 let.

Pozemkové úpravy

V pololetním zpravodaji jsem informovala o záměru zahájit pozemkové úpravy na katastru obce Vacenovice. Proč obec Vacenovice cítí potřebu pozemkových úprav?

Většina z vás vlastní pozemky na celém katastru obce, mnohdy ani nevíte, kde tyto pozemky leží. Není to vaší vinou. V minulém režimu se soukromé vlastnictví popíralo a pozemky byly zabaveny. Po změně politického režimu v roce 1989 se stát snažil vše napravit, ale 40 let je dlouhá doba a proto je vhodné využít institutu pozemkových úprav (plně hrazeny státem) a uspořádat vlastnické vztahy a realizovat společná zařízení (cesty, cyklostezky a systémy neškodného odvedení povrchových vod) z dotačních peněz.

Co je vlastně základním cílem pozemkových úprav.

- Umožnění přístupu vlastníků k jejich pozemkům a tím i zvýšení přístupnosti krajiny (vybudování cest, polních cest a cyklostezek)
- Možnost racionálnějšího hospodaření na zemědělských pozemcích
- Důsledná ochrana zemědělské půdy (vybudování větrolamů a tím zmírnění větrné eroze půdy)
- Ochrana vody a zadržení vody v krajině (vybudování větrolamů a zasakovacích pásů a retenčních nádrží)
- Obnovení struktury krajiny (rozdělení souvislých lánů pole)

Význam pozemkových úprav pro obec:

- Vyřešení vlastnických vztahů
- Možnost převedení pozemků pod společnými zařízeními do vlastnictví obce
- Využití finančních prostředků státu a EU na vybudování společných zařízení
- Vymezení pohybu zemědělské techniky
- Zlepšení prostupnosti krajiny vybudováním cest
- Vyřešení neškodného odvedení povrchových vod a ochrany území pomocí realizace protierozních opatření
- Zvýšení ekologické stability, pestrosti a retenční schopnosti krajiny realizací místních prvků územního systému ekologické stability
- Konkretizace některých prvků dle územního plánu do úrovně vlastnických parcel

Význam pozemkových úprav pro vlastníky pozemků a nájemníky:

- Upřesnění vlastnických vztahů (výměra, poloha)
- Úprava tvaru pozemků
- Možnost scelení pozemků
- Možnost reálného rozdělení pozemků spoluvlastníků
- Bezplatné první vytýčení nových pozemků v terénu
- Zpřístupnění pozemků systémem polních cest

- Zvýšení tržní ceny pozemků
- Možnost užívání svých pozemků, které jsou momentálně nepřístupné
- Vyšší efektivita využití pozemků včetně stabilizace jejich užívání

Výsledek pozemkových úprav:

- Obnovený digitální katastrální aparát
- Schválený plán společných zařízení (účelové komunikace, větrolamy, zasakovací pásy, zvýšení ekologické stability území)

Proces pozemkových úprav se řídí zákonem č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů.

Po zahájení pozemkových úprav se k jednotlivým krokům vyjadřují zástupci státní správy, obecní zastupitelstvo na veřejném zasedání a hlavně sbor zástupců občanů a každý vlastník dotčených pozemků. Celý proces zhotovení pozemkových úprav trvá minimálně dva roky. Pokud si uvědomíme, že dotační peníze z Programu rozvoje venkova jsou k dispozici pouze v letech 2014 – 2020 je jasné, že mnoho času nám nezbývá. Pokud se nám nepodaří realizace pozemkových úprav, nebudeme mít možnost vybudovat cyklostezku na Milotice, zpevněnou cestu kolem hájenky k Vracovu. Nezákáme peníze na obnovu alejí kolem cest a v neposlední řadě bude naše krajina dále trpět rychlým odtokem dešťových vod z pozemků a zvyšováním eroze půdy a následným odvátním zbytků úrodné půdy díky větrné erozi. Je na každém z nás, jak se k problematice ochrany půdy postavíme. Ale vesnice a její obyvatelé měli vždycky vztah k přírodě a vnímali půdu jako prostředek k obživě. Berme toto dědictví po našich předcích jako závazek a postarejme se o to, abychom mohli předat půdu a okolní krajinu našim následovníkům úrodnější, pestřejší a ekologicky stabilnější.

Musím poděkovat všem, kteří tuto problematiku pochopili a žádost o pozemkové úpravy již na obecním úřadě podepsali.

(Částečně čerpáno z brožury vydané programem rozvoje venkova „Pozemkové úpravy krok za krokem“).

Jana Bačíková, starostka obce

Výkup pozemků

S předchozím článkem souvisí i výkup pozemků. Zastupitelstvo obce Vacenovice každoročně schvaluje v rozpočtu částku na výkup pozemků v katastru obce Vacenovice. Vykupujeme jakýkoliv pozemek a jakoukoliv výměru. Předpokládáme, že pokud budou pozemky ve vlastnictví obce Vacenovice, bude možný i rozvoj a růst obce ku prospěchu všech občanů. Proto žádám všechny, kteří chtějí prodat své pozemky, aby zvážili možnost prodeje Obci Vacenovice. Děkuji.

Zastupitelstvo obce Vacenovice nás rovněž pověřilo pokračováním výkupu pozemků v lokalitě E1 a E2 na pravé straně při komunikaci na Ratíškovice. Po dokončení výkupu se budou tyto pozemky připravovat k zastavění. Cena těchto pozemků je nyní cca 6,50 Kč/m² a Obec Vacenovice nabízí současným majitelům za 1m²/100 Kč. Výměra současných pozemků neumožňuje zastavění samotnými vlastníky a proto je nutné pozemky vykoupit, přeparcelovat a poté zasítovat. Odhadní cena z roku 2012 za zasítování 1m² je 777 Kč. Už z tohoto je patrné, že bez obecního zásahu zde stavební pozemky

nikdy nevzniknou. Jelikož výkup trvá už 5 let a poptávka po pozemcích na stavby rodinných domů v obci roste, připravuje zastupitelstvo náhradní lokality k výstavbě rodinných domů. Po vyřízení všech formalit k přípravě nových lokalit se odkup pozemků v E1 a E2 zastaví a finanční prostředky Obce Vacenovice se přesunou na vybudování infrastruktury již k připraveným stavebním lokalitám.

Jana Bačíková, starostka obce

Vážení občané,

poslední dobou nám opět vznikají problémy se **tříděním komunálního odpadu**. Popelnice jsou přeplněné veškerým druhem odpadů, které lze bez problému umístit do nádob na sklo, papír nebo pytlů na plasty. Někteří z vás si pletou komunální odpad s jinými druhy odpadů, jako je nebezpečný odpad, stavební suť a jiné. **Komunální odpad** neboli odpad, který má být v popelnicích, je **odpad, který zůstává po vytrídění všech využitelných (recyklovatelných) a nebezpečných složek**. Je velmi hloupé a neehospodárné (drahé) vhadzovat tento odpad do popelnic, zvyšují se nám tím náklady na svoz a ukládání odpadu. Je neehospodárné vkládat do pytlů na tříděný odpad plastové láhve, tetrapaky a papírové krabice nesešlápnuté. Vozíme pak traktorem vzduch. Rovněž je nepochopitelné a velice sobecké odložit odpad, který není zahrnut do komunálního, vedle kontejneru. **I toto musí za vás někdo uklidit!** Odpad, který ponecháte na zemi, někdo musí uklidit nebo odvézt. Obec Vacenovice využila v minulých letech všechny dotační výzvy z Ministerstva životního prostředí a ze Státního fondu životního prostředí, jak snížit poplatky za odvoz popelnic. Postavil se sběrný dvůr, kde máte možnost **ukládat odpad zdarma**. Z dotací se pořídily lisovací kontejnery, které nám mají ušetřit finance za svoz tříděného odpadu (papír, plast). Bylo rozdáno na 300 kompostérů do domácností, aby se bioodpad neobjevoval v popelnicích a tím se nám nenavyšoval

poplatek za svoz. Na auto na svoz bioodpadu a kontejnery jsme získali 90% dotaci. Kontejnery jsou umístěny po obci a máte možnost během letních a podzimních měsíců zde uložit svůj bioodpad, který se vám nevejde do kompostérů. Obec ho za vás odveze a zlikviduje. A jak to dopadá? V plastových pytlích kromě vzduchu najdeme veškerý možný odpad. V popelnicích rovněž tak, od stavební suti a kamenů, plastů a papíru až po bioodpad. Velkoobjemové kontejnery skýtají rovněž zajímavé úlovky, kamení, uhynulá zvířata, kusy železa a plastů. Zničení drtičky bioodpadu v Ratíškovici by nás stálo velké peníze a to jen díky nedbalosti a neukázněnosti našich spoluobčanů.

Obec Vacenovice je dlouhodobě pod průměrem ve sběru a třídění složek odpadu nejen mezi obcemi Kyjovska (ORP Kyjov), ale i pod průměrem Jihomoravského kraje. Svědčí to o tom, že si nevážíme přírody a že je nám jedno, kolik platíme za svoz odpadu. Zamyslete se každý sám, zda děláte vše pro to, aby poplatky za svoz komunálního odpadu zůstaly na stejné nebo nižší úrovni. Obec má možnost poplatky zdrazit, ale toto opatření je pro občany, kteří třídí odpad, diskriminující. I když doplacení za neukázněné občany z obecního rozpočtu je rovněž diskriminující. **Apeluji proto tímto na vás všechny, dodržujte pravidla v oblasti odpadů. Nejenom, že prospějete životnímu prostředí, ale ušetříte i nemalou korunu z rodinného rozpočtu.**

Jana Bačíková, starostka obce

Investice let příštích

V letošním roce jsme dokončili některé investiční akce, jiné jsou rozpracované a další připravujeme. Z těch rozpracovaných můžu vzpomenout revitalizaci vodní plochy Hůstíků. Tato lokalita nám krásně prokoukla. Hůstíky je vybagrovaný, břehy jsou zpevněny kamením a teď jenom čekáme na vodu. Dle odborníků na přírodu si vřídla cestu najdou a voda časem nastoupí. Musí nastoupit. Chlapi, pracovníci obecního úřadu, už mají připraveny staré dutiny stromů, které použijí jako budky pro kačenky a jiné vodní ptactvo. To bude teprve krása. Děti v mateřské škole mají ptačí pozorovatelnu otočenou přímo k Hůstíkům, tak ať mají co pozorovat. V příštím roce dobudujeme chodník a hezký dřevěný altánek, aby se celý prostor zpřístupnil a vzniklo staronové místo, kde budeme trávit volný čas.

Každý z vás může posoudit, jak postupují práce na rekonstrukci obecního úřadu. Už máme pod střechou, jsou usazeny okna, dodělané rozvody elektřiny a v garáži se už pokládá dokonce dlažba. Že vás všechny stavba zajímá, je vidět z neustálých dotazů, kolik kancelářů bude k dispozici, jaká bude obřadní síň. Nejvíce otázek se točilo kolem hlavních dveří. Tento dotaz jsem chvilku nechápala, je pravda, že mám stavbu zafixovanou z projektu a z vizualizace. Žádnou připomínku jsem k hlavním dveřím neměla, tak proč se pořád všichni ptají. Pak jsem se podívala pořádně na stavbu a pochopila. Stavební firma použila staré menší dveře, než budou vyrobeny nové, aby objekt zabezpečila. A ty tam vážně vypadají hrozně. Ale je

dobře, že si všímáte. Je vidět, že vám obecní věci nejsou lhostejné. Dokončili jsme dlouho slibovanou komunikaci Čajkova. Tato akce byla strašákem celého obecního zastupitelstva. Nejhorší komunikace v obci a my ji nejsme schopni vybudovat. Nebylo to tak jednoduché, ale už máme hotovo. Zase je kus obce pěknější a hlavně příjemnější pro život.

Plány na příští roky jsou jasné. Oprava a úprava chodníků ve středu obce, vybudování nových autobusových zastávek a nástupišť, příprava nového stavebního obvodu, pozemkové úpravy. S paní ředitelkou ZŠ připravujeme úpravu dvorku za základní školou. Na svaahu plánujeme vybudovat stupínky, které by byly používány jako sedátka v hledišti. Samozřejmě budou nějaké nové herní, sportovní a výukové prvky, které celý prostor dvorku doplní. Rovněž bych ráda v tomto roce opravila nějakou drobnou sakrální stavbu.

Další připravovanou akcí je úprava okolí kostela a hřbitova. Na několika schůzkách jsme s panem farářem připravili koncept, jak celou plochu okolí kostela zpřístupnit a lépe využít. Měl by tak vzniknout prostor, který bude více funkční a bude využíván i při setkávání v Centru sv. Cyrila a Metoděje a při Farních dnech. Plochu mezi kostelem a hřbitovem by pak měla vyplnit meditační zahrada. Pan farář Gavula navrhl téma zahrady jako Sedm bolestí Panny Marie. Tato myšlenka mě ihned nadchla. Sedm zastavení, sedm koutků, v každém socha představující bolest Panny Marie. Zatím

připravujeme projekt a žádost o dotaci. S úpravou okolí kostela a hřbitova vystává i myšlenka přestěhovat památník padlých do parku před hřbitov. Tuto myšlenku nosím v hlavě už několik let. Dnešní místo už dávno ztratilo svou důstojnost a pietu. Je u parkoviště a za památníkem se občas dějí věci, které bych zde nerada popisovala. Nikdo tudy nejde, nikdo se zde nezastaví. Ne proto, že bychom zapomněli na naše padlé a umučené, ale proto, že zde není chodník, není to přirozené místo pohybu. Na toto místo jsem se dívala z oken hospody skoro dvacet let. Při výročí sto let od uplynutí

I. světové války jsem tuto myšlenku, přestěhovat památník padlých ke hřbitovu, poprvé vyslovila. Ohlas byl velký, všichni přítomní byli pro. Většinou to byli potomci padlých, jejichž jména jsou na památníku vyryta. Občas se mě některá starší dáma zeptá, kdy už budu ten památník stěhovat, ráda by zde zapálila každou neděli a ve svátky svíčku. Ono to ještě chvilku potrvá, mám objednanou lavičku vojenských veteránů, kterou bych ráda k památníku dala. A s panem farářem jsme se dohodli, že na vysvěcení pozveme vojenského kaplana. Jelikož na všechny tyto akce chceme získat finanční prostředky

Úprava okolí hřbitova a kostela

varianta A

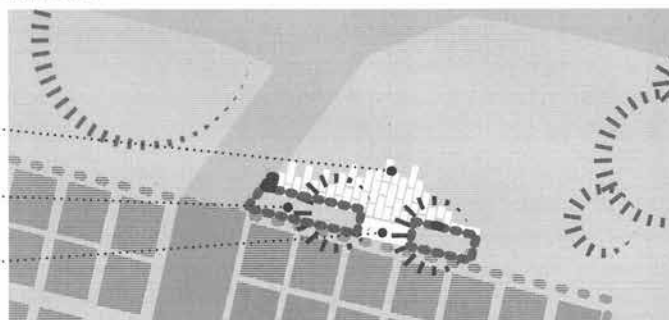

varianta B

KAMENNÁ DLAŽBA

KVĚTINOVÉ ZÁHONY

POMNÍK

Plánované přemístění pomníku padlých

z dotačních titulů a podpor, není ještě jisté, zda se nám jejich realizace podaří v tomto roce.

Z větších investičních akcí, které jsou již připravené a zatím se nám na ně nepodařilo sehnat finanční prostředky, je Komunitní dům pro seniory a rekonstrukce Habánského sklepa. Zatím nejsou vyhlášeny vhodné dotační tituly, které by na tyto projekty byly použitelné. Uvidíme, zda se během roku 2016 vhodný titul objeví.

Velkou finanční investicí tohoto, popřípadě příštího roku, by mělo být vybudování víceúčelového hřiště v areálu stadionu SK Mogul Vacenovice. Půjde o oplocené a osvětlené hřiště s povrchem použitelným na všechny druhy sportů. Žádost o dotaci budeme podávat na Ministerstvo školství, tělovýchovy a mládeže. Pokud by se realizace pomocí dotace podařila, byl by to pro nás velký úspěch.

Jana Bačíková, starostka obce

Co se podařilo realizovat a co plánujeme

Opět nastal zimní čas, čas vánočních svátků se svojí neopakovatelnou atmosférou, zklidnění každodenního shonu naplněného prací. Nastalo období, kdy každý z nás alespoň na krátkou dobu zapomene na běžné starosti a dopřeje si rodinnou pohodu. Toto období je zároveň i příležitostí k zamyšlení, zhodnocení své práce v právě končícím roce a také vytýčení si nových cílů v novém roce. Stejně tak

i zastupitelstvo obce musí shrnout výsledky své práce a předložit je vám, občanům, ke zhodnocení. V průběhu téměř uplynulého roku jistě každý z vás sledoval práci zastupitelstva, ale přesto se pokusím alespoň ve zkratce shrnout na konkrétních výstupech to, co se podařilo vybudovat a co plánujeme v příštím roce. Hned v začátku předkládám soupis realizovaných projektů v r. 2015:

Tabulka investičních akcí a jejich finančních nákladů za r. 2015 (ceny prací jsou uvedeny v tis. Kč a vč. DPH).

Poř. č.	Stavba - investice	Cena dle PD	Cena realizační	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	Obecní úřad Vacenovice	10.886	9.873	1.013	550	MMR
2	Hůstík – revitalizace vodní plochy	2.585	1.883	702	617	SFŽP
3	MK ul. Čajkova I. a II. část	4.778	4.175	603	-	-
4	MŠ – výsadba dřevin	92	81	11	70	SFŽP
	CELKEM	18.341	16.012	2.329	1.237	

V následujícím se jen okrajově zmíním o výše uvedených investičních akcích:

Přestavba a přístavba obecního úřadu: jak již bylo popsáno v červencovém zpravodaji, vlivem neúnosných základových pásů stávající budovy bylo na základě posouzení autorizovaného statika rozhodnuto o vybourání nevyhovujících základů a samozřejmě i demolici obvodových stěn. Z těchto důvodů byla přepracována projektová dokumentace vč. nového výkazu výměr a na provedené změny bylo vypsáno výběrové řízení bez uveřejnění. Změnový výkaz výměr byl oceněn jednotkovými změnami z původního rozpočtu, v případě nové položky směrnými cenami URS. Z tohoto výběrového řízení vzešla nová realizační cena (uvedena v tabulce), která je o 1.216,- tis. Kč vyšší než cena původní. Došlo ke změně technologie zateplení budovy a samozřejmě k prodloužení termínu výstavby. Se zhotovitelem byl potvrzen dodatek smlouvy jak finanční, tak termínový do konce května 2016. V současné době je dokončena hrubá stavba vč. osazení oken, provádí se zateplení stropů horního patra budovy a jsou téměř dokončeny vnitřní omítky vč. vnitřních rozvodů všech sítí. K 1. 11. 2015 je prostavěno 5.654,- tis. Kč vč. DPH a dle klimatických podmínek budou práce pokračovat i v zimním období.

Revitalizace vodní plochy Hůstík: stavba byla prováděna od měsíce srpna do poloviny října. Na březích Hůstíku byly vykáceny keře a náletové dřeviny, odtěžena bahnitá zemina vč. palachového porostu. Následně byly břehy vodní nádrže obloženy lomovým kamenem a vybetonován nový odtokový objekt vč. výměny kanalizačního potrubí. Na tuto stavbu byla získána dotace ze Státního fondu životního prostředí (SFŽP) a jednoznačně přispěla ke zlepšení životního prostředí v obci. Kolaudace provedeného díla proběhne v týdnu před vánočními svátky.

MK ul. Čajkova, část I. a II.: na tuto akci bylo získáno stavební povolení koncem měsíce dubna. Vzápětí bylo vypsáno výběrové řízení na zhotovitele a uzavřena smlouva o dílo se zahájením prací od září 2015. Celá stavba i díky pochopení hlavně obyvatel přilehlých nemovitostí měla rychlý průběh a poslední vrstva obalovaných směsí byla položena 12. listopadu 2015. V současné době žádá obecní

úřad o provedení kolaudačního řízení. Finanční náklady této akce byla plně kryty u vlastních prostředků obce.

Mateřská škola – výsadba dřevin: již v loňském roce byly venkovní prostory MŠ upraveny a osazeny novými herními prvky. V jarních měsících byla dokončena výsadba dřevin – stromků a okrasných keřů. Z pohledu předložených investic byla i na tuto drobnou akci získána dotace ze SFŽP.

Hůstík – revitalizace

Hůstík – zemní práce

Ul. Čajkova – původní stav

Ul. Čajkova – nový stav

Ul. Čajkova, část II. – původní stav

Ul. Čajkova, část II. – nový stav

V dalším se zmíním o přípravě a možné realizaci staveb v příštím roce:

Přestavba a přístavba obecního úřadu: taky se jedná o celkové dokončení stavby, tj. především vnitřních částí podlah, dlažeb a obkladů, montáž dveří, úpravy venkovních ploch, příjezdu v zadní části OÚ a fasády. V příštím roce zbývá ještě prostavět 4.219 tis. Kč vč. DPH. Téměř celá výše finančních nákladů stavby je hrazena z vlastních prostředků obce, pouze 550,- tis. Kč je dotace získaná od ministerstva pro místní rozvoj (MMR), a to na vybudování „startovacího“ bytu, který je součástí budovy OÚ.

Příjezdová komunikace a chodník – Hůstík: jedná se o druhou fázi pro vytvoření klidové a odpočinkové zóny v lokalitě Hůstíka. Mezi obytnými řadovkami a plotem MŠ bude vybudována ze zámkové

dlažby příjezdná komunikace k vodní ploše a z ní opět ze zámkové dlažby propojí chodník plochu za RD s protější ulicí. Dále bude pod vzrostlými stromy osazen altánek pro možnost posezení a odpočinku. Vypsání výběrového řízení na zhotovitele předpokládáme v měsíci lednu až únoru s možností zahájení prací v průběhu března 2016.

Autobusové zastávky – rekonstrukce: jedná se o zastávky na obou koncích obce, a to jak na horním okraji obce na Ratíškovice (u hřiště), tak na dolním konci (u firmy Anticoro Bábík Josef s.r.o.). Zde jsou zpracovány projektové dokumentace a je vydáno stavební povolení. V centrální části obce bude od ledna zadáno zpracování PD na autobusovou zastávku ve zděné podobě vč. novinového stánku s termíny dokončení PD do března 2016. U této autobusové zastávky bychom rádi získali stavební povolení v květnu až červnu 2016 a v druhém pololetí zahájili realizace u všech tří částí. V průběhu těchto přípravných prací budeme hledat možný dotační titul pro spolufinancování stavby.

Víceúčelové hřiště: v současné době se dokončuje realizační projektová dokumentace, která bude připravena nejpozději v polovině měsíce ledna a ihned bude požádáno o přidělení dotace, zřejmě z Fondu přeshraniční spolupráce. Věříme, že dotaci, která je podmínkou pro realizaci díla, v příštím roce získáme a stavbu snad i vybudujeme.

Mateřská škola – závlahy: v posledních letech se do MŠ, která už si to zaslouhovala, poměrně masivně investovalo: zateplení budovy s fasádou, rekonstrukce kotelny s tepelným čerpadlem, rekonstrukce venkovních prostor s novými herními prvky atd. Snad poslední, co schází, je vybudování zavlažovacího systému pro výsadbu a údržbu zatravnění venkovních ploch. Bez závlah není možné travnatý povrch udržet životaschopný v tamních chudých písčitých půdách.

I zde jsme ve fázi získání dotace od Jihomoravského kraje a až po jejím přidělení hodláme akci v jarních měsících realizovat.

Z dále připravovaných akcí, které jsou ovšem svým finančním ob-
jemem nad možnosti obce a jsou limitovány získáním dotace, jme-
nují následující: multifunkční dům pro seniory, rekonstrukce chod-
níků v průtahu obcí a ke hřbitovu, rekonstrukce kotelný ZŠ.

Dále bude v nejbližší době zadáno zpracování projektových doku-
mentací na rekonstrukce místních komunikací: MK v ul. Farní (stá-
vající panelová) a oprava MK v ul. Borová a části odbočky k MŠ.

Ani v tomto zpravodaji si na závěr neodpustím, jako již v průběhu
tří let, zmínit se o snaze vytvořit nový stavební obvod v lokalitě ozna-
čené v ÚP jako E1 a E2 – pravostranně za obcí při výjezdu na Ratíš-
kovice. Tímto bych chtěl znovu apelovat na nerozhodnuté majitele
pozemků, aby našli s obcí společný zájem na vybudování stavební-
ho obvodu. Především mladí lidé a mladé rodiny nemají možnost

zajistit si vlastní bydlení a odchází z obce. Tento trend bude mít ne-
gativní dopad na počet a strukturu obyvatel v obci a určitě i na po-
čet žáků v základní škole. Znovu chci věřit, že zbývající majitelé
parcel se co nejdříve rozhodnou pro prodej pozemku a pro smlouvu
o smlouvě budoucí. Až bude lokalita E1 a E2 kompletně majetkově
uzavřena, je možné, aby obec začala urychleně pracovat na zadání
projektových dokumentací infrastruktury. Děkujeme za pochopení.

Vážení spoluobčané, závěrem mi dovolu-
te, abych vám všem popřál
já i celé zastupitelstvo obce opravdu klidné a šťastné prožití nadchá-
zejících vánočních svátků v kruhu svých rodin a také v souznění spo-
lečenstva celé obce. Zbavte se alespoň v tomto čase každodenních
starostí a stresu, dopřejte si odpočinku a radostné myslí. Do nového
roku Vám pak přeji hlavně pevné zdraví a splnění všech předsevzetí,
plánů a tužeb.

Ing. František Novák, místostarosta obce

Webové stránky obce

Kdo pravidelně navštěvuje naše obecní internetové stránky, vidí,
že se neustále mění. Věřím, že k lepšímu. Ostatním bych ráda před-
stavila pár novinek. Kromě grafiky, kterou postupně upravujeme,
prošla změnou hlavně titulní stránka. Přibyly některé novinky i v ob-
sahu. Doufám, že potěší automatický Formulář závad na osvětlení,
dále formulář Bezplatná inzerce a ráda bych upozornila na katalog
místních firem - Firmy a podnikatelé, kam může být vaše firma za-
psána od 1. 1. 2016 zdarma. Což není úplná novinka, ale stále málo
využívaná. Podle mě je to škoda, částka není vysoká a zvláště pro
místní by to byl přínos, vědět např. o všech řemeslnících v obci.

Nově je na také na stránkách odkaz na Dobrovolný svazek obcí,
který vznikl díky dokončení čističky odpadních vod v Miloticích.
Za zhlédnutí stojí Interaktivní mapa a za podrobnější prozkoumání
určitě stojí Cestování historií obce.

Krátce bych zmínila Facebook. Naše obec se pyšní hned dvěma
fc stránkami a to Obecní úřad – Vacenovice, kde jsou zveřejňovány
spíše úřední záležitosti a komunita Co se děje ve Vacenovicích. Zde
jsou pravidelně zveřejňovány čerstvé zprávy z Infokanálu (stejně
jako na obecních stránkách) a k tomu navíc prostor na neformálnější
záležitosti. Fotografie přírody, události menšího rozsahu, inzerce,
diskuze atd.

V letošním roce vyhlásila Obec Vacenovice na facebooku SOUTĚŽ - Šířme slávu Vacenovic aneb ať se o nás ví, kterou vyhrála Ing.
Simona Kravcová. Zúčastnila se v Mnichově DE International Food
Day. Svou rodnou obec reprezentovala mj. latami, které připravila
spolu s maminkou p. Růženou Dřímálovou. Úspěch slavily nejen

laty, ale i povídání o bratrově vínu a vinařství u nás. Za vítězství
obdrží p. Kravcová poukaz na wellness pobyt pro jednu osobu.

Pokud by měl k webovým stránkám a facebooku někdo z občanů
nějakou připomínku, dotaz, stížnost, nebo snad pochvalu, pište.

web.vacenovice@seznam.cz

Lenka Svorová

Vítězka soutěže Ing. Simona Kravcová v Mnichově

Rok provozu ČOV

Milí spoluobčané, máme za sebou rok provozu ČOV Milotice a při-
lehlých kanalizací. Rok to byl velmi náročný. Museli jsme se všemi na-
pojenými obcemi uzavřít nové smlouvy na odvádění odpadních vod,
což se nám během vyúčtování v jednotlivých obcích podařilo dotáhnout
do konce. Menší komplikace však nastali u některých z Vás, a to
v souvislosti s neuhrazením částí či celého stočného. Prozatím jsme
neuplatňovali žádné penále z prodlení splatnosti stočného (uvedeno
ve smlouvě). Dále jsme odhalili několik nepříznaných studní, porou-
chaný vodoměr a také máme podezření na černé přípojky.

Z tohoto důvodu Vám budu citovat pár paragrafů ze zákona
č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu
a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů:

§ 3 Přípojky

odst. 8) Obecní úřad může v přenesené působnosti rozhodnutím
uložit vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb, na kterých

vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, povinnost připojit se
na kanalizaci v případech, kdy je to technicky možné.

**Všichni majitelé nemovitostí, u kterých to bude technicky mož-
né, budou po novém roce vyzváni k napojení na kanalizační síť
v dané obci. Neučiní-li tak, jsou povinni předložit obecnímu úřadu
v součinnosti s vodoprávním úřadem nakládání s těmito vodami.**

§ 9 Práva a povinnosti provozovatele

odst. 6) Provozovatel je oprávněn přerušit nebo omezit dodávku
vody nebo odvádění odpadních vod do doby, než pomine důvod
přerušení nebo omezení,

písmeno d) bylo-li zjištěno neoprávněné připojení vodovodní při-
pojky nebo kanalizační přípojky,

písmeno g) v případě prodlení odběratele s placením podle sjedna-
ného způsobu úhrady vodného nebo stočného po dobu delší než
30 dnů.

odst. 10) V případě, že k přerušení nebo omezení dodávky vody nebo odvádění odpadních vod došlo podle odstavce 6 písm. b) až g), hradí náklady s tím spojené odběratel.

Neplatičům přijde ke konci roku poslední upomínka, od které se penále začne počítat. Pokud neplatič neuhradí stočné s penálem do konce února 2016, bude jeho přípojka odpojena. Náklady

spojené s odstraněním přípojky budou vymáhány po neplatiči, či načerno připojeném majiteli nemovitosti.

S přáním krásného prožití vánočních svátku, hodně štěstí a zdraví přeje předseda svazku

Ing. Pavel Nenička

Upozornění:

Upozorňujeme občany na zákaz vylévání výpalků a podobného odpadu do veřejné kanalizace. Tento odpad ucpává a ničí čerpadla v přečerpávacích stanicích a ČOV Milotice. Vysoké finanční náklady na opravy čerpadel navyšují cenu stočného.

Výpalky je možno odevzdat zdarma na sběrném dvoře.

Jak zlikvidovat olej a tuk po smažení? A kam s ním?

Naše obec je uvědomělá, co se týče třídění odpadů, a občané mají dost sběrných míst po obci, kam mohou odkládat většinu odpadu. O Sběrném dvoře ani nemluvě, ale jedna věc nám tu ještě chyběla, a sice kontejnery na přepálené oleje a tuky. To se již změnilo. Možná si všichni ještě nevšimli, ale pracovníci OÚ již po obci rozmístili 4 sběrné nádoby, kam občané mohou odkládat tento velmi problematický odpad. Myslím, že všem je jasné, že tento odpad do WC, výlevků a dřezů nepatří. Vede to k jedinému výsledku. Dříve či později nastane havarijní stav domácí kanalizace. Někteří už tuto událost jistě řešili. Také čističky odpadních vod řeší velké problémy s nánosy tuků. Ucpávají kanalizační čerpadla, obalují sondy a zastavují je. Tuky se v kanalizaci také částečně rozkládají a vznikají tak mastné kyseliny, kvůli nimž více korodují stěny potrubí.

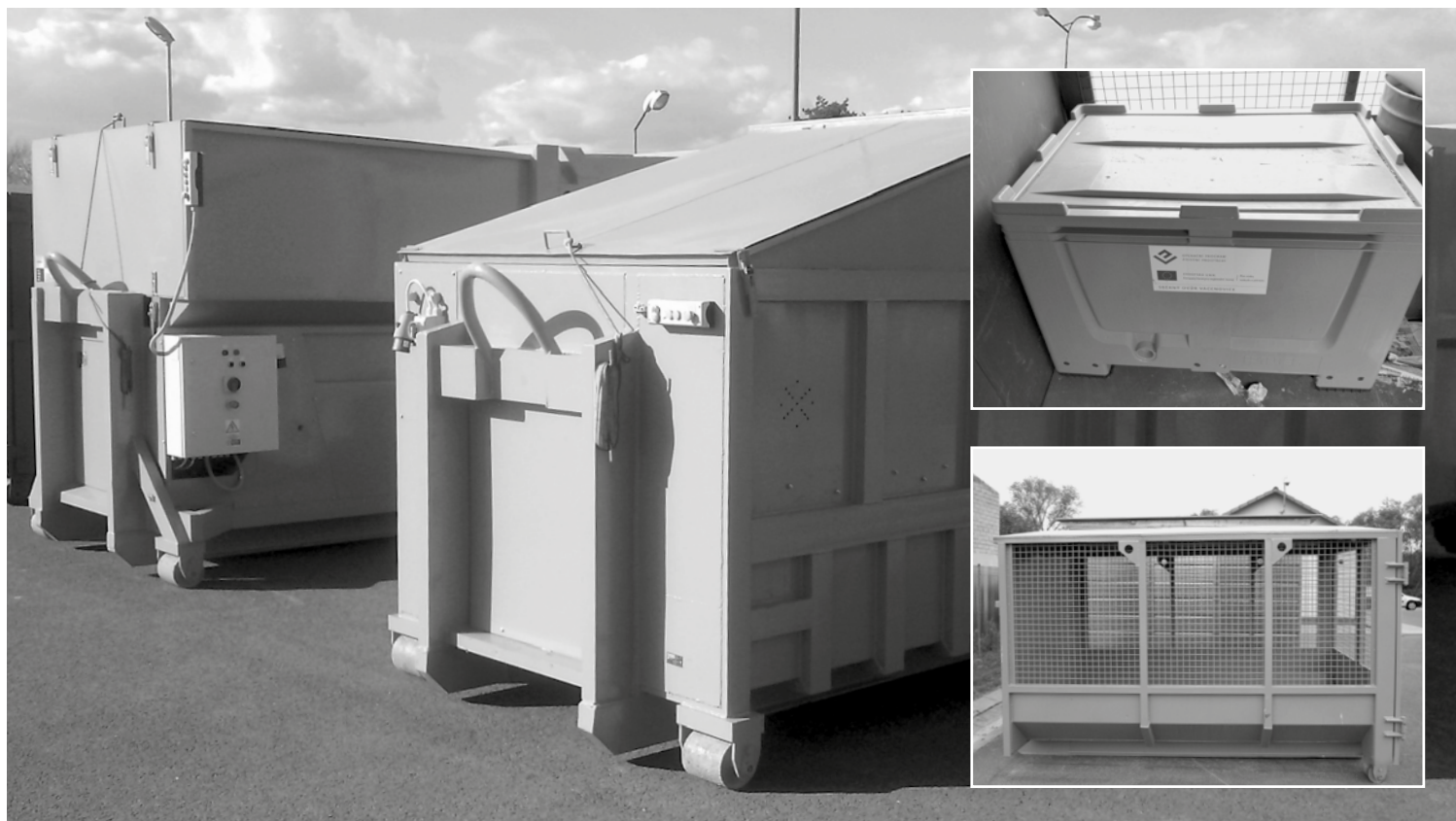
Do kompostu, potažmo do půdy přepálené tuky také nejsou vhodné. Hlavně pro obsah karcinogenů a jiných škodlivých látek,

kteří se touto cestou dostávají zpátky do organismu. V rámci programu Projekt pro města a obce, který spustila firma EKO-PF s.r.o., ve kterém představuje bezplatnou službu, ve formě sběru opotřebeného potravinářského oleje a tuku pro obyvatelstvo ČR, můžete tento odpad odkládat v uzavřených obalech, nejlépe PET lahvích do sběrných kontejnerů, které jsou umístěny na sběrných místech **u drogerie Duha, dále u řadovek u Hůstíku, u obytného domu Kassandra a poslední je ve Sběrném dvoře.**

Tuky, které firma EKO-PF získává ze sběrných kontejnerů, předává další specializované firmě ke zpracování. Oleje se čistí a používají se například jako přídavek do biopaliv, kosmetiky aj. Zbytek ekologicky zlikviduje.

Bliží se Vánoce, což znamená smažení ve většině domácností. Letos máme poprvé možnost tuky zlikvidovat ekologicky. Šetřeme naše životní prostředí.

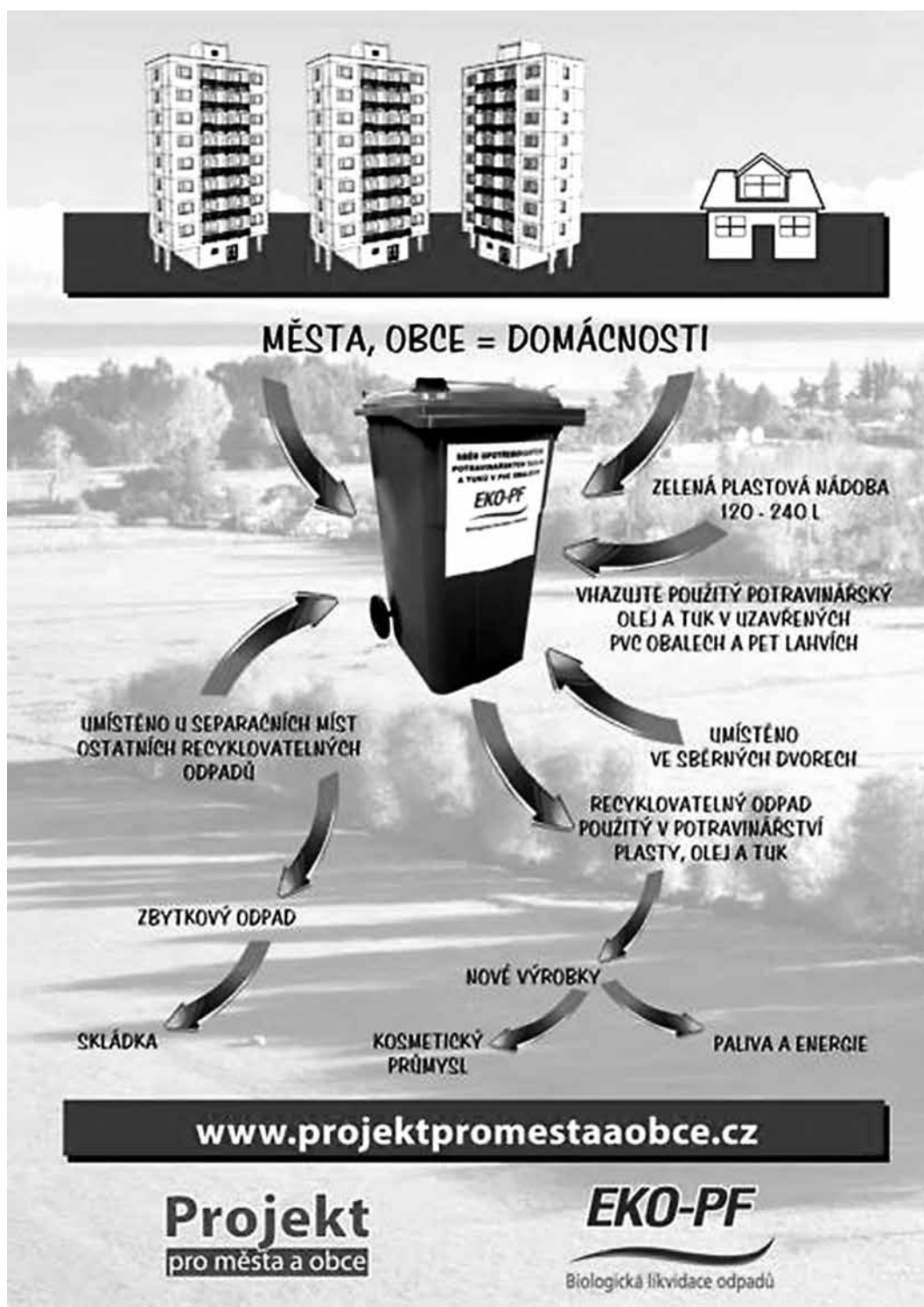
Lenka Svorová

Dovybavení sběrného dvora

Sběrná místa v obci

V neděli 22. listopadu byla v sále muzea beseda s paní Marií Holcmanovou. Vyprávěla nám o knize Zapomenutá historie. Je to vlastně sborník asi 40 článků jejího otce Vojtěcha Holcmana. V knize jsou zpracované nálezy z různých archívů, obecních kronik, matrik atd. Za každým článkem jsou desítky hodin badatelské práce. A výsledek opravdu stojí za to. Jsou tu popsány události z historie Skoronic, Milotic, Vlkoše, Svatobořic a jiných obcí z našeho kraje. Také o Vacenovicích nechybí zmínky. Například o jednom památném obecním zasedání, resp. posezení po zasedání, kdy se 15 mužů pohádalo a pobilo tak, že jeden skončil téměř mrtvý. O tomhle článku vyprávěla velmi zajímavou osobní zkušenost, kdy jako dítě pomáhala otci v archivu přepsat zprávu ze soudního zasedání, která čítala asi 90 listů, pokud tedy dobře vzpomínám. Ve vyšetřování oné záležitosti vypovíдалo velké množství svědků a mnohdy vypovídali velice emotivně. Paní Marie měla od tatínka nakázáno všechny neslušné výrazy „vytečkovávat“. Po několika hodinách práce si postěžovala, že má většinu listů přepisu jen „vytečkových“.

Pan Holcman, rodák ze Skoronic, byl kronikář, regionální historik, badatel a spisovatel. O historii se zajímal už od mládí a tuto lásku přenesl i na svoje děti. A jeho dcera teď plní svůj dávný slib a postupně vydává jeho dosud nezveřejněné dílo.

Byly to velmi zajímavé dvě hodiny vyplněné předčítáním z knihy, vzpomínáním M. Holcmanové na tatínka a zpěvem Mužského sboru „Od Lip“.

Jen škoda, že nás přišlo pouhých 10. No, s autorkou a zpěváky nás bylo celých 16, ale pokud by snad někdo měl zájem publikaci vlastnit, je možné ji zakoupit na akci Národopisné společnosti Vacenovice „Vánoce na Moravě“.

Lenka Svorová

Zapomenutá historie Vojtěch Holcman

Beseda s p. Marií Holcmanovou

Jen krok za zimním slunovratem přicházejí Vánoce. Čtyři týdny příprav jsou obdobím adventu. Slovo „advent“ přeloženo z latiny znamená „příchod“. Ve znamení příchodu a očekávání se také nesl začátek školního roku. Víтали jsme nejen 21 nových prvňáčků, ale také poměrně nový pedagogický sbor. S postupně rostoucím počtem žáků, kterých je letos 102, se také rozrůstá personální složení školy.

S podporou obce jsem se mohla pustit do vyřizování otevření druhého oddělení školní družiny, a tím navýšit její kapacitu na 45 žáků. Dětem tak vzniklo zázemí pro volný čas a rodičům se ulevilo. Nová vychovatelka, šikovná vedoucí keramického kroužku v jedné osobě, se postupně s dětmi dalšího oddělení zabydluje v přízemní učebně 1. třídy. Spolu se zkušenou paní vychovatelkou vytváří kreativní a pohodové prostředí pro naše žáky v době po vyučování.

Další pomocí k dobrému profilu školy je bohatá školní i veřejná zájmová činnost. Od října mohou naši žáci navštěvovat: keramický kroužek, výtvarnou dílnu, aerobic a country tance. Pestrá a osvědčená nabídka dalších aktivit pro žáky školy by nebyla možná bez ochoty a zapálení vedoucích: Včelaříků, Sojek, Oskorušky, hasičského sportu nebo šachů. Velmi si vážím jejich nasazení a spolupráce se školou.

Nové učitelky se snažily rychle adaptovat na prostředí a koncepci naší školy, protože bez fungujícího týmu pedagogů, vzájemné podpory a spolupráce by to nešlo. Nadále jsme zapojeni do projektů dlouhodobých, jako je Školní mléko, Ovoce do škol, Recyklohraní, Zdravé zuby a Čarovné barvy země. Náš nový projekt financovaný z evropských fondů s názvem „Odvahe k vědomostem na evropské úrovni“ byl od září zaměřen na jazykovou podporu pedagogů, čerpání zkušeností na zahraniční škole a rozvoj čtenářských dovedností žáků. K podpoře čtenářské gramotnosti jsme tak mohli nakoupit z těchto prostředků přibližně 180 nových knih do žákovské knihovny a také 10 elektronických čteček. Dobrou čtenářskou úroveň a s ní také výuku cizích jazyků vnímáme jako prioritu. Proto se na naší škole začíná s výukou anglického jazyka již do druhé třídy. K moderní výuce dnes neodmyslitelně patří také interaktivní tabule, které

se letos rozrostly o další třetí přírůstek v učebně 3. třídy. I v tomto šk. roce putujeme tématy po naší malebné obci. Věnujeme se preventivním programům: Dráček Hasík, Klima třídy, Minimální preventivní program a také sbíráme a třídíme, abychom ulevili našemu životnímu prostředí.

Barevný podzim jsme završili veřejnou výstavou všech tříd se slavnostním otevřením a hudebním zpestřením v podání Šimona Sabáčka a Vojtěcha Ryby, žáků 5. třídy. Na své si přišly také chuťové buňky návštěvníků výstavy, protože vůni zdravých pomazánek a kreativitě jednohubek nešlo odolat. Na výrobě dobrot se podíleli v rámci dopoledního zdravého dne žáci 4. a 5. třídy. Pestrá byla i výstava ovoce a zeleniny vypěstované na úrodných polích a zahradách od dolního po horní konec.

S podzimem také přichází ke slovu spolupráce s mateřskou školou. 33 předškoláků.... (za poslední dobu rekordní počet) usedalo do školních lavic a seznamovalo se s prostředím školy, úkoly na pracovních listech i s interaktivní výukou.

Vánoční čas a výtvarné tvoření tradičně vrcholí jarmarkem. Pro inspiraci a naladění jsme si zajeli pod hvězdnou oblohu brněnského planetária a také do strážnického skanzenu na program „Vánoce na Moravě“. S malým občerstvením pro velké i malé 😊 si mohli příznivci školního jarmarku nakoupit drobnosti ze školních tvořivých dílen. Vydělané peníze poslouží dětem k financování dalších kulturních akcí.

Rok 2015 roztál jako sněhová vločka. Ve vodopádu času nám zůstanou do paměti vepsány dny příjemné i těžší. Přeji nám všem, aby těch příjemných bylo třístapěšedesát a půl dne k tomu 😊.

Krásné a pohodové sváteční dny všem spoluobčanům a partnerům školy. Za podporu děkuji také paní starostce, zaměstnancům Obce Vacenovice, ochotné partě kolem Luboše Bábíka. Ať se můžeme v roce 2016 probouzet do dnů bez válek a napětí dnešního světa.

Liběna Lisá

Dráček Hasík 5.tř.

Podzimní slavnost 1.tř.

Zdravík a Čipsík 3.tř.

Podzimní dekorace 2.tř.

Co se dělo v mateřské škole

Skončil podzim a děti se těší na Vánoce, na dárečky a na vánoční pohodu. My dospělí se také těšíme, ale na rozdíl od dětí nás trochu trápí starosti, které každého na konci roku provází. Většina z nás dříve nebo později bude bilancovat, co se mu povedlo v minulém roce a co má ještě splnit.

Naše mateřská škola pracuje podle Školního vzdělávacího plánu, který doplňujeme a rozvíjíme podle ročních období a událostí, které nás provází naším školním životem. Všechny akce, které pořádáme, se konají v souladu s výchovně vzdělávacími potřebami dětí předškolního věku. Přejeme si, aby děti byly v mateřské škole spokojené a cítily se jako doma. Pohoda a spokojenost dětí je naším prvotním cílem v naší práci. Proto se také snažíme do našich akcí zapojovat i rodiče a vítáme, když jsou aktivní a zapojují se.

Našími největšími akcemi jsou krojový ples a slavnostní ukončení školního roku, které jsem již zmínila v Letním vacenovickém zpravodaji. Nyní se samozřejmě připravujeme na vánoční besídku, kterou již tradičně provádíme na naší školní zahradě. Všechny děti i paní učitelky se poctivě připravují na role koledníků, pastýřů, andělů a samozřejmě nesmí chybět Josef a Maria. Letos chceme obohatit naši besídku o malý, vlastnoručně vyrobený betlém. Všichni si moc přejeme, aby se naše vystoupení rodičům líbilo.

Jsmé také aktivní, co se týká zdravého životního stylu. Předškolní děti se velmi úspěšně zúčastňují plaveckého výcviku, také se snažíme dětem vštěpovat správné návyky pro zdravý vývoj a správné stravování. Jedním z našich cílů je vedení dětí k lidovým tradicím a zvykům. Proto děti několikrát v roce vystupují v kroji, slavíme v MŠ

zvyky a tradice z našeho kraje. Letos jsme se byli podívat na vaření trnek, navštívili jsme místního řezbáře, zahráli jsme si na Lucky, samozřejmě k nám přišel Mikuláš s čertem a andělem. Nebudu vyjmenovávat všechny akce, ale bylo jich určitě hodně.

Daří se nám zlepšovat spolupráci se základní školou, předškoláci pravidelně navštěvují ZŠ, seznamují se s chodem a činnostmi školy. Při zápisu pak přichází do prostředí, které již znají, znají se s paní učitelkami a nemusí se ničeho bát.

V tomto roce máme zapsáno 84 dětí, což je 28 dětí na třídu a tím je na sto procent naplněna kapacita školy. Ve škole pracuje 7 kvalifikovaných učitelek, dvě provozní a pět pracovníků školní jídelny.

Již mnoho let vaříme pro základní školu a také pro důchodce, kterým obecní úřad ve velké míře obědy rozváží. Protože jich stále přibývá, tak věřím, že jim u nás chutná.

Co se nám nepovedlo splnit, je zavlažování na naší krásné zahradě a rekonstrukce sociálního zařízení. Jsem však optimista, vzhledem k dobré spolupráci a podpoře obecního úřadu věřím, že se podaří získat finance jak na zavlažování, tak na rekonstrukci umývárny a toalet.

Na závěr chci našim dětem popřát krásné a radostné Vánoce, rodičům, zvláště zástupcům obecního úřadu a všem, kteří nám během roku pomáhali, chci poděkovat za podporu a spolupráci.

*Všude je klid a nebe plné hvězd,
je čas pokoj a lásku do duší vnést,
nechť zvony zvoní a srdce plesají,
nechť svíce hoří a číše cinkají.
Ať šťastný je Váš každý krok,
přejeme krásné Vánoce
a úspěšný nový rok.*

Mgr. Květoslava Malá, ředitelka MŠ Vacenovice

Děti z MŠ – Berušky

Děti z MŠ – u řezbáře pana Setínského

Děti z MŠ – první dny

Děti z MŠ – plavání

Děti z MŠ – narozeniny

Děti z MŠ – vaření povidel

Mateřská škola – zkrášlování zahrady

Nemocnice

Většina našich občanů ráda vzpomíná na seriál z nemocničního prostředí, natáčený v 80. letech minulého století a také již několikrát znovu uváděný na televizních obrazovkách pod názvem Nemocnice na kraji města. I já jsem se tehdy na něj těšil a sledoval ho. Nebyl zaměřený politicky, jednalo se o profesionální lékařské jednání, mezilidské vztahy a zápletky na jednom nemocničním oddělení, v němž hrálo mnoho vynikajících herců jako např. zesnulý slovenský herec Ladislav Chudík - primář Sova, Josef Abrahám - primář Blažej a mnoho dalších. Prostřednictvím tohoto seriálu jsem měl možnost, jak se říká, nahlédnout dovnitř takového prostředí. Že byl tento seriál úspěšný, svědčí i skutečnost, že bylo po 20 letech natočeno jeho pokračování a že byl také dabován pro diváky v německy mluvících zemích.

Na konci loňského roku a v listopadu letošního roku jsem byl nucen strávit celkem tři týdny v nemocnici Kyjov a tak jsem měl příležitost srovnat dění na obrazovce se skutečností v nemocnici, samozřejmě z pohledu pacienta. Neznalého člověka trochu udiví, kolik je na takovém oddělení zaměstnáno lidí, počínaje lékaři, zdravotními sestrami, konče ostatním obslužným personálem a to každý den bez výjimky, v každou denní a noční dobu. Zdravotní sestry vykonávají většinou 12 hodinovou pracovní dobu, pak mají samozřejmě více dní volna ve smyslu stanovených 40 hodin za týden. Samozřejmě jen v případě, že je takových sester dostatek. Když se k nákladům na mzdy za všechny zaměstnance připočtou všechny ostatní výdaje za stravu, elektrickou energii, plyn, léky, údržbu a za všechno ostatní, co pacient ani nemůže vědět, dostáváme se k celkovým nákladům za každého pacienta v těžko představitelné výši. Mnoho lidí řekne, vždyť na to všechno přispíváme z našich daní a důchodce namítne: čtyřicet let jsem poctivě pracoval a čtyřicet let mně byla srážena daň ze mzdy a nikdo se mě na nic neptal. Nicméně toto byla celková daň ze mzdy, pak dělená podle nějakého klíče na zdravotní pojištění, sociální zabezpečení atd. Samozřejmě je to pravda a v poslední době se hodně diskutuje, zda-li se má i samotný pacient podílet alespoň v malé míře na úhradě takových výdajů. Současná vládní koalice zrušila předtím vybírané poplatky, pacient je spokojen, ale ruku na srdce, neušetří takový pacient třeba jen za stravu v nemocnici peníze jinak utracené doma? Ať si každý čtenář sám odpoví na otázku platit či neplatit určitý poplatek. Jaká je úroveň našeho zdravotnictví, nedovedu posoudit, na západ od naší hranice jsem v nemocnici nikdy nebyl, směrem na východ a jih, při zhlédnutí v televizi, v jakém stavu jsou tam lidé ošetřováni, musíme konstatovat, budme rádi, že jsme ošetřováni v českých nemocnicích.

V kyjovské nemocnici je také zaměstnán lékař z africké Angoly. Velmi mě zamrzela poznámka jedné pacientky, když jsem od ní

uslyšel „tam už jde ten bakeli...“, v narážce na jeho barvu pleti. Naštěstí ji rodinná návštěva patřičně usměrnila a řekla jí, že tak se o lékaři nemluví, ať se vyjadřuje slušně. Pokud mám volnou chvíli a hlavně chuť, tak se občas dívám do učebnice portugalštiny. Využil jsem mé částečné znalosti tohoto jazyka a oslovil lékaře z Angoly v jeho rodném jazyce, tento mi portugalsky rád odpověděl, i když umí dokonale česky. Snad byl i trochu potěšen.

Bavil jsem se se studentkami střední zdravotní školy v Kyjově, vykonávající v nemocnici praxi. Ve třetím ročníku mají praxi na ženském oddělení, gynekologii, ve čtvrtém ročníku na oddělení, kde jsou muži. Samozřejmě, že se v některých případech musejí spolu se zkušenými sestrami postarat u ležících pacientů o ranní hygienu a to se vším, co s tím souvisí. Dovedu si představit, jak u nich brzy vyprchá případné erotické povznesení s touto hygienou spojené.

Někteří čtenáři tohoto příspěvku namítnou: nám, co jsme byli hospitalizováni v kyjovské nemocnici, je toto známé a o všem víme. Přesto bych se rád přesunul do časů po I. světové válce a do dvacátých a třicátých let minulého století, kdy mladí lidé, ale i ti dříve narození s velkou pravděpodobností neví, jak tehdy péče o zdraví v naší, ale i okolních vesnicích tehdy vypadala, což jsem mohl částečně zjistit z popisu událostí a dobových fotografií.

V tomto období po I. světové válce se nacházela nejbližší nemocnice v Uherském Hradišti, vzdáleném nějakých 40 km od nás. Z vyprávění svých rodičů jsem se dověděl, že nemocný člověk byl obvykle přepravován do této nemocnice a hospitalizován až v krajně nevyhnutelném případě. Umíme si představit, že se muselo jednat o velmi závažný zdravotní stav, ne nějaké nachlazení, řeznou ránu, narození dítěte a jiné lehčí poranění. Nebyly k dispozici sanitky, s největší pravděpodobností se jednalo o vlastní přepravu povozem, tažený koňmi. Je jasné, že se rodina snažila nemocnému pacientovi převoz ulehčit, jak nejlépe mohla, vystlala povoz dekami, duchnami, perinami, aby jej mohl pacient co nejlépe přežít. Jak se hospitalizace za pacienta hradila, nedovedu posoudit. Zde bych chtěl vyzvat naše nejstarší občany, pokud byli tito svědky takové události, případně ji znají z vyprávění už nežijících lidí, aby takové pojednání cesty do uherskohradištské nemocnice napsali nebo nechali si napsat, ať již se šťastným nebo smutným koncem. Mnoho čtenářů by si ho určitě pozorně přečetlo.

Jak velké muselo být nadšení místních občanů a také jiných vesnic, když se dozvěděli skutečnost, že se v Kyjově plánuje výstavba nové nemocnice a tím odpadne zdoluhavý a mnohdy vyčerpávající převoz pacienta do Uherského Hradiště. Jak jsem mohl zjistit z vývěsky a dobových fotografií, vystavených v nejvyšším patře

vestibulu chirurgického oddělení kyjovského nemocnice, výstavba byla započata v roce 1939, když už v letech 1933-34 probíhaly vyměřovací a přípravné práce. Ve válečných letech II. světové války chtěli Němci z nemocnice učinit vojenský lazaret pro německé vojáky. Po dokončení výstavby tohoto komplexu bylo chirurgické oddělení otevřeno pro první pacienty na jaře roku 1946. Dobovými fotografiemi je zde zachycena návštěva tehdejšího prezidenta Eduarda Beneše i s jeho chotí z dubna 1947. Při podrobnějším zkoumání těchto fotografií si nelze nevšimnout mnoha zajímavých skutečností. Například, když byl prezident seznamován s činností tohoto oddělení ředitelem a primářem, oblečeným v dlouhém bílém plášti, kdy vedle prezidenta šel také nějaký vlivný továrník, jak ženy v pokojích nakukovaly na slavnostní průvod v šátkách uvázaných na hlavě, jak to bylo v té době u žen obvyklé. Na jiné fotografii jsem mohl poznat Antonína Zápotockého, v letech 1953 - 57 druhého dělnického prezidenta Československa. Byla otevřena také budova pro řádové sestry, v dnešní době plicní oddělení. Asi si dovedeme představit, že řádové sestry se nejen modlily, ale že vykonávaly tu nejméně oblíbenou práci, ať již s těžce nemocnými pacienty nebo nějakou jinou. Na jiném snímku je vidět prezident s manželkou a doprovodem, vítaný špalírem mladých lidí v krojích, jak manželka prezidenta ochutnává místní koláčky.

Na kolik se vyšplhaly celkové náklady na přípravu a na zbudování celkového nemocničního komplexu, lze jen stěží odhadovat, při nemožnosti srovnávání tehdejších a dnešních finančních prostředků. V každém případě však při zhlédnutí celkového objektu nelze než dospět k závěru, že to musela být suma obrovská. Kdo výstavbu nemocnice financoval? Stát, Město Kyjov, a zda i okolní vesnice, mezi nimi také Vacenovice nějak přispěly na budování tohoto díla? Na to by nám mohla možná odpovědět místní kronikářka vyhledáním archivních dokladů nebo záznamů z kronik. Na jiné fotografii je pohled na parkoviště nemocnice hned za hlavní bránou. Jsou tam vidět motorky, zřejmě z návštěvy pacientů. Ani jedno osobní auto. A jak vypadá parkoviště dnes? Dávno už nestačí podél hlavní silnice u nemocnice. Bylo vybudováno nové, placené, bude stačit

za nějakých dvacet, třicet let? Ve vitrínkách jsou vidět také chirurgické nástroje té doby. Mezi jinými například pilka na železo nebo ruční kolovrátek na vrtání i s vrtákem, tak jak tyto nástroje zná každý zámečnický, jen s tím rozdílem, že všechno je z nerez oceli. Co mě však nejvíce zaujalo, byla fotografie ing. architekta Bedřicha Rozenhala, který celý projekt navrhoval. Když si představíme, že tento celý objekt i s mnoha dalšími budovami slouží dodnes, jen s vnitřními úpravami, tak jak to vyžaduje dnešní doba, tak klobouk dolů před ním. Pokud se týká výstavby této nemocnice, zaslechl jsem i poznámku, že se na budování podíleli také někteří občané Vacenovic, zřejmě už nežijící. Nebylo by na škodu, kdyby se i o tomto mohly zjistit podrobnější informace.

Snad ještě jeden střípek do pomyslné mozaiky otvírání kyjovské nemocnice. Mluvil jsem s osmdesátiletým pánem. Přišla řeč na návštěvu prezidenta i s chotí. Ano, říká tento pán, tehdy jako jedenáctiletý chlapec jsem čekal s mnoha ostatními občany Šardic podél silnice a radostně jsme pozdravovali projíždějící auto s prezidentem. Bohužel jsem stál na opačné straně silnice, než na které prezident i s manželkou na shromážděné občany mávali, takže jsem je skoro ani neviděl, ale i přesto je vzpomínka až do dnešního dne živá.

Říká lékař pacientovi v nemocnici: mám pro vás dvě zprávy, jednou špatnou a tu druhou dobrou. Kterou chcete slyšet nejdříve? Tu špatnou: Budeme nuceni vám amputovat obě nohy, říká lékař. A tu dobrou: Jeden pán by od vás rád odkoupil vaše zánovní boty.

Přítelkyně požádala svou kamarádku, aby jí pohlídala jejího půlročního Tomáška, že si musí něco vyřídit ve městě. Kamarádka samozřejmě souhlasila, vždyť to není až tak dávno, co pečovala o svou nyní již šestiletou dceru. Tomášek byl hodný, a když se probudil, tak jak to kamarádka byla navyklá dělat u své dcerušky, chlapečka rozbalila, plenku pevně uchopila mezi prsty a zatáhla. Ono to ale jaksi nešlo a Tomášek se hlasitě rozplakal.

Vít Ingr

Poznávací a rehabilitační pobyt SZPO v Písku od 7. do 12. 6. 2015

Rok s rokem se sešel a my, senioři a zdravotně postižení, jsme opět vyjeli za poznáním i odpočinkem do interhotelu Amerika v Písku. Bohužel, hodně našich se na poslední chvíli odhlásilo a tak s námi cestovali kolegové z Ratíškovic, Hodonína a Rohatce. I tak nás bylo jen 40 i s naším panem řidičem Staňkem Novákem. Vzali jsme to přes Želiv, kde jsme se zúčastnili v želivském klášteře, respektive v jeho křížové chodbě mše sv. a slavnosti Božího těla, kdy jsme průvod s korouhvemi, dechovkou i Tělem Božím doprovodili k 1. zastavení. Ještě předtím nás kněz provedl některými místnostmi kláštera, kde jsme obdivovali refektář s nástěnnými malbami, sochy i fotodokumentaci klášterního života na chodbě. Velmi zajímavý je výklenek v chodbě, kde kolem kříže jsou vypsána jména kněží, kteří zde byli za komunismu internováni. Jízda „žlutáskem Staňa“ nás bezpečně dopravila do jihočeského města až k hotelu Amerika, který je umístěn v pěkném lesním prostředí Píseckých hor. Pan ředitel ing. Friedel už nás očekával, dostali jsme karty k jednotlivým pokojům (které mnozí z nás ne a ne se naučit používat) a pak šli na oběd do jídelny. K jídlům se musím vrátit, protože to co nám nabízel jak do množství, kvality a dobrot se nedá ani popsat. Všichni jsme zde minimálně nějaké to kilo přibrali. Snídaně se švédskými stoly s výběrem salámů, sýrů, zeleniny, ovoce, jogurty, müsli, čaj, káva, pečivo světlé i tmavé, také koláčky či jiná buchta, obědy na velkých tácech a velké porce jak „pro mlatce“, k tomu saláty. A po vydatné večeři ještě nějaká laskomina, tu pudíng, palačinka, zákusek.... no hrůza pro naše postavy, ale pastva pro oči a jazyček. K hotelovému vybavení patřil i bazén s ohřívanou vodou, který jsme vděčně využívali po našich výletech.

A pan ředitel na naši žádost ve středu roztopil i saunu, takže jsme si užívali i wellnessu. A teď něco k našim výletům:

Samozřejmě město Písek samo o sobě je skvost mezi městy. V hotelu nám sehnali průvodce pana ing. Pospíšila, předsedu „Společnosti pro dobré soužití“ (vida, jaké různé mohou být spolky). Ten si pro nás hned v pondělí po snídani přijel k hotelu a už po cestě nás seznamoval s královským městem Písek. Z autobusu jsme vysedli na nábreží a přes řeku Otavu hleděli na staré domy, mezi nimi pivovar, elektrárna s muzeem, zbytky opevnění. Náš první pohled však patřil známému Kamennému mostu ze 13. století, (neoficiálně také Jelení most). Je nejstarším dochovaným mostem v Česku, postaven v gotickém slohu. Na mostě jsou umístěny repliky barokních soch a kříže. A pod mostem obří sochy z písku, vše na téma Jan Žižka a husité. Samozřejmě jsme se všichni pofotili v náručí husitů. A už nás pan Pospíšil vede přes most do starého města. Krásná barokní radnice, Alšovo nám. a morové sousoší, krásné barokní domy v uličkách, procházíme kolem klášterního kostela Povýšení sv. kříže se sgrafity, dále jdeme až k Putimské bráně (je zde však na zdi jen text písničky, ale skutečná brána už dávno nestojí). Pak se vracíme k dominantě města - děkanskému kostelu Narození P. M. s 72 m vysokou věží. Před ním je pěkně upravené náměstí, další a další pamětihodné domy i výhledy na řeku Otavu s jejími slapy a peřejemi. Zatím jsme si prošli město průvodem, aniž bychom vstupovali do památek, nanejdříve nějaká ta zmrzlina či kafičko. Odpoledne se vydáváme na vycházku lesem za hotelem kolem „Bolestných kamenů“. Jedná se o sociálně zaměřený projekt, nad nímž převzali záštitu

zpěvačka Marta Kubišová a prezident České křesťanské akademie Tomáš Halík. Na počátku realizace projektu stála snaha jeho tvůrců o citlivé a empatické uchopení bolestí moderního člověka spolu s hledáním odpovědí na vyřčené i nevyřčené otázky těchto bolestí, především pak naděje na konci jednotlivých příběhů. Poselstvím projektu je právě ona naděje, kterou mnohdy za hranicí našich bolestí nevidíme, anebo pro nás již dávno zhasla; jsou to příběhy zdánlivě beznadějně, končící však nadějí, která se tak může stát i nadějí pro nás samé.

Na začátku projektu měli studenti Obchodní akademie a Jazykové školy Písek za úkol sestavit čtrnáct bolestí moderního člověka. Vznikly tak bolesti s názvem: Nedostatek lásky – Výčitky svědomí – Vyloučení – Rozpad rodiny a vztahů – Ztráta důvěry a víry – Opuštěnost – Deprese – Násilí a nenávist – Závist – Rozchod partnerů – Zrada – Ztráta zaměstnání – Nemoc – Smrt blízkého. Počet zastavení si autor projektu vypůjčil z motivu křesťanské křížové cesty, k níž přidal ještě zastavení patnácté, Naději. Projekt Bolestné kameny je tedy svým pojetím křížovou cestou moderního člověka, která však končí nadějí.

Na patnáct uvedených témat začali studenti sbírat příběhy lidí z celé republiky. Čtrnáct vybraných příběhů a patnácté povídání o naději se staly součástí třech hlavních projektových výstupů. Jedná se o putovní panely s kolážemi a texty příběhů, dále o tzv. nahrávací fázi, v jejímž rámci propůjčili příběhům svůj hlas herci a jeden z patronů; třetím výstupem je výtvarné zpracování, tzv. Cesta bolestných kamenů, uskutečněná v krajině Píseckých hor. My jsme vyšli až k 15. zastavení – Naději, tady si odpočinuli, někteří se vydali dál k rozhledně Jarník, ale nahoru údajně vylezl jen Tomáš Kordula. Byla to dost náročná štreka.

Až ve čtvrtek dopoledne jsme se vypravili sami jednotlivě do Písku, většinou pěšky, pěkně od hotelu lesem z kopce přes trať a navštívili zdejší kostely v rámci Dne kostelů, kdy město zpřístupnilo nejvýznamnější sakrální památky v Písku ve vybraných dnech po dobu hlavní turistické sezóny. Místo prohlížení kostelů přes mříže nás uvnitř čeká ochotný kustod, který poskytne fundované informace, k dispozici jsou i malované plánky kostelů. Krátkou pobožností, zpěvem mariánských písní i přímelnou modlitbou jsme nasávali duchovní atmosféru a seznámili se s prací dávných architektů, malířů a sochařů.

DĚKANSKÝ KOSTEL NAROZENÍ PANNY MARIE v Písku patří k nejlépe zachovaným architektonickým památkám raně gotického slohu v Čechách. Dosavadní výzkumy ho jednoznačně řadí k dílům velké stavební písecko-zvíkovské huti, která se podílela i na dalších četných stavebních aktivitách krále Přemysla Otakara II. Prohlédli jsme si unikátní gotické fresky a seznámili se s legendami opředeným obrazem Písecké Madony.

KOSTEL POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE jako trojlodní kostel byl postaven pro dominikánské řeholníky v druhé polovině 13. stol. První zmínka o existenci kláštera je z r. 1308. Komplex byl zničen na počátku husitských bouří a obnoven až v rámci pobělohorské rekatalizace. Do té doby stála v těchto místech solnice, kterou dodnes připomíná sgrafitová výzdoba východního renesančního průčelí. Tento kostel nás velmi mile překvapil, zvenku kromě renesanční fasády se sgrafity a dvojítm křížem se v zástavbě okolních domů téměř ztrácel. Ale vnitřním rozložením i výzdobou nás ohromil a moc jsme jej obdivovali. Na hlavním oltářem ukřižovaný Kristus v srdci paprsků, modrá draperie, sochy světců, ale i boční oltáře a celá výzdoba je velmi zvláštní a krásná. Ještě procházka městem, někteří zpátky pěšky do kopce, někteří na doporučení vedení našeho hotelu jsme si zavolali taxík a za pouhých 50,- Kč nás všechny čtyři vyvezl k hotelu Amerika.

V úterý nás čekaly **Strakonice**. Po bohaté snídani do autobusu a za mírného deště jsme přijeli pod Strakonický hrad. Před námi se tyčila zvláštní gotická válcová věž s břitem, tzv. Rumpál. Kolem ní jsou již upravené středověké části hradu na zámek. Prošli jsme jím, byly zde zajímavosti, např. menší muzeum motocyklů Jawa. Prohlídka procházela i Kapitulní síní, bývalou komendou johanitů

s pozoruhodnými nástěnnými malbami, které nyní slouží pro kulturní akce a třeba svatby. Navazují na ni ambity křížové chodby s gotickou cihlovou žebrovou klenbou, vyzdobené nástěnnými malbami s hvězdičkami na modravém nebi. Přestože jsme zde našli farní úřad, bylo zavřeno a do kostela sv. Prokopa na hradě jsme se nedostali. Když jsme se pak přes most a průchodem pod hlavní silnicí dostali do vnitřního starého města, skoro všude byly památky nepřístupné. Před bývalou radnicí s ornamenty a erbem stojí socha „dudáka“ - vděčný objekt focení. Na Palackého náměstí jsme kolem dokola obešli Mariánský sloup, hledali jsme „Mastné krámy“, avšak našli jenom zámek na vratech do malé uličky, ovšem štít je zajímavý, je v něm znázorněna porážka vola a v tympanonu trojbokého štítu stojí řeznický lev se sekýrou. Zajímavý rohový dům je dnešní spojitelná, který je vybudován v novorenesančním slohu. Když jsme se kolem něj dostali do spodní části náměstí a chtěli se podívat do kostela sv. Markéty, obcházelí kolem dokola, hledali hlavní vchod, „urušali“ nohavice v mokré trávě kolem. Našli jsme nějaké dveře, ale opět všude zavřeno. Hned vedle je tržnice, předpokládali jsme zde alespoň nějaké veřejné záchody, ale nic. Jsme z toho zklamáni, oproti Písku jsme toho zase tak moc neviděli. I když některé si odtud přivezou kostýmky, halenky apod. za „výhodné“ ceny.

Na středu jsme si naplánovali celodenní výlet. Původně jsme chtěli do Příbrami a na Sv. Horu, avšak celý areál je pro rekonstrukci uzavřen. Tak náhradní volba padla na jih od Písku. Začali jsme Českými Budějovicemi. V katedrálním kostele sv. Mikuláše se chystali na svěcení nového biskupa, všechno nazdobené, krásné. Vedle na Černou věž vysokou 72 m se 225 schody – dominantu Českých Budějovic vylezli jen dva z našich a kochali se prý krásnou vyhlídkou na všechny strany. My ostatní se vydali na prohlídku města. Historické jádro kolem čtvercového náměstí Přemysla Otakara II. s frontami gotických i renesančních domů s podloubími, uprostřed Samsonova kašna, v rohu původní renesanční radnice se zvonkohrou. Když v celou hodinu hraje 3 skladby, naslouchá celé město, poznali jsme mariánskou „Tisíckrát pozdravujem Tebe“ i lidovou „K Budějicím cesta“ ale tu třetí ne. Tak jsem se šla na „ičko“ zeptat, co to hrají. Paní bez řeči vytiskla seznam 33 skladeb a řekla mi, abychom si vybrali, že toto všechno se v obměnách hraje. A dále nejstarší památka ČB na Piaristickém náměstí - dominikánský klášterní konvent a kostel Obětování Panny Marie z roku 1265. Další 51 m vysoká věž s rokokovou bání, pod ní, uvnitř konventu Rajský dvůr, kolem něj obdivuhodná křížová chodba s cennými freskami ze 14. století, unikátní je dvojí freska ve výklenku naproti severnímu vstupu do příčné lodi: starší vrstva je tvořena obrazem Panny Marie s Kristem a klečícím donátorem, vrchní obraz Pieta. Vlevo od výklenku nad vedlejším oltářem je umístěna největší freska sv. Kryštofa v ČR (téměř 10 metrů). Novějšími součástmi výzdoby jsou obraz P. M. Česko-budějovické, barokní varhany a barokní kazatelna a další. Zvenku se nachází kus pod střechou kamenná žába. Podle pověsti, až vyleze nahoru, bude konec světa. Kousek naproti je Jihočeské motocyklové muzeum, které samozřejmě naši chlapci navštívili. Většina z nás se zastavila v „Masných krámech“. Předpokládali jsme, že tam koupíme třeba nějakou klobásku, či uzené. Ale kdež. Je z toho hospoda. V interiéru restaurace je dosud patrné, že zde bývaly krámký řezníků. Je zde hlavní sál s klimatizovanými a ozvučenými boxy se 170 místy k sezení. Pivnici provozuje Budějovický Budvar a točí se zde kroužkovaný ležák, tmavý ležák a desítka. Tak samozřejmě jsme si nějaké to pití dali a poseděli ve starobylých prostorách. Pak jsme se sešli u divadla, nasedli do „žlutásku“ a pokračovali v naší cestě. Projíždíme krásnými upravenými dědkami jižních Čech až do naší příští zastávky – poutního místa Lomec u Vodňan. Jedinečný kostel Jména Panny Marie v Lomci nás ohromil. Bylo sice zavřeno, ale zazvonili jsme v kláštere Šedých sester a jedna z nich nám ochotně otevřela a poutavě vše o kostele i okolí povprávěla. O postavení kostela se zasloužil rod nějakého belgického generála. Jeho vnuk dal na moři slib, že jestli přežije krutou bouři, nechá postavit mariánskou svatyni s milostnou soškou Panny Marie Foyenské. Tento

slib dodržel. Stavba kostela má centrální půdorys s výduťmi do čtyř stran. Střecha má prolamovanou báni s lucernou. Vnitřek stavby je zaklenut kopulí s mariánskými výjevy. V centru stojí baldachýnový oltář, nad nímž visí zasklený svatostánek nesený čtyřmi sloupy, který napodobuje Berniniho baldachýn papežského oltáře v chrámu sv. Petra v Římě. A další pamětihodnosti umístěné v krásném lesním prostředí. Venkovní oltář pro letní poutní bohoslužby, venkovní křížová cesta a také krásná Meditativní zahrada se sedmi zastaveními ze života Panny Marie. Vstřebávali jsme ještě po cestě k dalšímu místu tu krásu stavebního skvostu, místa ticha, procházek i duchovního poutního místa.

Na doporučení našeho řidiče Staňka jsme se zastavili v Holavšovicích. Jedinečně dochovaná jihočeská vesnice s domy ve stylu selského baroka, zapsaná na Seznamu Unesco. Samozřejmě jsme si všechno nafotili, koupili si koláček či jinou mlsnotu. Moc pěkná prohlídka. Díky za doporučení. Ještě máme v plánu zámek Kratochvíle na zpáteční cestě k dočasnému domovu v Písku. Kratochvíle je výrazem okázalé velkorysosti předního velmože království Viléma z Rožmberka. Ve své konečné podobě představuje jeden z klenotů stavitelského a dekoračního umění doby renesance. Rozmarné zastavení ve shonu života. Kratochvíle je výzvou k nalézání klidu i k obnově duševních sil. Nikdy nesloužila k trvalému bydlení a nás až zase tak moc neohromila. Už dojíždíme poslední zbytky oběda, který nám s sebou dali z hotelu, kafe nám vaří náš řidič a unaveni dosedáme v autobuse a vracíme se do Písku. Výborné je, že ještě před večerí můžeme skočit do hotelového bazénu se osvěžit a po večerí nám pan ředitel nechal roztopit saunu a tak si libujeme. Pak už spíme, jako když nás do vody hodí.

Čtvrtek dopoledne jsme strávili, jak už jsem popsala po památkách v Písku a odpoledne nás čeká výlet lodí po Orlické přehradě. Autobus, do kterého jsme přizvali i 4 „Písečáky“, nás dovezl do podhradí Zvíkova, pod nímž je zastávka „charterové jízdy“, tj. na objednávku pro 50 osob. Je nás sice méně, ale stojí to i za tu cenu 5500,- Kč za celou loď. Nasedáme na vrchní palubu, sice tu dost fouká, ale zato podívaná je nádherná. Projíždíme meandry řeky Otavy, která se vlévá do Vltavy a pak pod Žďákovským mostem už vidíme na skále zámek Orlík. Zde vysedneme a někteří jdou na prohlídku zámku, jiní se procházejí po parku. 3 naše kolegyně pospíchají do dědiny Orlík, kde na ně čeká známý Jendy Chvátala a my je nabereme až na zpáteční cestě. Byl to opět nezapomenutelný výlet. Hrad Zvíkov a rozhledy z něj. Královský starobylý hrad, nádvoří s ambity a arkádami, čekáme na loď, tak někteří nezbytné WC i kafičko ve stánku, pak cesta lodí i zámek Orlík. Interiéry zámku Orlík se s výjimkou čtyř místností v prvním patře dochovaly v intaktním stavu, v jakém je Schwarzenbergové nuceně opustili v roce 1948. Podávají tak přímé svědectví o kultuře bydlení šlechty v uplynulých stoletích a zároveň evokují velmi autentické pocity sídla, které dýchá teplem domova,

které bylo užíváno rodinou majitelů účelně, bez zbytečné okázalosti a které bylo zároveň klenotnicí vzpomínek, dokumentů a dalších předmětů, vztahujících se k rodu a jeho historii.

První patro zámku přehledně seznamuje s historií zámku, i historií orlické větve rodu Schwarzenbergů. Vysokou dokumentační hodnotu mají vystavené obrazy, rodokmeny a zejména rozsáhlá sbírka řádů a vyznamenání, které příslušníci rodu obdrželi za své služby diplomatické, i vojenské. Obzvláště řády a vyznamenání zakladatele rodu maršála Karla Filipa jsou historicky unikátní. Mezi nejzajímavější řády patří Řád zlatého rouna, jenž se v orlických sbírkách objevuje celkem šestkrát. Byl považován za řád nejvyšší, udělovaný pouze katolickým panovníkům a příslušníkům staré katolické rodové šlechty. Karel I. tento řád obdržel roku 1809 pod číslem 832 před svou cestou do Petrohradu jako vyslanec ke dvoru cara Alexandra. Řád sv. Štěpána, založený Marií Terezií, získal Karel I. jako vyslanec v Paříži. Za vítězství nad Napoleonem u Lipska obdržel Karel I. rakouský Řád Marie Terezie I. třídy, pruský Řád Černého orla a dále ruský Řád sv. Jiří, založený Kateřinou II. v roce 1769. Na Orlíku se zachovala řádová velkostuha a stříbrná pozlacená hvězda, jež samy o sobě patří ze sběratelského hlediska ke světovým unikátům. V orlických sbírkách je i jeden z mála dochovaných exemplářů francouzského rytířského Řádu sv. Ducha, založeného roku 1578. V úvodní části expozice je možné i nahlédnout do prvního dobového interiéru, modrého salonu, který je zřízen ve stylu druhého rokoka. Interiér doplňují rodové portréty a kameniny ze Staré Role na Karlovarsku.

Vrátili jsme se domů, povečeřeli vydatně a pan ředitel nám přinesl společné foto, které ráno udělal a přidal každému menší suvenýr. Po večerí jsme se vydali opět do starého města Písek, kde máme objednaný sraz s našim rodákem Pavlem Bábíkem v jeho hospodě.

„Pivo, víno, medovina či voda čistá svaží tvé vyprahlé hrdlo v našem hlučném šenku. Protože jsi zavítal do středověku, nediv se, že ti veselá šenkýřka směle tyká a šenkýř hlasitě povykuje. Jejich chování je trochu drsné, ale jsou to zgruntu dobří lidé. Postarají se, abys poseděl na měkkém s plným břichem a pak odcházeli chudší o pár zlatáků“

To je motto Středověké krčmy, kde nás obsluhují v krojích a opravdu dost drze. Ale pak nás Pavel pozve na prohlídku své hospody, vybudované jeho vlastníma rukama ve starém pivovarnickém sklepě. Obdivuhodná práce. Dáme si zde pít, dokonce i popíváme a domů se vracíme buď pěšky či již výše popsaným taxíkem. A ještě se zabalit, připravit na odjezd. Ráno posnídáme, rozloučíme se písněmi „V dobrém sme sa zešli, v dobrém sa rozejdem“ i „Spánem Bohem idem od Vás.“ Mává nám pan ředitel i celý personál. Je nám líto se loučit, ale už máme před sebou další poznávání a cestu domů.

První zastávkou je poutní místo KLOKOTY. Iméno prý dostaly podle výrazu pro proudící řeky nebo klokočového keře. Podle legendy se v roce 1389 zde zjevila Madona v podobě krásné dívky. Nejdříve pasáčkům a i ostatním lidem vyučovala o Bohu a pak před

SZPO v Písku

SZPO - Křížová cesta v Písku - Bolestné kameny

SZPO na Orlické přehradě

jejich zraky vynesena anděly do nebe. Byla zde vybudována kaple, ale husitské války ji zbouraly. Zachoval se zázračně obraz Panny Marie a v roce 1701 byla postavena chrámová loď, dvě kaple, kostel obehnaný ambity s kaplemi v rozích a v jižní části přistavěna rezidence. Kaple jsou čtyři a jsou zdobeny výjevy ze života světců. V západním ambitu jsou lunetové obrazy zachycující výjevy z Kristova života i Starého zákona a života sv. Jana Nepomuckého. Křížovou cestou se lze dostat až ke studánce Dobré Vody, ale tu už jsme nenavštívili, náš čas se naplnil a musíme odjet. Sjedeme dolů do Tábora a vydáváme se různými uličkami do historického centra – Žižkova náměstí, samozřejmě s jeho sochou. Cenné měšťanské domy a mezi nimi

se vyjímá renesanční kašna ze 16. století. Táborská radnice v gotické budově, ale my směřujeme do děkanského kostela Proměnění Páně na hoře Tábor. Presbytář je výjimečný vzácnou hvězdicovou klenbou. Tady se chvilku posadíme, pomodlíme za své rodiny i šťastný návrat domů. Snad každý si ve venkovním posezení na náměstí dá nějakou zmrzlinu, kávu či pivo, na nábřeží nás pan řidič nalodí a jedeme na poslední společný oběd, který jsme si objednali v restauraci Černá perla u vodní nádrže Jordán. A pak už domů, těšíme se, ale je nám i líto, že tak pohodová dovolenka končí. Možná za rok opět na shledanou.

Marie Měchurová

Pěší pouť na Velehrad

Naše putování začíná ve čtvrtek 20. 8. 2015 v kostele Cyrila a Metoděje v Ratíškovicích, kde je sloužena v 15 hodin mše. Celebrique ji pan farář Ludvík Bradáč, který na pouť do Velehradu půjde s námi. Po mši naložíme zavazadla do auta, které nám je vždycky převezme na místo, kde nocujeme. S sebou si bereme jen svačinu, něco k pití, zapojujeme před objektivem, abychom zdokumentovali náš elán, s jakým vyrážíme na cestu, a asi v 16.30 odcházíme směrem na Vacenovice.

Jde nás 29 poutníků. Z Vacenovic já, Marie Martínková, Jana Bačíková a Vladka Coufalová. Už u Jezérka v Ratíškovicích máme první zastávku. Místní ženy nám připravily malé občerstvení – pohárek vína nebo štamprličku slivovice a výborné koláče, kterým nejde odolat. Krátká zastávka s modlitbou je později u kapličky za železničním přejezdem. Pak pokračujeme lesem do Vacenovic. Malému

Pochod na Velehrad

pohoštění se nevyhneme ani tady – u Ingrů je nám nabídnuta bábovka a pohárek vína. Posilnění procházíme Vacenovice ke křížku u Lebedové meze. Krátká modlitba a Mira Kuchta přiváží vychlazenou slivovici, která voní medem. No kdo by odolal.

Dobití ovocnou energií opravdu vyrážíme, protože do večera musíme být ve Bzenci. Téma letošního putování je mše svatá. Otec Ludvík nám dopodrobna vysvětluje všechny části mše, ochotně zodpoví každý dotaz a přidá i něco navíc. Cestou se modlíme postupně všechny růžence a protože jdou s námi děti, hrajeme hru, kterou nazvaly kolíková. Mají dva kolíky na prádlo a ty někomu připnou na batoh nebo oblečení. Kdo večer přinese kolík na sobě, prohrál. Je to docela zábavné zpestření pochodu. Asi v 18 hodin je ve vracovském lese u anděla Strážce poslední odpočinek dnešního putování. Sníme svačinu, vypijeme vodu, chvilku posedíme. Otec Ludvík přečte několik Murphyho zákonů vztahujících se k církvi, několik výroků, které pronesly děti a jdeme dál. Procházíme kolem vracovského hřiště a lesem jdeme do Bzence. K sokolovně, kde budeme spát, přicházíme ve 21 hodin. Už nás čekají. K spaní jsou na zemi připravené žíněnky, my máme karimatky a spacáky. Skromné lůžko poutníka je hotové.

Po ubytování jde někdo na pivo, někdo rozbalí večeři, kterou si přinesl, někdo do sprchy, někdo jde spát. Máme za sebou 12,5 km a někteří cítí únavu. A ještě vyhodnocení hry. Kolík si přináší pan poslanec Uhlík z Ratíškovic a za trest přednáší báseň Petra Bezruče Kyjov. Druhý kolík nese jedna z mladých poutnic a ta nám hezky zazpívá. Taky nás přibývá, přidávají se další poutníci, kteří šli jinou cestou.

Pátek 21. 8. 2015 – ráno, hned po 7 hodině ranní, odcházíme ze sokolovny. Někteří do obchodu koupit snídani, někteří hledají cukrárnu, aby si dali ranní kávu. Příjemným překvapením je přístup učňovské restaurace, která nás ochotně pohostí ještě před oficiální pracovní dobou. Podle přání nabízí kávu nebo čaj. Dnešní cesta začíná krátkou modlitbou v místním kostele, který otevřeli jen pro nás. A v 9 hodin opouštíme Bzenec. Cesta vede úvozem mezi bzeneckými sklepy, mezi vinohrady nebo jen tak po poli či louce směrem do Domanína a Polešovic. Místo je ještě po nedávném dešti blátivo, ale nikdo si nestěžuje. Jdeme stále z kopce do kopce, modlíme se

růžencem a kdo má zájem, může jít ke zpovědi. Otec Ludvík rád každého vyslechne.

Zastávka asi půl hodiny od Bzence je uprostřed vinohradů. Sluníčko pálí, tak vyhledáváme stín pod stromem. Otec Ludvík využívá zastávky k dalšímu výkladu o mši svaté a přidává i něco veselého. A zase pokračujeme cestou k Domanínu. Cesta je místy blátivá, místy kamenitá, místy vůbec žádná, musíme po poli. Na některých poutnících je už znát únava, ale statečně všichni šlapeme do zastávky před Polešovicemi. Někdo si sedne, někdo si lehne, ale děcka běhají mezi vinohrady do kopce, jakoby ani únavu necítila. V 13.30 jsme v Polešovicích. V hospodě si dáváme chutný oběd, něco k pití, umýt ruky a po hodině odcházíme do Boršic. Uděláme ještě jednu zastávku v „trnkovém“ sadě ve stínu. Většina z nás odpočívá vleže. Otec Ludvík neúnavně rozbírá části mše, čte nám zajímavosti z církevní literatury. Do Boršic je to jen kousek, akorát na jeden růženec. Hodinu, která nám zůstává do začátku mše, si zpříjemníme odpočinkem u kávy nebo na faře, kde budeme nocovat. V 18 h při mši se k nám přidávají poutníci, kteří přišli z větší dálky, ušli i přes 150 km. Poutníků je plný kostel a srdečně nás vítá mons. Ján Peňáz, papežský kaplan, předseda Matice velehradské, známý poutník a od r. 2008 farář v poutním kostele ve Křtinách. Nechal si ušít i speciální oděv pro poutníky. Moc mu sluší a je opravdu stylový. Zhotovila mu ho sestra našeho průvodce, paní Bradáčová. Po mši jdeme do kulturního domu na večeři. Hustá polévka, chléb a koláče nás zasytí a potom nám mons. Peňáz předává pamětní dřevěné křížky, důkaz, že jsme poutí absolvovali. Nejmenší dřevěný křížek obdrží ti, co jdou poprvé. Po třetí pouti už je větší, po sedmé je křížek kovový a pak už je účast odstupňována kovovými trny. Dnes máme za sebou 18 – 19 km, mnozí jsou hodně unavení, jdeme brzy spát. A kdo si dnes přináší kolík? Desetiletá Anička, která nám za to předvádí část z představení „Dívčí válka“. Odměníme ji velkým aplausem. Druhý kolík přináší paní Stáňa a recituje zveršovanou pohádku O Jeníčkovi a Mařence, která se moc líbila.

Sobota 22. 8. 2015 – Před námi je poslední etapa naší pouti. V 8 h se scházíme v kostele, je nás už 282 a jdeme společně na Velehrad. Vyprovází nás hlas zvonů, místní lidé nás zdraví a mávají. Posledních

Pochodníci z Vacenovic

8 km. Modlíme se růženec, zpíváme. Zvony nás vítají ve Zlechově, místní lidé nám nabízejí občerstvení, všichni nám mávají. Za Tupesy je odpočinek. Kdo ještě nemá, teď si mohl vzít křížek, vyřizují se nějaké organizační záležitosti. A pokračujeme v cestě. Protože máme na sobě trička s nápisem Vacenovice, přicházejí nás pozdravit lidé, kteří někoho z Vacenovic znají. Jeden pán byl s někým od nás na vojně, jedna paní byla s těma a těmi na pouti, ten byl s těmi na dovolené. Máme všechny pozdravovat, což rády uděláme a líbí se nám, že můžeme i takto naši obec reprezentovat. Ještě jedna krátká zastávka s modlitbou u dřevěného kříže nedaleko Velehradu, který ve svých rukou přinesli poutníci až od Znojma.

Je 10.30 h a my přicházíme do obce Velehrad. Míříme přímo do kostela. Za zpěvu písně „Bože cos ráčil“ se přidáváme k dalším poutníkům. Někteří jsou od Prahy a ušli cestou asi 350 km. Všechna čest! V kostele je něco přes 700 poutníků.

Na konci našeho putování se koná v 10.30 h mše svatá. Za zvuků varhan a velehradské hymny „Bože cos ráčil“ vycházíme z kostela. Krásná slavnostní tečka. My jsme ušli asi 38 km, věkový průměr skupiny byl 43, 8 roků. Nejmladší poutnicí byla 4,5 letá Ella a všichni ji moc chválili pro její výdrž. Šikovná a hodná dívenka. Nejstarší byla 75 letá Marie – obdivuhodný výkon!

Tuto pouť organizovali věřící z Ratíškovic. Otec Ludvík, působící v Ostrovačicích, dříve v Ratíškovicích, si s sebou přivezl poutníky ze své farnosti. Někteří byli z Domašova, Řičan, my tři z Vacenovic, manželé ze Skalice na Slovensku, pan F. Ingr, náš fotograf ze Starého Města u Uh. Hradiště atd. Po cestě jsme se všichni spřátelili a doufáme, že se příští rok zase sejdem.

Potom už je loučení a jedeme domů. Skvělý průvodce otec Ludvík, příjemní lidé, krásná krajina – teď už jen vzpomínky.

Marie Martínková

Zájezd do Dubí

Už je to skoro 50 let, co se družstevníci z Vacenovic vydali na zájezd do Německa. Vlastně do NDR. Já jsem se nejvíc těšila, že uvidím moře. To mám asi po otci, ten až do smrti litoval, že ho neviděl. Nejdřív jsme navštívili Drážďany. Galerie ve Zwingeru, to se ani nedá popsat. To přenechám jiným. Jistě patří mezi největší evropské obrazárny. Před Sixtinskou madonou od Raffaela stál pořád zástup lidí a v očích měli slzy. Prohlídka trvala několik hodin. Ale nakonec jedna členka prohlásila, že tolik holých ženských a ani jeden chlap. Ale myslím si, že několik by se jich tam našlo. Ale Drážďany nebyl jen Zwinger. Byla vystavená pobřežní třída, lemovaná vodotrysky. Bylo to nádherné. Ale jinak poušť. Nepředstavitelná kamenná poušť. I kostel Frauenkirche, kde zahynulo asi 2000 lidí, kteří tam hledali záchranu. Trosky sloužily jako památník II. sv. války, ale v roce 1994 se rozhodli ho znovu postavit. To všechno byl následek bombardování z února 1945. Zahynulo tam asi 30 000 lidí. Nevím, jaký to mělo smysl rozbít celé Drážďany. Když jsem se zeptala naší německé průvodkyně, jak to prožívali, rozplakala se a řekla, že se jí na to ještě nikdo nezeptal.

Pak jsme pokračovali do Postupimi a Berlína. Viděli jsme nádherný zámek Sanssouci, prý nejpěknější v Evropě a také kulatý stůl v zámečku Cecilienhof, kde si po válce mocnosti rozdělovaly Evropu. Berlín byl v té době ještě dost rozbitý. Byli jsme ubytováni v hotelu na hlavním náměstí, ale večer tam bylo úplně pusto. Fotili jsme se u Braniborské brány, která tehdy Berlín rozdělovala.

Pokračovali jsme k severu. Přijeli jsme do Rostocku, největšího přístavu v NDR. No a večer jsme vyrazili do námořnické krčmy. Byla stylová, i námořníci tam byli, ale čekal mě tam šok. Hned u mola kotvila obrovská zaoceánská loď.

Nevím, jestli obchodní nebo vojenská, říkali, že je americká. Do té doby jsem si neuměla představit něco tak velkého. Od té doby jsem měla jen ještě jeden takový zážitek. Když jsem seděla v přístavu ve Splitu a lodivod táhl do přístavu také tak obrovskou loď.

Na druhý den jsme se vydali na nějaké menší lodi na moře. Pro mě a myslím, že pro všechny, to bylo prostě úchvatné. Pořád vidím parník, který směřoval do Švédska, jak pomalu mizí za obzorem. Tehdy jsem pochopila, že je Země opravdu kulatá.

Zájezd do Dubí

Oběd v restauraci v televizní věži v Berlíně

Víc si nepamatuju, jen, že jsme občas nakupovali v obchodních domech. Měli jsme všude pěkné ubytování a také jídlo v hotelech. Málem bych zapomněla, že jsme obědvali v restauraci televizní věže v Berlíně. Viz foto. Všechny zájezdy i rekreace zařizoval i organizoval Svaz družstevních rolníků, takže všechno klapalo. Projeli jsme skoro celé Německo, tedy jeho východní část. Zaujalo mě, že ve všech oknech byly bělostné záclony. Tak, že jsem měla chuť se jít zeptat, v čem to perou. Tedy, kdybych uměla německy. Možná, že tam byly silonové levnější a Němky si potrpěly na pěkné okna. Přitom domy na předměstí a na venkově ještě nebyly moc upravené a opravené, mnohem horší než u nás. Za 25 let jsem se dostala do Itálie, při cestě do Říma a tam nebyly záclony skoro vůbec. Ještě

Před Braniborskou bránou

si vzpomínám, že jsme byli v jednom městečku, se kterým měl Hodonín asi nějakou družbu, a hostili nás v kulturním domě.

Přejeli jsme hranice v Cínovci a ubytovali se v Dubí u Teplic. Všichni jsme si dali řízek se salátem, ale naše pohoda netrvala dlouho. Postupně všem začaly žaludeční obtíže a noc jsme strávili na WC. No, ale ráno jsme vyjeli a pak různě zastavovali u mezí a obilných lánů. Ještě že v severních Čechách mají žně později. Víím, že naposled jsme zastavili v Jihlavě, kde se něco stavělo na náměstí, a někteří našli útočiště za plechovou ohradou. Nic jsme z toho nedělali, takové příhody patří k zájezdům. Byla sranda. Doufám, že i ostatní „účastníci zájezdu“ na to rádi vzpomínají. Bohužel, mnozí už se dnešních dnů nedožili.

Marie Rybová

Oslava čtyřicátých narozenin na Kampě

Na začátku listopadu večer mi zvonil telefon. Volá pan europoslanec Pospíšil a zve mě na oslavu svých čtyřicátin do Prahy na Kampu. Samozřejmě i přítele a sestru. Rádi přijdeme, vždyť je to pro nás velká pocta. Po týdnu další telefon, mám vzít s sebou muzikanty, kteří hráli na Kampě paní Medě Mládkové. Máme zapláceno 12 noclehů a jestli bude potřeba víc pokojů, mám zavolat. Do půlnoci má vyhrávat dudácká kapela, ale pak si můžeme zaspívat moravské písničky. Hlavně to nemáme brát jako povinnost, jsme pozvaní hosté. Tak proč ne. Zeptám se muzikantů, jestli nemají chuť jet. Chuť by byla, ale povinnosti a pracovní úkoly nedovolí většině jet. Nakonec se domluví zpěváci Jožka Silák, Jožka Milář a Mirek Novotný. Ale co muzika, stačila by harmonika. Libor Mikulčík má pracovní povinnosti, je před vánocemi, prodává na trhu, kdo ho může zastoupit? No jediné pan Stanislav Výlet. Excelentní muzikant a výborný harmonikář. Ten zahraje všechno, shodují se muzikanti. V předvečer odjezdu zvoním u Výletů a popisuji situaci. Pan Výlet po chvíli váhání souhlasí a jde cvičit, protože jak říká, už rok na harmoniku nehrál, naposledy koley.

Je ráno pátek 27. 11. 2015 a sraz v hospodě. Bereme pár lahví vína, krabici koláčků, jablkový štrůdl, kus uzené bokoviny, prostě dárky z Moravy. Ještě vyzvednout praporky obce Vacenovice od Siláků, nikdo jiný nemá, ani starostka a teď už opravdu jedeme. Jožka Milář nás bude čekat v Jihlavě, kde předsedneme do jeho velkokapacitního přepravního vozidla. Cesta ubíhá ve smíchu a pohodě. Jen v Jihlavě jsme se trochu zamotali. Asi třikrát jsme minuli ceduli konec Jihlavy,

ale začátek Jihlavy jsme viděli jen jednou. Ještě že jsme z dědiny. U nás jedním koncem dojedeš a druhým vyjedeš.

V Jihlavě u benzinky předsedáme do auta Jožky Miláře a blížíme se k Praze. Máme trochu naspěch. Doprovod a pravá ruka paní Dany Zátokové čeká, kdy zavoláme, aby nás potají pustil pod okna jejího bytu. Chceme ji překvapit pěknou moravskou písničkou. Dojždíme k bytovým domkům v Tróji, vzápětí přijíždí i sestra Vladka. Pan Engel už čeká a otvírá bránu do areálu. Potichu se vkrademe na terasu

Návštěva paní Dany Zátokové v Praze

Delegace z Vacenovic na oslavě narozenin JUDr. Pospíšila na Kampě

pod okno paní Zátopkové a kluci začínají zpívat. Když jsem šel z Hradiště..., písnička se nese mezi domky a lidé otvírají okna a nakukují z balkonů. Paní Zátopková sedí zády k terase a něco píše. Najednou zvedne hlavu a i přes okno a záclonu je vidět, že nevěří svým uším, co že se to děje. Otevírá dveře a je znát, že je překvapená a dojatá. Pan Výlet vytáhl harmoniku, kluci zazpívali ještě pár písniček. Předali jsme víno, koláčky, kytku, žlutou vestu s nápisem Vacenovice a hlavně hodně pozdravů od vás všech a přání zdraví. Dostali jsme čerstvě vydanou knihu od Pavla Kosatíka „Emil běžec“, štamprlku slivovice na zdraví a máme všechny pozdravovat. Paní Dana Zátopková vzkazuje, že sama píše knihu a určitě tam bude zmínka i o Vacenovicích. Rozloučili jsme se a ještě jednou popřáli hodně zdraví a pozvali oba olympioniky do Vacenovic. Plní dojmů z upřímného a přátelského přijetí se jedeme ubytovat.

Hotel Meda, kde máme zamluvené pokoje, je někde v Dejvicích u kulaťáku, jak říkají Pražáci velkému kruhovému objezdu. Trochu bloudíme v uličkách. Já jedu v autě se sestrou a přijíždíme k hotelu dřív. Za chvíli za námi pánové, rozesmáté tváře a vypráví vtip, jak se zeptali kolemjdoucího, kde je tady hotel. Na jeho otázku „který“ se mu dostalo odpovědi „zas tolik jich tu nemáte“. Dodnes nevím, jestli se tato historka udála nebo jestli si ji jen přibarvili v autě. V každém případě jsme se větou „zas tolik hotelů tu nemáte“ bavili ještě druhý den.

Na pokojích se převlékáme a jedeme na Kampu. Chlapi v nažehlených páskových košelách, já ve stejnokroji. Jožkovo auto zdobíme na přední kapotě dvěma vacenovskými praporky. Když projíždíme Prahou, vyhýbají nám všechna vozidla, lidé se otáčejí a policie ČR nám salutuje. Se žlutozelenými praporky vypadáme jak vládní vozidlo nějaké exotické země. To už přijíždíme na Kampu. Sloupek, který u Werichovy vily zabraňuje vjezdu automobilů k muzeu, je pro dnešní den odstraněn. Bereme dárky a vcházíme do muzea. No samozřejmě v krojích jsme okamžitě středem pozornosti. Popřejeme oslavenci. Ještě než se všichni rozhlédneme a vzpamatujeme, sestra přináší velké talíře z kuchyně, nakládá koláčky a štrůdly a já je roznáším po stolech. Všichni ochutnávají a chválí. Kluci už mezitím ochutnávají místní víno, zvěřinový guláš, řízky, tatarák, lososa a jiné pochoutky a je vidět, že jim chutná. Jen si není kde sednout. Kdo byl na Kampě v muzeu v restauraci, ví, že zde není moc místa na sezení. U jednoho stolu sedí paní Meda Mládková a hrabě Kinský s manželkou. Na ostatních stolcích dárky pro oslavence. Ale to už má drahá sestra přinášet z kuchyně kýbl s vodou, uklízí kytice. Já jsem se tedy chopila dáreků a všechny jsme je srovnali tak, aby jeden stůl zůstal volný pro nás. Tam se posadil pan Výlet, my si odložili věci na lavici vedle a šli si projít všechny místnosti muzea Kampa, kde oslava probíhala. V hlavním sále byl přípitek, který přednesl pan Jančařík, poté se krájel dort. K poslechu hrála dudácká kapela, kluci jako dobří muzikanti obdivovali nástroj, který od nás z Moravy moc neznají, tedy dudy. Mladá slečna dudačka jim velmi ochotně

S JUDr. Pospíšilem a ministrem kultury Mgr. Danielem Hermanem - oslava narozenin Kampa

Vacenovští a chodští muzikanti a zpěváci

odpovídala na jejich všetečné otázky. Slovo dalo slovo, zazpívali se společné písničky, pořídila se společná fotografie a uzavřela se družba mezi námi a dudáckou kapelou.

Hodně k půlnoci si za námi přišel sednout oslavenec Jiří Pospíšil, chlapi vytáhli harmoniku a zpívalo se a hrálo do rána. Jižní Morava se svými písničkami a folklorem zůstává v srdcích všech, i když jsou už dlouho mimo domov nebo i když na Moravě mají jen prarodiče. Během zpívání a hraní se kolem nás vytvořil hlouček mladých lidí. Znali spoustu písniček ze svých rodných vesnic a měst nebo od svých rodičů a prarodičů. Dokonce se i tancovalo. Pan Výlet zahrál, kdo si co přál. A když se ozvalo „muziko úvratí“ a mladí ve značkových oblecích a drahých botách začali cifrovat, najednou jsem pocítila obrovskou hrdost na to, co umíme, na naše kroje, písni a folklor. I na chlapech bylo vidět, jak je těší zájem, ale hlavně to, že všichni kolem nás naše písničky umí a že si je rádi zazpívají. Folklor a kroje je obrovské bohatství, které máme po předcích. Je to jeden ze symbolů našeho kraje. Jsem ráda, že máme u nás v obci tolik pokračovatelů a tolik lidí ochotných v kroji chodit a kroje chystat.

Na Kampě se sešlo 130 - 150 hostů. Mezi hejtmany, poslanci, senátory a europoslanci byli také mimo jiné kníže Karel Schwarzenberg. Tomu připravil jako pozornost Jožka Milér několik lahví kvalitního vína. Objevil se i ministr kultury Daniel Herman, houslový virtuóz Jaroslav Svěcený, světoznámý malíř Tomáš Rajlich s manželkou. Pila se výborná italská vína. Pan Jiří Pospíšil pozval na svou oslavu i babky, jak familiárně říká paní Blahuškové, Martínkové, Novákové a Synkové. Ty se omluvily, ale poslaly oslavenci bednu vína s etiketou, na které jsou vyfocené s panem Pospíšilem všechny čtyři v kroji. Fotka vznikla ve Štrasburku. Víno mělo obrovský úspěch a oslavenec se s ním chlubil a všem naléval. Je pravdou, že v krojích a s písničkou jsme udělali oslavenci velkou parádu a ten na oplátku dělal reklamu nám. Ať šel kolem nás poslanec, ministr, soudce vrchního soudu či nějaký hrabě, nikdy nás nezapomněl představit jako přátele z moravské obce Vacenovice. Že jsme se líbili a že se líbilo nám, potvrzuje fakt, že jsme odcházeli z Kamy za rozbřesku s písničkou a dobrou náladou.

Za účastníky zájezdu Jana Bačíková

Jako již tradičně bychom vás v zimním zpravodaji rádi informovali o akcích a aktivitách vacenovického Klubíčka.

Druhé pololetí jsme zahájili již IX. burzou dětského oblečení. Poslední srpnový víkend se jí zúčastnilo přes 90 prodávajících a prodalo se několik set věcí. Věci na burze jsou kvalitní, prodávané za několikanásobně nižší cenu než v obchodě a proto je nakupování tam oblíbené pro řadu maminek. Velmi nás potěšily pochvaly návštěvníků, že jako jediní v okolí oblečení přehledně třídíme podle velikostí a proto je nákup u nás rychlejší a pohodlnější. Dětem se zamlouvá dětský koutek, kde si mohou hrát a kreslit a některým se při odchodu ani nechce domů. Touto cestou děkujeme všem dobrovolníkům, kteří nám při organizaci burzy nezištně pomáhají a Hospodě u Letochů, v jejímž sále se burza koná.

V měsíci říjnu se s podporou Jihomoravského kraje konalo Hravé odpoledne. Jsme rádi, že se v hojném počtu zúčastnili prarodiče a všichni se spolu báječně bavili. Příjemné odpoledne zahájilo loutkové divadlo s pohádkou O perníkové chaloupce. Pěkné marionety okouzly malé i velké diváky a všichni si je po představení se zájmem prohlíželi. Největšími lákadly pro kluky a holky byly velká autodráha, na které proběhlo nespočet závodů a terénní auta na dálkové ovládání, se kterými děti absolvovaly překážkovou dráhu. Spolu s dospělými hráli velké piškvorky a velké Člověče nezlob se. Na závěr nejmladší i nejstarší rozhýbali kosti při dětské diskotéce

a po buchtách, které napekly ochotné babičky, se jen zaprášilo. Šikovným a obětavým pekačkám patří náš velký dík.

V listopadu jsme dětem oprášili lampióny a vyrazili do průvodu, letos s heslem „Strašáků se nebojíme!“ Trasu jsme zahájili pod lipami u sochy Panny Marie s cílem v areálu restaurace Březíčko. Krátká trasa napříč obcí byla akorát. Děti se zahřály připraveným čajem a dospělí svařákem. Kdo měl, opekli si špekáček nebo vytáhli slivovičku a povídalo se. Dětem hrála hudba, ale úplně nejvíce je bavilo honit se v tajuplné atmosféře temného březového hájku kolem restaurace. Zima dětem vůbec nevadila a řádily venku až do večerníčku.

Předvánoční čas vyplníme tematickým tvořením v herně, které se bude konat každé úterý a čtvrtek v herně Klubíčka, vypouštěním balónků s přáním Ježíškovi v pátek 4. prosince a již počtvrté ponese den před Štědrým dnem do lesa zvířátkům nadílku z našich polí a zahrádek. Přidejte se k nám!

A co chystáme po Novém roce? Hned po svátcích se vrhněte na výrobu masek, protože na dětský karneval se můžete těšit už 24. ledna 2016. V únoru zorganizujeme jarní dětskou burzu a o dalších akcích vás budeme informovat prostřednictvím infokanálu a Vacenovického zpravodaje. Přijďte a nechte se překvapit!

Na závěr Vám přejeme krásné, šťastné a spokojené svátky Vánoc a do roku 2016 jen to nejlepší!

Děkujeme za Vaši přízeň a těšíme se na společně strávené chvíle!
Zuzana Harcová, Kamila Profotová

Lampionový průvod Klubíčko

Vážení spoluobčané a milovníci dobré dechovky. Blíží se závěr roku a to je čas nejen na bilancování, ale také na plánování roku dalšího. V roce 2015 jsme určitě nezaháleli a spousta odehraných vystoupení, koncertů, tanečních zábav a hodů je toho důkazem. Určitě není cílem tohoto příspěvku všechny vyjmenovat, ale některé za zmínku určitě stojí. Tak například „Slovácký rok“ v Kyjově. Už ve čtvrtek 13. srpna jsme tuto krásnou třídní akci zahajovali společným koncertem v letním kině v Kyjově. Na pódiu se postupně vystřídal DH Ištvančí, DH Žadovjáči, DH Mistříňanka a naše DH Vacenovjáči. Kdo se někdy zúčastnil „Slováckého roku“, může potvrdit, že je to velká přehlídka krojů, zvyků, obyčejů a také spousta výborné muziky. Bylo pro nás velkou ctí, že jsme u této slávy mohli být také. Na jaře 2015 Česká televize odvysílala také dva pořady s DH Vacenovjáči. Oba dva díly pořadu „Putování za muzikou“ moderoval Jožka Šmukař, se kterým spolupracujeme již řadu let. Tímto bych chtěl

také poděkovat všem, kteří nám s realizací těchto pořadů pomáhali a podpořili nás jak finančně, tak organizačně. Děkujeme. Protože nejde ale žít jen vzpomínkami, už teď plánujeme, co bychom chtěli stihnout v příštím roce. Rok 2016 bude pro dechovku Vacenovjáči velmi významný a jubilejní. Vždyť 40. výročí založení dechovky – to už je pořádný důvod k oslavám. Plánujeme proto celou řadu koncertů, natočení nového CD a nového televizního pořadu. Plánů je tedy spousta a doufáme, že se nám vše podaří. Závěr roku je pro nás vždy obdobím vánočních koncertů. Rád bych Vás proto na jeden z nich pozval. Koná se 20. prosince 2015 v 15 hodin v sále u Letochů ve Vacenovicích. Přijďte se vánočně naladit a zazpívat si. Za celou DH Vacenovjáči Vám přeji krásné, klidné a požehnané Vánoce a šťastné vykročení do nového roku 2016.

Petr Grufík, kapelník DH Vacenovjáči

*Zveme Vás na
vánoční
koncert
s DH Vacenovjáči
v neděli 20.12.2015 v 15 h
v sále Hospody u Letochů
ve Vacenovicích.
Vstupné 80,-Kč.*

VACENOVŠTÍ MUZIKANTI

Přátelé,

ke konci letošního roku každý z nás rozmýšlí na tým, co ten rok, kerý akorát končí, pro každého z nás donesl, co nám dál nebo co nám vzál. Tak jak každý inší rok zme sa k žádnému výraznějšímu úspěchu nedopracovali (ale o to nám nikdy nešlo) a přesto šecsko je ten rok, ať už chcem nebo né, za nama.

Šecky naše radosti zastínila tragická, pro nás opravdu nenahraditelná, ztráta našeho nejlepšího kamaráda Toníka Blahy. Toník nebude chybět enom v řadách Vacenovských muzikantů, ale každému, kdo ho znal.

Kapela, aj když to nebylo opravdu jednoduché, díky Bohu, hraje dál. Odehráli sme šecsko, co sme odehrát měli a chtěli, hlavně Boží tělo, pút, hody doma aj v Tasovicách a Hodonicách, nekolikately 50tiny našich kluků z naší dechovky a taky sme oslavili a zapili narození několika vnučků aj vnuček, keří to určitě veznú po nás.

*Do příštího nového roku Vám šeckým
hodně zdraví, štěstí a Božího požehnání
přejú*

Vacenovští muzikanti

Vzpomínka na Toníka Blahu

Je adventní doba, blíží se Vánoce a po nich veselé silvestrovské zakončení roku 2015. Tento čas je vhodnou příležitostí pro připomenutí akcí a zážitků, které jsme se sborem letos prožili.

Rád se s Vámi o tyto vzpomínky podělím.

První letošní vystoupení pro nás bylo trochu neobvyklé. Nechali jsme doma kroje, koníčky, šablíčky, galánečky a na lednové Farní veselici jsme vyrukovali s písničkami, které na zkouškách zpíváme až po „povinném“ programu.

Začátek roku jsme věnovali pečlivé přípravě na stěžejní akci sboru, kterou bylo v neděli 8. února 2015 XI. Předfašankové setkání mužských sborů ve Vacenovicích. Naše pozvání přijali kamarádi z mužských sborů z Březí u Mikulova, Dolních Dunajovic, Dubňan, Hovorán, Milotic, Moravského Žižkova, Poštorné, Prušánek, Ratíškovice a Šardic. Zahraničí zastupovala smíšená Folklórní skupina Kuklovjané ze slovenského Kuklova. I přes mírné protesty některých našich členů, jsme porušili naše heslo „Říkalo sa bez bab“ a na setkání zazněly hlasy nejen našich Marijánek, ale i Ženského sboru Voničky ze Šardic. Průvodní slovo patřilo osvědčeným moderátorkám Veronice Foltýnové a Janě Měchurové, které již tradičně setkání obohatily i svým krásným zpěvem. Fotky, které pro nás nafotil Pavel Ingr, najdete v naší fotogalerii. Na tomto místě bych chtěl znovu poděkovat všem sponzorům a našim příznivcům, kteří setkání podpořili nejen finančně, ale i materiálně. Více než 170 spokojených účinkujících je pro nás tou největší odměnou a pěknou vizitkou pro propagaci naší obce.

Příjemným zážitkem pro nás byl zpěv pro oceněné dárce krve a členy ČČK na jejich únorové výroční schůzi. Pro dárce krve a zaměstnance transfuzního oddělení v Kyjově jsme zazpívali v prostorách nemocnice na již tradiční akci „Daruj krev s mužským sborem“. Při letošním jubilejním 10. ročníku darovalo svoji krev rekordních 23 dárců, z nichž tři darovali tuto cennou tekutinu poprvé. Zároveň se již druhému členovi sboru podařilo překonat magickou hranici 80 odběrů – Mirku gratulujeme.

Silným zážitkem pro nás byla březnová návštěva Prahy, kde jsme se zúčastnili akce „Velikonoce v Museu Kampa“. Zástupci z Vacenovic zde předvedli velké množství velikonočních zvyků, zdobení kraslic a pletení pomlázek. Pro nás bylo velkou ctí zazpívat si ve společnosti velkých dam - Dany Zátopkové a Medy Mládkové.

Den Země – úklid kolem Vacenovic. Na této velmi potřebné a záslužné akci jsme opět nechyběli a po sběru nepořádku „v našem úseku“ od Šmelcu po drůbežárnu jsme mohli starostce nahlásit: „Splněno!“

Letos jsme pokračovali v prohloubení spolupráce s ženským sborem Cantemus z Liberce. Tento sbor má velmi široký repertoár, od staré duchovní hudby po současnou moderní tvorbu, od lidových písní po písně z oblasti populární hudby. Má za sebou spoustu vystoupení nejenom doma, ale i na festivalech a koncertech v zahraničí. Nejdříve jsme v dubnu přijali jejich pozvání do Liberce na Ostašovské slavnosti. Zde jsme měli několik vystoupení, jak v kostele svatého Vojtěcha v Ostašově, jehož je Cantemus patronem, tak i na poutní slavnosti, která je připomínkou Bitvy u Liberce. Podařilo se nám využít navázané spolupráce a Cantemus přijal naše pozvání do Vacenovic. Jejich zpěv obohatil program nejen Farního dne, ale i nedělní slavnostní mše svaté. V programu Farního dne jsme nechyběli ani my, tentokrát s folklorním programem. Oproti tomu na nové akci „Noc kostelů“ jsme vystoupili s programem duchovních písní.

Mimo domácích akcí a „dálkových výjezdů“ jsme i letos navštívili akce našich nejbližších kamarádů. Nechyběli jsme na zámku v sousedních Miloticích, na Slavině v Ratíškovicích a na pouti na Nákle. Zazpívali jsme v Nechorách v Prušánkách, sékli jsme trávu v zámecké zahradě v Buchlovicích a navštívili jsme folklorní odpoledne v Hroznové Lhotě. Byli jsme také v zahraničí, a to na Slovensku u našich přátel v Kuklově. Poprvé jsme zpívali ve Strání a v Hovoranech jsme si zopakovali akci „Kácení máje“.

10. ročník Daruj krev s mužským sborem

Ostašovská pouť s Cantemusem

V letošním roce proběhl XIX. Slovácký rok v Kyjově. Kromě účasti v průvodu, jsme zazpívali před radnicí v pořadu „Roztančené náměstí“.

Na začátku září jsme si opět připadali jako růže mezi trnami na setkání ženských sborů „Zazpívaly sobě robky na Moravě“, které pořádaly Marijanky.

Hodovou atmosféru jsme „nasávali“ v Kunovicích, kde jsme popřáli chlapům z Kunovic k desátému výročí založení jejich sboru.

Výsledky snažení a práce ve vinohradech a sklepech jsme měli možnost posoudit při Svatomartinském žehnání vína na Muzeu ve Vacenovicích, kam nás pozval Mužský sbor „Od lip“.

I letos jsme si našli čas na charitativní akce. V létě jsme zazpívali v Domě s pečovatelskou službou ve Svatobořicích – Mistříně, ve Zlíně jsme se zúčastnili Koštu pro mír a v adventním čase jsme zazpívali v Domu pokojného stáří v Čeložnicích a v hodonínském Domově na Jarošce.

Nedílnou součástí naší činnosti je zpěv při různých životních událostech. Mezi ně určitě patří smuteční rozloučení s našimi

spoluobčany. Letos jsme doprovodili na poslední cestě i našeho výborného kamaráda a člověka Tonda Blahu. „Toníku nezapomene-me, užívaj si v tem muzikantském nebi!“

Mezi ty o něco veselejší akce patří například svatby. Letos jsme pomohli navléknout chomout našemu kamarádovi Petrovi Turkovi. Významnou událostí byla i svatba naší kamarádky a spolupracovnice Veroniky Foltýnové. Přejeme jim i jejich partnerům mnoho štěstí, pevných nervů a sil do společného života.

No a nesmím zapomenout, že už je nás 14. Naše řady posílil výborný zpěvák a teď už i tatínek Kuba Bábík. Tož gdo bude další? 😊

Na závěr roku nás čeká Adventní koncert v Doubravníku a ve středu 23. prosince 2015 vás co nejsrdečněji zveme na „Zpívání u vánočního stromu“ před OÚ – začátek tak jako každý rok v 16:15 h po rozsvícení stromu. Teplé oblečení si vezměte s sebou z domova, něco tekutého pro zahřátí bude připraveno – případné tekuté vzorky vašeho pěstitelského úsilí jsou vítány. Pokud bude nepříznivé počasí, zazpíváme si ve sklepě U Habáňa.

V neděli 27. prosince 2015 uspořádáme Vánoční koncert v kostele Božského Srdce Páně ve Vacenovicích – začátek v 15 hodin. Vstupné dobrovolné, výtěžek bude věnován na dostavbu farního centra.

Přijměte rovněž pozvání na neděli 31. ledna 2016, kdy se chystáme uspořádat doma ve Vacenovicích XII. Předfašankové setkání mužských sborů. Opět pozveme sbory z blízkého okolí i ze vzdálenějších regionů, abyste měli možnost shlédnout pestrost krojů a krásu lidového zpěvu a hudby.

Pokud vás činnost našeho sboru zaujala, můžete více informací získat na webových stránkách: www.mszyvacenovic.wbs.cz nebo na našem Facebooku.

Děkujeme našim rodinám za obrovskou podporu a trpělivost. Vám, věrným posluchačům a divákům patří velký dík za přízeň.

Všem přejeme krásné prožití svátků vánočních a úspěšný nový rok 2016.

*Mužský sbor z Vacenovic
Zdeněk Novotný*

XI. Předfašankové setkání mužských sborů

Národopisná společnost

Rok 2015 byl pro členy našeho občanského sdružení ve znamení dvou významných událostí, které nadělily spoustu práce a starostí. Tou první, folklórní, byl bezesporu Slovácký rok, který jako největší folklórní slavnost našeho regionu a zároveň nejstarší národopisný festival v České republice, naplnil soustavnou práci zkoušky všech

skupin Národopisné společnosti. Druhým významným úkolem, který stál naše členy nejvíce času a zejména práce, byl projekt MUSEUM NOSTRUM, který bylo nutné dokončit do konce června roku 2015. Jen díky obětavosti a pracovního nasazení členů Národopisné společnosti se podařilo veškeré práce v muzeu stihnout včas a bylo

možné splnit všechny podmínky dotačního titulu a půlmilionová dotace mohla být v pořádku vyplacena.

Nová střecha na muzeu

Muzeum

Dětský soubor Oskoruška

Členové dětského souboru už tradičně zahájili folklórní rok obchůzkou Tří králů a přípravami na předtančení na Krojovém plesu. Odměnou bylo soustředění, které každoročně probíhá v koryčanském Hipocentru u Freda a Stelly a na němž si děti konečně užily i sněhu a zimních radovánek. V jarním období děti pomáhaly také na dokončování přístavku muzea, kde patřily k nejdochvilnějším a nejsvědomitějším brigádníkům. V muzeu také pomáhaly pořádat tradiční Velikonoce v muzeu, kdy předváděly zdobení kraslic, pletení žil a jiné velikonoční obyčeje. Přes podmracené počasí se vydalo i Jaro na salaši, které svojí jarní atmosférou, umocněnou středověkým bojovým i tanečním uměním sdružení Poustevníků, přilákalo desítky dětí ze širokého okolí. Premiérou pro nejmladší část Oskorušky bylo zdařilé vystoupení na soutěži zpěváků ve Vacenovicích. Začátkem léta pak vyvrcholil nácvik na Slovácký rok, kde děti předvedly svá pásma na Lidovém jarmarku, Selském dvoře a odpoledne

pak na Roztančeném náměstí. Velkou oporou byly také v krojovaném průvodu, kde reprezentovaly nejmladší generaci folkloristů naší obce. Letos už se Oskoruška mohla pochlubit svojí vlastní cimbálovou muzikou, která už odehrála prakticky všechna vystoupení dětského souboru. Oskoruška také vystupovala spolu s Omladinou na koštu oharků, na Zpívání s beranem, během vzpomínkového pořadu Krvavá brána a samozřejmě na vacenovických hodech. Na pozvání dětského souboru Šáteček naše děti navštívily vinobraní v obci Hrušky a Kateřinskou zábavu v Dubňanech, na kterou dostaly pozvání od souboru Dúbravěnka. Také na domácí Kateřinské zábavě byly děti z Oskorušky středem pozornosti a dokázaly, že roste další generace zpěváků a tanečníků, která už brzy převezme bohaté kulturní dědictví naší obce. V roce 2015 ještě zbývá zazpívat koledy v pořadu Vánoce na Moravě, který se letos uskuteční již 18. prosince a Ježíšek může přinést vytoužené vánoční prázdniny.

Nejmenší Oskoruška

Mladá cimbálová muzika Oskoruška

Už druhým rokem každý pátek v muzeu pilně zkouší mladí muzikanti, kteří už dnes mají ve svém repertoáru desítky lidových písní nejen z našeho regionu ale i celého Slovácka. V letošním roce už odehráli všechna vystoupení dětského souboru a spolu s Vacenov-

skou cimbálovou muzikou hráli na Slováckém roku, Dni farnosti, Bzeneckém vinobraní, hodech i na dalších akcích. V současné době nacvičují na vánoční pořad a poohlíží se po mladém basistovi, který by doplnil jejich tým.

Slovácký soubor Omladina

Nejdůležitější událostí letošní folklórní sezóny byl pro členy Omladiny bezesporu Slovácký rok v Kyjově. Tady náš soubor vystupoval v hlavním sobotním pořadu Veselo v Kyjově bývalo a také ve volném pořadu Roztančené náměstí. Samozřejmě byla také účast v nádherném průvodu. Další významnou akcí bylo také Bzenecké vinobraní, kterého jsme se s naším souborem zúčastnili letos poprvé. Samozřejmostí bylo také účinkování v domácích programech, jako byly Zpívání s beranem a Krvavá brána, pořádaných v salaši Růdník a na Dni farnosti. Členové Omladiny také udržovali autentický folklór v naší obci - tradičně pořádali štěpánskou, fašaňkovou a velikonoční obchůzku a významně pomáhali pořádat největší slavnost roku - Slovácké hody ve Vacenovicích. Ty byly letos nádherné jednak kvůli příjemnému slunečnému počasí, které panovalo po celý hodový víkend, ale zejména pak díky stárkům Kristýně Vacenovské

Slovácký rok

Bzenecké vinobraní

Krvavá brána

Omladina Mikuláš

a Davidu Měchurovi, které výtečně doplňovali hospodáři Vladimíra a Jiří Klimeckých. Spolu s Mužským sborem Od lip členové Omladiny také předváděli mlácení obilí a štěpánskou obchůzku v pořadech strážnického skanzenu. Letos ještě soubor čeká pořad Vánoce na Moravě, tradiční Gajdošské nokturno, Štěpánská obchůzka a začátkem roku 2016 pak organizace Krojového plesu, který je však

díky slabé účasti rok od roku ztrátovější. V roce 2016 náš soubor oslaví 25 let činnosti, a proto chystáme pořad, který bude průřezem čtvrtstoletí jeho fungování. Velký dík patří vedoucím Petře Blahuškové a Jitce Ingrové, bez nichž by organizování většiny folklórních akcí v naší obci bylo nemyslitelné.

Vacenovský Mužský sbor Od lip

I v roce 2015 byl náš mužský sbor organizačním tahounem akcí, pořádaných Národopisnou společností. Naši chlapi měli na bedrech především materiální zajištění koštu oharků, Zpívání s beranem a výročí kuruckého vpádu s programem Krvavá brána, Svatomartinského žehnání vín, významně pomáhali při přípravě Krojového plesu, hodů i vánočního pořadu Vánoce na Moravě. Kromě domácích folklórních akcí se zúčastnili řady výjezdů „přes pole“, z nichž nejvýznamnějším byl jistě Slováký rok v Kyjově, kde členové sboru vystupovali v sobotním pořadu Selský dvůr, v hlavním pořadu mužských a ženských sborů Pod javorem pod zeleným a v neděli pak

v závěrečném zpívání během kácení máje. Kromě tradičních zpívání v Miloticích, Ratíškovcích a Bzenci bylo hlavním cílem výjezdů severní Kyjovsko, kde se sbor účastnil zpívání v Lovčicích, Ostrovánkách a Sobůlkách, navštívil také obce jiných regionů, jako jsou Nedakonice, Hrušky na Podluží a Nová Lhota na Horňácku. Spolu se členy Omladiny předváděli mlácení obilí a Štěpánskou obchůzku ve strážnickém skanzenu. Velký dík členům vacenovského Mužského sboru Od lip pak patří zvláště za spoustu brigádnických hodin a odborné řemeslné práce na dokončení projektu rozšíření muzea. Bez nich by se projekt nepodařilo dovést do zdárného konce.

Vacenovská cimbálová muzika

Naši muzice patří velký dík za doprovod všech vystoupení Omladiny, řady vystoupení mužského sboru i zajištění hudební produkce na všech akcích, pořádaných Národopisnou společností. Je neuvěřitelné, že od první veřejné produkce Vacenovské cimbálové muziky uplynulo letos již 20 let - tou první akcí bylo zpívání u vánočního stromu v roce 1995. Všechna ta léta byla vyplněna poutivým muzi-

círováním a rozdáváním radosti a potěšení z nádherné a nezaměnitelné slovácké muziky. Je jen dobře, že starší muzikanti se začali věnovat těm mladým, předávají jim svoje zkušenosti a muzikantské „grýfy“. Společně hrát s mladými muzikanty tak patří k nekrásnějším zážitkům a pocit muzikantské sounáležitosti hřeje u srdce.

Jménem členů Národopisné společnosti přeji všem našim přátelům a příznivcům klidné svátky Božího narození a do roku 2016 hodně zdraví, štěstí a Božího požehnání.

Ing. Miroslav Blahušek

Hody, hody, hody, hody...

V loňském Zimním zpravodaji jsem v krátkém článku psala o hodech a slíbila jsem pokračování. Psala jsem tehdy, že stárce a hospodáři rozhodně nemusí být současnými nebo bývalými členy souboru Omladina nebo bývalého Slovákého krúžku. Tak tomu bylo právě letos a já bych chtěla poděkovat stárce Kristýně Vacenovské, stárkovi Davidu Měchurovi a hospodářům Vladimíře a Jiřímu Klimeckým, jejich rodičům a rodinám. Nebudu lhát, že zhostit se hodových rolí není starost a tak trochu bláznec, ale celý hodový kolotoč vystihla jedna z aktérek slovy: „Byl to šrumec, ale stálo to za to!“ Tak, snad si nakonec hody užili a mají nač vzpomínat.

A co příští rok?

Přestože týden po hodech pravidelně řešíme spousty nabídek a stoprocentních typů na stárky a hospodáře na další rok a mohli bychom si mezi tím množstvím zaručených kandidátů i vybírat, pravda je ta, že ještě žádné favority na rok 2016 nemáme. Tak to ovšem bývá a situace, kdy známe jména stárků už půl roku dopředu, se, bohužel, příliš často neopakuje.

Je nějaký hodový tým, který se schází před hodama?

Výbor Národopisné společnosti, která je pořadatelem hodů, se schází už s předstihem a řeší materiální zabezpečení a vlastní organizaci hodů. Kupříkladu dechová hudba se smluvně objednává rok dopředu. Chasa se ale před hodama neschází. Jakýmsi jádrem chasy je soubor a ten se schází po celý rok pravidelně na zkouškách. Zatím jsme si čistě hodovou schůzku nedali. Hody organizujeme už tolik let (ty letošní byly už pětadvacáté), že víme, kdo pravidelně co obstarává a kde v určitou dobu je. Spoustu věcí řešíme za pochodu a jinak to ani nejde, protože každé hody jsou odlišné a každý rok nám pomáhají jiní lidé z rodin stárků a hospodářů. Díky osobní

zodpovědnosti zaangażovaných lidí většinou vše klapne a výsledek je víceméně každý rok stejný. Každý aktivní člověk, který by se chtěl zapojit do organizace, je samozřejmě vítán.

S čím může pomoci „civilista“?

Je spousta věcí, se kterými nám tzv. lidé v civilu pomáhají. Je potřeba zajistit vybírání vstupného v sobotu i v neděli, převoz cimbálu, prodej voniček, řízení dopravy na hlavní silnici, výroba hodové výzdoby. Lidem, kteří tyto nezbytné úkoly zajišťují, mnohokrát děkujeme a dovolím si je tentokrát jmenovat. Při organizaci letošních hodů zásadním způsobem pomohli bývalí stárce Tomáš a Jirka Sabáčkovi, kteří našli a přemluvili stárka a pomohli najít hospodáře. Vytipování a přemlouvání hospodářů mají za úkol členové Mužského sboru Od lip. Je to často úmorná a časově náročná činnost - náš rekord je návštěva sedmdesáti domácností během jednoho hledání hospodářů. Situace je rok od roku horší a generace dnešních čtyřicátníků a padesátníků už pomalu zapomněla, že opravdový a bohatý lidský život se neodehrává v obýváku před obrazovkou televize nebo monitorem počítače, ale mezi skutečnými lidmi. Za každoroční organizaci hodů patří velký dík také Aleně a Františkovi Neduchalovým, Jirkovi Měchurovi, Václavu Rybovi a Lukáši Zlámálikovi, v poslední době i Mirce Pavlíkové. Franta Neduchal léta vede průvod, Jirka Měchura se stará o důležitou komunikaci s muzikanty tak, aby byl průvod plynulý. Dík patří všem členům Národopisné společnosti, kteří každý svým způsobem přikládají ruku ke společnému dílu. Náročnou a nebezpečnou činností je stavění máje, kterému velí Pavel Sabáček. Tím, že jsme staré žebře nahradili novými kleštinami, jsme zcela zásadním způsobem zvýšili bezpečnost během stavění májů. Přestože jsou hody akcí mírně výdělečnou, nestačí výnos k pokrytí

nemalých nákladů, které vznikají stárkům a hospodářům. Proto tuto největší kulturní akci dotuje každoročně ze svého rozpočtu obec, které patří za její vstřícný přístup velký dík. Národopisná společnost nemá z pořádání hodů žádné příjmy, veškeré výnosy slouží k pokrytí výdajů stárků a hospodářů.

Hodky - kdy začaly a proč?

Chodit pravidelně v pondělí na Hodky jsme začali roku 2002. Nápad udělat průvod obráceně a vyměnit stárkům role nebyl náš původní, takto hodky ve Vacenovicích probíhaly už dříve. Hody vůbec trvaly déle než dnes, zábava bývala i v pondělí a byla bohatě navštěvovaná. Hodková zábava pak bývala v sobotu týden po hodech a také neměla nouzi o návštěvníky. V současné době máme problém naplnit sál v neděli, kdy je hlavní krojovaná zábava, kvůli jejímuž povolení vlastně chasa k hospodářům chodí. V devadesátých letech, kdy jsme převzali štafetu pořádání hodů, nebylo v pondělí nic. Chasa posedávala v uklizeném kulturáku a ve vzduchu visel nápad na nějakou tečku za celým hodovým veselím, kdy by se chasa mohla ještě trochu vyřádit. V roce 2002 tehdejší stárci Petr Harca a Lucie Řiháková - Nováková oznámili chase, ať přijde ještě jednou v pondělí a Hodky byly na světě.

V čem na Hodky jít?

Přijďte se k nám a přijďte na Hodky v tom, v čem se cítíte pohodlně a příjemně. Vždyť v kostnech jsou spousty pěkných stejnokrojů, sametek a zástěr různých barev a vyšívání, že je škoda je jednou za čas nevytáhnout na vzduch a „nevytřepat mole“. Příležitostí obléknout i tento typ krojů už podstatně ubylo a je to k jejich velké

Hody 2015 - stárci a hospodáři

škodě. Poslední tři roky končíme hodky v muzeu, kde se sejdou muzikanti, každý donese na stůl, co doma zbylo a zpravidla spontánně vznikne krásná tečka za hodovým veselím, na které jistě budeme dlouho vzpomínat.

Petra Blahušková

Hodky

MUSEUM NOSTRUM

Uplynulý rok, zejména pak jeho první polovina, byl ve znamení dokončování projektu MUSEUM NOSTRUM, který zahrnoval jednak rozšíření našeho muzea o depozitář se studovnou a klubovnu pro děti a dále vybudování unikátní stálé expozice, věnované bohaté historii a prehistorii naší obce. Původní termín dokončení byl zkrácen o tři měsíce, proto bylo finišování, zvláště co se dodržení úředních termínů týče, vcelku dramatické. Vše se ale díky velkému nasazení členů Národopisné společnosti podařilo včas stihnout, veškeré účty i dokumenty byly předloženy v termínu a po následné

kontrole nám byly celkové náklady projektu, přesahující půl miliónu korun, bez problémů proplaceny. Nyní už tedy zbývá jen vybavit vitríny expozice vzácnými artefakty, vše popsat a spustit doprovodnou videoprezentaci. Původní zamýšlený termín otevření expozice byl během letošních hodů. Nejde však o krátkodobou výstavu, ale expozici, která bude k vidění řadu let, a proto není důvod její vznik nijak uspěchat. Nabízí se také jedinečná možnost pro děti, navštěvující Psí klub, u této zajímavé práce asistovat a podílet se tak na vzniku trvalého společného díla, získat k němu osobní vztah, což bylo vlastně

je věnována době bronzové a železné, kdy vznikala v okolí dnešních Vacenovic první stálá sídliště a byly zde poprvé zpracovávány kovy - nejprve bronz a později železo. Třetí oddíl je pak věnován jednomu z nejdůležitějších období - době římské, jak odpovídá jeho výstižný název Limes romanus. V této důležité epoše lidských dějin, kdy došlo k největšímu kulturnímu kontaktu s antickým světem, bylo okolí naší obce nejhustěji zalidněno a probíhala zde hutnická výroba železa úctyhodného objemu. Část Moravia magna mapuje raný středověk, zejména pak bohaté osídlení okolí obce slovanskými kmeny v období Velké Moravy, které bylo dáno blízkostí velkomoravského mocenského centra v Mikulčicích. Zlatým hřebem expozice je její část, věnovaná Novokřtěncům, kteří zanechali v historii Vacenovic

nesmazatelný otisk. Vacenovice byly jedním z nejvýznamnějších světových center výroby habánské keramiky, která je dnes zastoupena ve sbírkách celého světa. V naší expozici lze vidět výsledky výzkumu PhDr. Jiřího Pajera, který ve Vacenovicích prozkoumal část habánského dvora a učinil zde unikátní objev habánské vypalovací pece. Část expozice je věnována také geologii a paleontologii Kyjovska, zejména pak období třetihor a době ledové, v níž došlo k zásadnímu zformování dnešní krajiny, nazývané dle jejího rázu Moravskou Saharou. Tolik krátká upoutávka a náš tým se bude těšit na první zvědavce z řad veřejnosti o velikonoční neděli. Do té doby nás čeká spousta sice mravenčí zato ale zajímavé práce.

Psí klub

Po roční pauze, způsobené stavebními pracemi v muzeu, obnovil svoji činnost kroužek pro děti Psí klub, který funguje v našem muzeu už od roku 2009. Není klubem chovatelů, milovníků ani pojídačů psů, jak někteří lidé mylně dedukují z jeho názvu. Ten pochází z řeckého písmene psi, kterým jsou označovány záhadné či tajemné věci a jevy, které chápeme jako badatelskou výzvu. Náplní činnosti jsou výpravy do terénu za poznáním přírody a historie naší obce, regionu, ale i vzdálenějších zajímavých lokalit. V muzeu potom naše nálezy třídíme, čistíme a provádíme jednoduché rozborů a analýzy, abychom mohli sestavit získané střípky poznání do mozaiky vědění. Tak se nám v minulých letech podařilo objevit a prozkoumat velkomoravské sídliště v Růdníčku. V minulých letech jsme také navštívili některé světoznámé paleontologické lokality, letos na podzim jsme

stihli navštívit Pálavu se světoznámým sídlištěm lovců mamutů, Mušlov u Mikulova, světoznámou Stránskou skálu se štolami a Medvědí jeskyní, pavilon Anthropos v Brně s unikátními paleolitickými nálezy a světoznámými obrazy Zdeňka Buriana nebo i kopce Santon a Žuráň s památkami na napoleonské války. Každoročně v zimě pořádáme dvoudenní výpravu na hrad Cimburk. Věnujeme se také pozorování astronomických jevů a zatím jsme nevynechali žádné zatmění Slunce či Měsíce. Naši hlavní činností v nadcházejícím zimním období bude osazování stálé expozice zajímavými exponáty.

Naše schůzky probíhají každý pátek od 15:30 v muzeu. Najdete nás i na facebooku.

Ing. Miroslav Blahušek

Expedice Pálava

Už mnoho let se snažím najít legendární strom, kterým je nejstarší a poslední žijící exemplář jeřábu oskoruše (*Sorbus domestica*), po slovácku oskoruša, na katastru Vacenovic. O jmenované oskoruši mi vyprávěl už můj děda, v poslední době jsem o ní slyšel od pamětníků. Bohužel se také proslychalo, že strom, rostoucí někde v lese Růdníčku si hajný údajně spletl s dubem, označil jej a ten byl následně pokácen. Na každé pověsti je trocha pravdy a tak je to i v tomto případě. V lese Růdníčku totiž rostly oskoruše dvě a jedna byla skutečně omylem pokácena. Druhá však zůstala a navíc je v dobrém zdravotním stavu, roste a plodí. Prochodil jsem Růdníček křížem krážem a po několika letech jsem své pátrání pomalu vzdal. Až v minulém roce mi Irena Setínská potvrdila, že hledaný strom dodnes existuje a navedla mě do prostoru lesa poblíž bývalé lesní školky v Růdníčku a já jsem po krátkém hledání zhruba stoletou oskorušu skutečně našel. Poslal jsem zprávu Vítovi Hrdouškovi do Muzea oskoruši v Tvarožné Lhotě, aby náš obecní strom zdokumentoval, zaevidoval a popsal a v současné době spolu pracujeme na vyhlášení naší oskoruše jako Památného stromu, aby se už nemohla

opakovat podobná situace, kdy byl strom omylem pokácen. Podářilo se mi také úspěšně vacenovickou oskorušu naroubovat a zachovat tak její genetický materiál. Zkouším také vypěstovat další stromy ze získaných semen, ovšem plodů bylo málo a jde o poměrně složitý proces. Nejlepší pro klíčivost semen je jejich průchod zažívacím traktem, proto také nejvíce oskoruši rostlo podél starých formanských cest. Plody, jedlé až po zhnědnutí, mají blahodárné účinky na lidský organismus a působí zejména proti průjmům. Toho si byl vědom i Napoleon, který v rámci prevence úplavice podával plody svým vojákům. K oskoruším se váže také jedna legenda - pokud hospodář zasadí strom a ten do pětadvaceti let nezarodí, pak hospodář odejde ze světa. Proto oskoruše vždy sázeli stařecci v duchu hesla „sáďme stromky pro potomky“ a vysazené stromy tak byly jejich památníkem. Dnes už roste ve Vacenovicích a okolí kolem dvaceti mladých oskoruší, které ale až dosud neměly původ v naší oblasti. Nyní už máme vlastní jedinečný genetický materiál, který můžeme dál rozmnožovat. Naše obec se tak může pochlubit svým vlastním památným stromem oskoruše, který nám mohou v okolních obcích jen závidět. Pracujeme také na vybudování směrovek, aby se zájemci z řad veřejnosti mohli tímto nádherným stromem na svých procházkách Doubravou pokochat.

Ing. Miroslav Blahušek

Současní řezbáři na Slovácku – František Setínský a jeho vyřezávané písničky

Řezbář – samouk František Setínský, žijící už čtvrt století ve Vacenovicích, přišel na svět před více než 50 lety (20. 6. 1963) v kyjovské nemocnici, za skutečné rodiště, kde navíc odmalička vyrůstal, ale považuje nedaleký Vracov. Výtvarné nadání začal od jedenácti

let rozvíjet v Lidové škole umění v Kyjově, zde chodil do výtvarného kroužku k malíři Miroslavu Bravencovi. Mnoho času trávil i v dílně své babičky, vracovské švadleny Filomény Belkové, která šila kroje. Barevnost se mu „dostala pod kůži“, a proto ji má rád též na svých

František Setínský a jeho práce

řezbách. Bohužel na studium grafiky na Střední umělecko-průmyslovou školu do Uherského Hradiště se nedostal, místo toho absolvoval Střední zemědělskou školu v Kloboukách u Brna.

S manželkou Irenou, roz. Martínkovou, má dva syny – Zbyňka a Františka. Až do roku 1993 pracoval jako agronom v JZD Dukla Vracov, kvůli těžké nemoci musel odejít do invalidního důchodu.

Impuls k řezbařině se u něj dostavil již během základní vojenské služby v Prachaticích. Ve vojenském časopise AZ magazín tehdy objevil pěkný článek o jakémsi řezbáři a ten ho nadchl do té míry, že si řekl, že až se vrátí do civilního života, tak začne vyřezávat rovněž.

Dobu po návratu z vojny v roce 1983 při našem nedávném rozhovoru okomentoval slovy: „*Tak asi za dva týdny jsem si koupil v železářství v Kyjově sadu šesti dlátek značky Narex. Opravdu jsem začal vyřezávat ze dne na den*“.

Mladický zápal pro věc byl podpořen rovněž rodiči, kteří mu koupili stolařský stůl – hoblici.

Ke své více než třicetileté řezbářské dráze pan Setínský s úsměvem dodal: „*Já jsem opravdu samouk, dá se říct, že jsem u řezbáře nebyl. Jak říká klasik, za vše dobré, co je ve mně, vděčím knize*.“

A tak, když si není něčím jist, sáhne po publikaci Václava Šedého *Práce se dřevem pro lidové školy umění* (Praha 1982), aby tam našel informace, které potřebuje. Pak následují pokusy a omyly, jež se staly jeho druhým učitelem v řezbařině.

František Setínský má rád pohádky, miluje čerty, jež taky odmalíčka maloval. Proto nepřekvapí, že mezi jeho první řezbářské práce patřilo loutkové divadlo, které vytvořil pro dceru své sestry Anny. O tom, že loutky – rytíře zhotovuje dodnes, svědčí i větší reliéfní práce Princ Bajaja, vytvořená pro vacenovickou mateřskou školu.

Šíře námětů tohoto řezbáře – samouka je obdivuhodná. Kromě pohádkových motivů jde například též o náboženské motivy. Vyřezal několik desítek světců, tak potřebných v dnešním světě. Například do kapličky ve Skoronicích sv. Urbana, do kapličky do Osvětiman sv. Prokopa a sv. Vendelína, do kaple v Moravanech Božské Srdce Páně nebo Pannu Marii Hostýnskou do Boží muky na Růdníku. Největší zakázku – Křížovou cestu – dělal do kostela sv. Jana Nepomuckého v Žadovicích. Jelikož na předním místě je u něj rodina, první svatí směřovali coby dar právě k rodinným příslušníkům. V domě rodičů ve Vracově visí řezba sv. Anny a sv. Františka Xaverského. Pro děti švagra Pavla Petržely, kterému udělal plastiku sv. Pavla, vyřezal sv. Tomáše a sv. Jana Křtitele.

F. Setínský žije v kraji vína, proto není náhodné, že začal pro místní vinaře zdobit čela sudů. Říká, že je schopen na přání zákazníků vyřezat různé motivy od těch tradičních s motivy světců až po téměř komické – např. lokomotivu. Cení si hlavně řezeb, na kterých zachytil práci vinaře s hrozny ve vinohradě a sklepe během roku či Poslední večeři Páně s dvanácti apoštolů. Život v éře internetu pro něj přináší kromě zadání od vacenovických majitelů vinic i zakázky řezeb do čel sudů pro zájemce z dalších regionů, například z hanáckého Slovácka, Znojemska nebo Mikulovska.

Nejčastěji vyřezává do lipového dřeva, jež je nejdostupnější, z tvrdých dřev má rád ořech. U beček, kterých udělal více než 600, preferuje většinou akát, případně dub. Dělá je během celého roku. To na rozdíl od betlémů, připadajících na období adventu. Nejvíce si cení domácího, selského betléma. Je neprodejný a je v něm zachycen život vesničanů z Vracova a Vacenovic. Každým rokem se rozrůstá o nové 20 – 25 cm vysoké figurky. Dává si záležet na detailech, aby byly hezké ze všech stran a figura dostala „šmrnc“.

Pan Setínský miluje folklor, hlavně lidovou píseň. Dříve hrával v dětské cimbálové muzice Vracovští kaštánci, později CM Mojžíra Vlkojana na basu. Ted', jak mi sdělil, přišel čas přestat hrát a začít některé lidové písničky vyřezávat. Tak například na písničku z Kyjovska Jede šohaj z Vídně lze obdivovat pečlivě do detailů vyřezaný vídeňský Svatoštěpánský dóm.

A aby dílo nebylo ochuzeno o barevnost, kterou člověk běžně ve svém okolí vidí, vacenovický tvůrce své práce koloruje lihovými mořidly.

Řezbář František Setínský je díky skromnosti a ohromné pílí příkladem člověka, jenž se dokáže poprat s překážkami na životní cestě, a byť je v invalidním důchodu, obsáhlou tvůrčí činností přináší druhým radost.

Figurka do betléma, lipové dřevo, výška 20 cm. F. Setínský se při tvorbě nechává inspirovat místními lidmi, v tomto případě místním ševcem panem Ježkem.

Tomáš Gronsý – Malovaný kraj

Byl instalatér. Ted' zpívá, hraje a stará se o víno

Rodák z Vacenovic na Hodonínsku a muzikant Václav Hajduch vyniká jako tenorista Národního divadla v Praze. Jeho vášní se stalo víno. Kořeny nezapře. Václav Hajduch z Vacenovic na Hodonínsku založil cimbálovou muziku Šenk. Operní pěvec Národního divadla v Praze se představil například v roli Dona Curzia ve Figarově svatbě. Jeho vášní je vinařství, jemuž se věnuje v zámku Mělník knížete Jiřího Lobkowicze.

Víno a zpěv patří k sobě jako den a noc. O tom lidé na Slovácku vědí. Jak se ale spolu snesou starost o velké vinařství a operní zpěv provozovaný dokonce v Národním divadle v Praze, to ví jediný člověk. A možná ani on ne. Život připravil sedmatřicetiletému Václavu

Hajduchovi kombinaci velkých koníčků, které ho navíc živí. To by si nedokázal vymyslet ani ten nejláznivější scénárista. Deník Rovnost mu věnoval poslední díl letního seriálu Na návštěvu u...

Operní pěvec Hajduch pochází z Vacenovic na Hodonínsku, kde je vinohrad samozřejmým teritoriem téměř každého kluka. „U nás má každý alespoň malý kousek vinohradu. Tenkrát by mě ale nikdy nenapadlo, že bych se o víno mohl někdy starat skutečně ve velkém. Do vinohradů jsme chodili u jednoho dědy v Mutěnicích a také u druhého ve Vacenovicích“, vzpomíná na dřívější část svého života pěvec Hajduch.

Další kapitolou bylo působení ve slováckém kroužku. „Od té doby

mně to všechno šlo tak nějak dohromady," říká Hajduch. Instalátérskému učni bylo kolem sedmnácti let, když se vypravil z Vacenovic do Kyjova nakoupit. „Vrátil jsem se s houslemi," usmívá se teď.

Hru na nástroj slováckých hudeců začal studovat u Jitřenky Haškové. Prý ze zvědavosti. „Říkala, že mě zkusí naučit hrát. Začal jsem k ní jezdit do Kyjova na kole a učil se. Mnozí si ťukali na čelo, že je to nesmysl v tomto věku začínat na housle. Docela mi to šlo, tak jsem se připojil k Vacenovské cimbálové muzice. Přibližně po roce jsem se stal primášem. Při hraní ve sklepech a na zábavách jsem se docela vyzpíval," pokračuje otec dvou synů, dvouletého a pětiletého.

Až klukům jednou řekne, že se ve třidvaceti letech znovu ze zvědavosti pokusil složit zkoušky na brněnskou konzervatoř, asi mu odpoví, že už z pohádek vyrostli. „Nejste perspektivní, jste jen průměrný baryton a operní zpěv je něco jiného než cimbálovka," vynesli tenkrát svůj verdikt nad podnikajícím instalátérem odborní komisaři. Ve svém věku a bez pěveckého školení neměl téměř žádnou šanci.

Hajduch napsal šéfovi souboru Janáčkovy opery Národního divadla v Brně. Pozvali ho, zazpíval. V první umělecké sezoně nového milénia už stál na prknech, která znamenají svět, jako sborista. „Jednou u nás zpíval slavný tenor Marián Vodička. Odvážil jsem se přijít za ním do šatny, zaklepal jsem na dveře a zazpíval mu. Sedm roků jsem pak u něho bral hodiny zpěvu. To už jsem ale zpíval ve sboru Národního divadla v Praze. Pan Vodička totiž chtěl, abych byl blíž Libčicím nad Vltavou, kde bydlel. Někdy mě napadne, že se tenkrát té komisi na konzervatoři zkoušky moc nepovedly," poznamenává tenorista.

Ve zlaté kapliče zpívá sóla už čtrnáctou sezonu. A také tam zkouší svou cimbálovou muziku Šenk. Hajduch ji založil před pěti lety. „Považujeme se za nadregionální kapelu. Složil jsem ji z muzikantů, kteří byli členy různých hudebních těles a muzik. Hudbě se věnují i v civilním životě, jeden kolega zpívá také v Národním divadle," dokazuje zpěvák, že na rodné Slovácko nezapomněl ani po letech, ve kterých s operou projel celý svět včetně Japonska a Číny.

Na slavný Rossiniho operní festival do Pesara jezdil vystupovat jedenáct let vždy na dva měsíce. V nové sezoně se divákům národního divadla představí jako Giuseppe ve Verdiho opeře La traviata a ve Stavovském divadle v roli Dona Cruiza ve Figarově svatbě Wolfganga Amadea Mozarta.

Další pohádkovou kapitolu otevřel tenorista, jehož žena zpívá také v Národním divadle, před dvěma lety. „Bydlíme v Kralupech nad Vltavou. Rád tam chodím na ryby. Jednou jsem si četl v novinách, že Lobkowiczské vinařství Mělník hledá vedoucího a sklepmistra. Poslal jsem majiteli fotografii ve vacenovském kroji s houslemi," popisuje vstup do nového světa Hajduch.

Nejdřív se trochu zarazil, když viděl, že mělnické šlechtické vinařství není jako dědečkův vinohrad ve Vacenovicích. Pak si řekl, že od lidí se člověk naučí víc než ve škole. „Naše rodina chodila kolem vína odjakživa. Poté, co zanikla vinařská škola v Mělníku, dělají víno v Čechách převážně moraváci. Když má člověk k vínu vztah vypěstovaný od dětství, dokáže se s pomocí moderních technologií s takovou krásnou prací rychle ztotožnit," tvrdí pěvec.

Už se dostavily i první úspěchy. „Češi neradi dávají vína do soutěží na Moravě. Já to zkusil a hned napoprvé jsme si z rodné Moravy, kam se jednou určitě vrátím, přivezli k soutoku Vltavy a Labe bronzovou medaili," uzavírá Hajduch svůj příběh. V něm neplatí hranice mezi koníčky a prací. Původně byl instalátér, teď je operní pěvec, primáš a sklepmistr.

- Narodil se 22. 9. 1978 ve Vacenovicích.
- Žije v Kralupech nad Vltavou, pracuje v Lobkowiczském vinařství Mělník a Národním divadle v Praze.
- V Národním divadle se letos představí jako Giuseppe v opeře La traviata a Don Curzio ve Figarově svatbě.
- Je primášem cimbálové muziky Šenk, která zkouší v Národním divadle.
- Jeho manželka je také zpěvačkou Národního divadla, mají dva syny ve věku pět a dva roky.

Václav Hajduch

Václav Hajduch – Figarova svatba

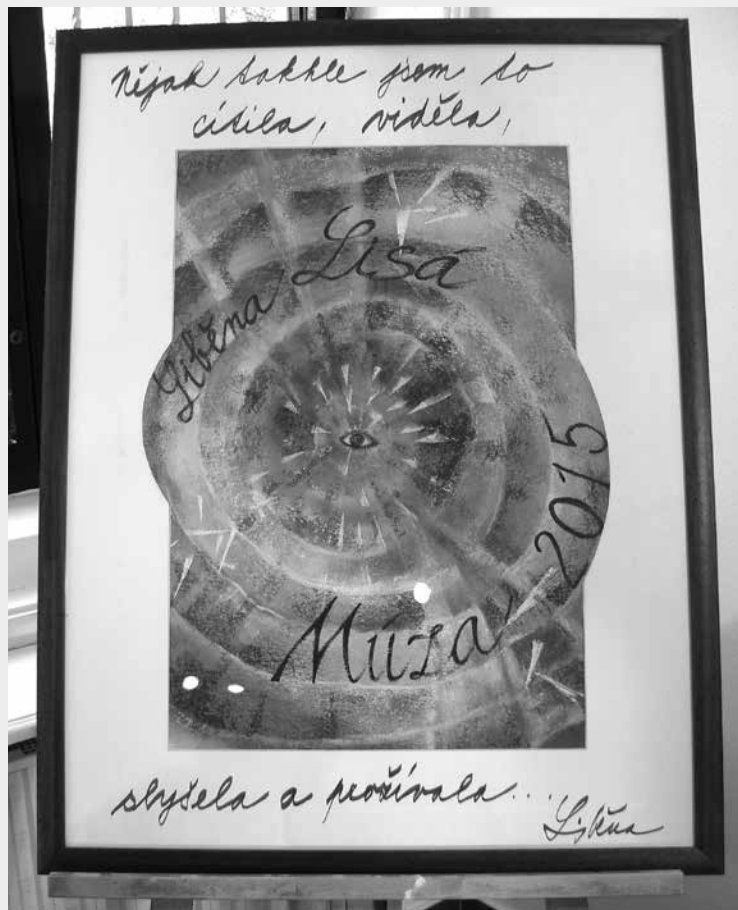
Vernisáž Liběny Lisé „Múza 2015“

Dne 4. září 2015 se v prostorách v Penzionu u zámku v Miloticích konala výstava obrazů Mgr. Liběny Lisé. Autorka vernisáž uvedla slovy:

Vítám Vás ve společnosti svých obrazů. Jmenuji se Liběna Lisá, je mi 45 let. Se svou rodinou bydlím ve Vacenovicích. Zde také učím a spolu s ředitelováním na této škole mi práce vyplňuje veškerý volný čas.

Malování je pro mě vyrovnáváním duševní i fyzické pohody, kterou pro své fungování potřebuji. A tak občas trávím večery, spíše noční směny, ve své sklepní dílně doma.

V poslední době jsem se více věnovala seminářům jógově zaměřeného cvičení, abych jej mohla předávat dál svým cvičenkám v tělocvičně ZŠ.

Myšlenka uspořádat tady svoji výstavu, vznikla před rokem na vernisáži mého kamaráda Romana Šafránka. A právě holky ze cvičení mě do toho trochu navnadily. Představa, že mám vlastně rok čas, mě uklidnila, a termín 4. září zdál se být celkem reálným. Rok se ale překulil jako nic. O prázdninách, v červenci jsem začala opravdu malovat. Stihla jsem namalovat několik nových obrazů a pár, již starších originálů, jsem si zapůjčila.

Plocha malé, útulné, komorní galerie, jak jsem ji tehdy vnímala, mi připadala najednou velmi prostorná. No, mohlo toho být i více, ale poslední dobou tak nějak nestíhám.

Malování беру jako relax, ve kterém ožívají mé fantazie inspirované mými prožitky.

Velmi děkuji své rodině za podporu a pomoc při realizaci této výstavy.

Liběna Lisá – vernisáž

Liběna Lisá – vernisáž

15 WORLD GYMNAESTRADA

12. – 18. 7. 2015 se konala po čtyřech letech již v pořadí patnáctá Světová Gymnaestráda, tentokrát ve Finsku v Helsinkách. Českou republiku reprezentovalo 800 sportovců, z toho přibližně 350 Sokolů. Předcházela tomu nácvik hromadných i pódiových skladeb, já jsem se zúčastnila nácviku skladby „Společně v pohybu“ autorky Heleny Pérové a Aničky Juříčkové. Společný nácvik proběhl v Olomouci a Němčicích, poprvé jsme se s touto skladbou předvedli na Sokolském Brně. Tam proběhla také generálka na vystoupení Národního dne ČR, který byl v Helsinkách skvěle proveden a podle odezvy diváků měl veliký úspěch.

V Helsinkách, kam se naše výprava přepravila letecky, jsme absolvovali dvě vystoupení a generálku jsme „sjeli“ ještě v Praze na Mrázovce. Nezapomenutelným zážitkem byl pro mě průvod a slavnostní zahájení Gymnaestrády. Přibližně 26 tisíc cvičenců z 50-ti zemí světa, prošlo Olympijským stadionem a po usazení na tribuny jsme

sledovali vystoupení cvičenců vítací země. Kolem tribun vlály vlajky všech zúčastněných zemí a na stožár byl vztyčen prapor se symbolem Světové Gymnaestrády.

Náš kolektiv se po večerech stmeloval, zpívaly se písničky, tancovalo se a povídali jsme si zážitky z každého dne, kdo co viděl a jakou památku bychom si neměli nechat ujít. Všichni jsme chtěli vidět Kamenný kostel, vytesaný ve skále nebo varhany v parku s obrovskými píšťalami. Helsinky jsou krásné město se spoustou zeleně, jezer a přístavů.

Na závěrečném ceremoniálu jsme se dověděli, že další Gymnaestráda se bude konat v rakouském Dornbirnu v roce 2019. Určitě se chci této světové sportovní události opět zúčastnit a přála bych tyto zážitky i ostatním cvičencům a cvičenkám.

Marie Řiháková
TJ Sokol Vacenovice

Helsinky Gymnaestráda

Helsinky zahájení na olympijském stadionu

Sokolská plavba po Vltavě

Sobota 19. září 2015 byla pro nás holky z oddílu všestrannosti TJ Sokola Vacenovice nezapomenutelným zážitkem, protože jsme se zúčastnily Sokolské plavby po Vltavě, kterou pořádala ČOS v Tyršově domě. Program akce byl velmi zajímavý, začínal v 9.00 h slavnostním nástupem na zahájení a položením kytice květů k památníku Dr. Miroslava Tyrše k výročí jeho narození.

Potom jsme se všichni rozešli po nádvoří Tyršova domu, kde pro nás byly připraveny následující atrakce – lukostřelba, šipky a malá trampolína, lezecká stěna, „Shod' ho“ a Bangee trampolína, která nás nejvíce pobavila.

Když jsme se vystřídali na těchto atrakcích, nasedli jsme do ekovláčku a projížděli jsme se historickými částmi Prahy, jako je Kampa, Malá Strana, Pražský hrad a další jiné zajímavosti. Nestačili jsme otáčet hlavy za jednotlivými památkami, o kterých nám bratr Vrána vyprávěl. Z ekovláčku jsme toho viděli tolik, že bychom museli pěšky chodit po Praze celý den a ještě by nás bolely nohy.

Odpoledne, po dobré svačince, jsme se všichni shromáždili opět na nádvoří a šli jsme k přístavu, kde na nás již čekala loď. Plavba byla opět zajímavá, díky zasvěcenému výkladu bratra Vrány, který poutavě vyprávěl o všech budovách, mostech a jiných pamětihodnostech, které jsme z lodi viděli. Na parníku jsme dostali malé občerstvení, kornoutek zmrzliny nám přišel vhod.

Po návratu do Tyršova domu jsme povečeřeli v blízkém hotelu, převlékli jsme se do plavek a hodinu jsme si „zařadili“ v bazénu. Blížil se závěr této pěkné akce, sešli jsme se všichni v tělocvičně, kde se

Sokol na nádvoří Tyršova domu

Sokolský výlet na Kampě

Sokolská plavba na Vltavě

losovala tombola. Každý vyhrál nějakou drobnost a obdržel sladkou odměnu.

Druhý den po snídani jsme odešly na vlakové nádraží a rozloučily se s Prahou. Byly to pro nás nezapomenutelné zážitky, proto bychom chtěly poděkovat všem bratrům a sestrám z ČOS, kteří tuto akci připravili a výborně se o nás starali.

Tereza, Anička, Adéla a Zuzka s naší sestrou Marií Řihákovou

Trenčín je krajské a okresní město na západě Slovenska na řece Váh, 109 km severovýchodně od Bratislavy a 12 km od hranice s Českem. V roce 2009 zde žilo 56 514 obyvatel. Patří mezi nejstarší slovenská města. Díky své strategicky výhodné poloze zde byl vybudován Trenčinský hrad. I v současnosti je Trenčín významným centrem obchodu, hospodářství, kultury a sportu. Svá sídla zde mají mnohé instituce a společnosti. Dlouhou tradici ve městě mají výstavy a veletrhy, město je známé jako město módy.

O osídlení trenčinské lokality již v době kamenné, svědčí množství archeologických nálezů. Již počátkem našeho letopočtu posunuli Římané hranice svého impéria až k Dunaji a vybudovali systém pevností - Limes Romanus, postupně zakládali opevněné tábory i na sever od Dunaje. V Trenčíně zanechali originální doklad o své přítomnosti na území Slovenska. Památný nápis na svislé stěně hradní skály připomíná vítězství císaře Marca Aurelia a jeho adoptovaného syna Commoda nad Kvády v roce 179 n. l. u Laugariciu (latinsky Trenčín). Podle latinského nápisu tehdy v Trenčíně bojovalo 855 vojáků II. legie pod vedením legáta Maximiána. Největší dominanta Trenčianský hrad je zmiňován již v kronikách z 11. stol.

To je něco málo o Trenčíně, do kterého jsme se vydali se zájezdem ČZS Vacenovice. V sobotu 24. října 2015 v 7 h ráno se 38 účastníků zájezdu vydalo na cestu z Vacenovic ke slovenským hranicím. V husté mlze a s řidičovým tempem jízdy bylo udivující, že jsme se ocitli na slovenských hranicích bez většího zpoždění.

První zastávkou v Trenčíně byla zahrádkářská výstava Jahrada 2015. Výstava nabídla řadu výpěstků a produktů, jak drobných zahrádkářů, tak větších družstev, a to od ovoce a zeleniny, přes sýry,

ČZS – Trenčín

ČZS – ve Strážnici

lihoviny a med, až po místní tradiční výrobky. Někteří návštěvníci využili příležitosti nechat se omladit. Taky jsme měli možnost vyslechnout různé přednášky. Na nádvoří výstaviště proběhla nádherná ukáзка řezu ovocných stromků a keřů. Po prohlídce výstaviště a po občerstvení jsme se přesunuli na prohlídku hradu. Cesta na hrad byla pro nás z vacenovské roviny trochu moc do kopce. Ale zvládli jsme to s úsměvem na tváři. Tento úsměv nám trochu ztuhl při výstupu na hradní věž. Odměnou za námahu byl výhled na město a klikatící se řeku Váh. Po prohlídce hradu jsme se přesunuli na náměstí, kde byl rozchod. Z náměstí a občerstvení jsme se vydali na poslední zastávku v Trenčíně - hotel Elizabeth, který ve svém atriu nabízí pohled na již zmiňovaný římský nápis. Potom byl nejvyšší čas vyrazit k dalšímu cíli naší cesty a tím bylo vinařství Žerotín ve Strážnici. Tady nás přivítal sklep mistr pan Kotal a zavedl nás do sklepa, kde bylo připraveno posezení. Po představení vinařství následovala ochutnávka vín. Bylo připraveno 6 vzorků. I když za sebou měli všichni náročný den, panovala dobrá nálada. Nikomu nevadilo, že se plánovaná hodina protáhla skoro na dvě. Přišel čas udělat společné foto a vydat se k domovu.

Děkuji všem za bezchybný průběh zájezdu a těším se na další setkání.

Základní organizace ČZS Vacenovice přeje všem příjemné prožití svátků Vánočních a co nejlepší vstup do roku 2016.

František Ilčík, předseda ČZS Vacenovice

ČZS – zájezd do Trenčína

Vacenovické Žlébky

V letošním roce si připomínáme 25 let od začátku výstavby sklepů ve Žlébkách. Co předcházelo a jak se rodila myšlenka vybudování sklepní uličky, bych Vám chtěl v tomto příspěvku přiblížit.

V dřívějších dobách sloužily sklepy vacenovických občanů převážně k uskladnění hospodářských plodin - řepy, brambor, ovoce či zeleniny. Jen několika málo vinařům, kteří by se dali spočítat na prstech jedné ruky, sloužil sklep pouze pro zpracování a uskladnění vína. Koncem šedesátých a začátkem sedmdesátých let minulého století byla na Vinohrádkách, z podnětu Ing. Blažeje Ingra, zahájena nová výsadba vinic se společným obděláváním. To přimělo mnohé vinaře zpracovávat vinnou úrodu v původních sklepech, které jsou roztroušeny ve středu obce, a je jimi také ze dvou stran obklopen farní kostel. Ten, kdo jej neměl, zpracovával hrozny a uskladoval víno ve sklepních prostorách svého domu.

V této době vyvstala myšlenka výstavby nových sklepů. Z podnětu výboru ČSOZS byla začátkem roku 1970 pro tento záměr vytvořena čtyřčlenná skupina. Dne 1. 3. 1970 byla místní organizací podána na Místní národní výbor žádost o stavební místa na sklepy.

O stavebních místech se nejprve uvažovalo v úvoze na Vinohrádkách směřujícím k Miloticím. Jelikož toto místo leží v katastru obce Milotice, nastal by s největší pravděpodobností problém s výkupem pozemků. Další problém by byl s přívodem elektrické sítě. Vzdálenost od obce je také k zamyšlení.

O druhé lokalitě se uvažovalo u sochy Panny Marie stojící při cestě na Vinohrádky směrem k Ratíškovcům. Na jednu stranu by to byl pěkný pohled z obce na řadu sklepů, ale pro malou svahovitost terénu se však od tohoto záměru brzy upustilo.

O třetí a poslední zamyšlené oblasti se uvažovalo o studeném žlebu kolem potůčku, který se táhne za obcí v nížině směrem k Čertoprdu a dál směřuje do Milotického rybníka. Není to velký žleb, ale jenom žlébek. Od tohoto slova vznikl název Žlébky. Do začátku výstavby sklepů nebyl tento název ani v mapách zaznamenán, to se jen tak hovorově říkalo.

Předjaří roku 1990, foto Petr Ingr

Existovala další jednání o výstavbě sklepů, ale bez patřičného výsledku. Z důvodu nezájmu vinařů a řešení naléhavějších problémů v organizaci myšlenka výstavby nových sklepů na dlouhou dobu zapadla.

Až po dlouhých dvaceti letech, v zimních měsících roku 1990, znovu ožila úvaha o výstavbě sklepů. Z podnětu výboru ČSOZS a nadšenců Bohuslava Bábíčka, Petra Ingra, Antonína Chvátala a tajemníka MNV Cyrila Dobeše se po několika málo jednáních rozjely přípravné práce. Z řad starších spoluobčanů byly slyšet názory, že ve Žlébkách bude vysoká hladina spodní vody. Z tohoto důvodu bylo kolovým bagrem ze závodu Lesostavby Brno vykopáno 6 sond v zamýšlené stavební délce. Voda se ukazovala v některých místech až v 3 – 3,5 metrové hloubce. Tímto se rozptýlily obavy z vysoké hladiny spodních vod.

Další fází přípravných prací byl výkup pozemků. Neochota některých vlastníků prodat půdu na stavební místa ohrozila povolení

Podzim roku 2015 foto Petr Ingr

k výstavbě všech 56 plánovaných sklepů. Přesto v květnu téhož roku někteří stavebníci s výstavbou započali i bez povolení a přívodu elektrické energie. Stavební projekt na vinné sklepy vypracoval Jan Blaha pod hlavičkou firmy Pegas Hodonín. V letních měsících byla firmou RGV Hodonín provedena přeložka vysokého napětí, instalace trafostanice a rozvod elektrické sítě včetně pouličního osvětlení. Tyto přípravné a montážní práce si vlastníci stavebních parcel hradili ze svého rozpočtu. Částka činila 5000 Kč na stavební místo. Uvádím finanční náklady, které bylo potřeba uhradit, např. přeložka vysokého napětí 120 000 Kč, rozvod elektrické sítě podél sklepů 38 000 Kč, vynětí ze zemědělské půdy 28 000 Kč, stavební projekt na sklep 20 000 Kč. Některé práce byly provedené brigádnicky, např. částečné zpevnění dosavadní polní příjezdové cesty kolem stavebních míst, postavení tzv. „antoníčků“ pro přívod elektrické energie do sklepů a jiné drobnější práce. Z důvodů vysokých finančních nároků na přípravu výstavby vinných sklepů se do celkového rozpočtu zapojil i tehdejší Místní národní výbor. Šířka stavebního místa byla stanovena na 5 m a délka 18 m. Jedna z podmínek výstavby byla ta, že se nesmí stavět patrový sklep. Vnitřní uspořádání sklepu si mohl každý stavebník zvolit podle svých myšlenek a představ. Po vzoru dolnobojanovických sklepařů mají někteří vinaři postavenou rotundu. Místní řemeslníci, hlavně zedníci, měli na nějakou dobu o práci postarané. Firmou Stavby mostů a silnic Hodonín byla v roce 1997 před vybudovanými sklepy postavena asfaltová vozovka. Nákladově se na ní podíleli opět majitelé sklepů spolu s Obecním úřadem.

Výstavbou sklepů a výsadbou vinic započala v obci nová etapa vinaření, která se odehrává v moderních sklepních prostorách a je chloubou a vizitkou každého vacenovického vinaře. Mnohé z těchto téměř třiceti postavených sklepů jsou majiteli pěkně opravované a udržované. Jsou ale i sklepy, které nejsou dostavěné, jsou zarostlé křovím a proluky mezi nimi slouží často jako skládka sutě a různého stavebního materiálu. Na kráse sklepní uličky to jistě nepřidá. Žlébky jsou také součástí Moravské vinné stezky a tak je tu možné potkávat turisty i cykloturisty.

Za tuto poměrně krátkou dobu své existence navštívily Žlébky významné osobnosti. Jmenujme například filozofa Tomáše Halíka, několikrát navštívil vinný sklep pana Miroslava Vaculky, dále olomoucký arcibiskup Jan Graubner a biskup Hrdlička byli ve sklepech pana Petra Ingr. Významnou osobností, která na pozvání obecního úřadu do Žlébků zavítala, byla v červenci roku 2012 paní Dana Zátoková. Její návštěva byla spojena s předáním Čestného občanství obce Vacenovice. Kolik tu bylo jiných setkání při různých slavnostních příležitostech se nedá spočítat.

Mezi další výsady, které se vacenovickým Žlébkám dostalo, jsou 4 písničky, které na jejich oslavu a zviditelnění složil pan Stanislav Ingr. Jedna z nich „Vacenovské sklěpky“ je také na hudebním nosiči dechové hudby Vacenovjáci.

Ať slouží tyto sklěpky k užítku a radosti současným i budoucím generacím. Ať poskytují pohodu každému vinaři a návštěvníkovi, který do nich s dobrým úmyslem přichází.

Ingr Petr

Z Vacenovic k Miloticám, řádek sklepů vidím stát
pojďme spolek kamarádi o nich zazpívat
Vacenovské sklěpky menujů sa Žlébky,
stavjané sú od járku, v hodovů nedělu,
šel jsem tam k večeru aj ze svojů frajárků.
Notečka veselá, za chvílku aj smutná
z rotundy sa ozývá,
to jak vínko chlapcom chutná
a ze džbánku ubývá.
Nalejme si kamarádi, nech sa srdce usmívá,
hodová neděla a chasa veselá
tá každý deň nebývá.

Složil Stanislav Ingr

Z historie výstav vín ve Vacenovicích

Výstavy vín organizované Českým zahrádkářským svazem jsou kulturně společenskou akcí s myšlenkou prezentovat a propagovat vína místních vinařů.

V letošním roce jsme si u nás připomněli padesátileté výročí první výstavy vín s ochutnáváním. Výstavy mají u nás poměrně dlouhou tradici. Její počátky se spojují se založením místní organizace. Již 4. dubna 1965, tedy dva roky od vzniku ČSOZS v obci, se uskutečnila první výstava vín. Na této výstavě s ochutnávkou se prezentovalo 27 obcí s 292 vzorky. Místní vinaři přispěli 106 vzorky. Nejvyšší počet vystavovaných vzorků byl v roce 1983, a to 678. A ještě pro úplnost, nejmenší počet vystavovaných vzorků byl v roce 1970, a to pouze 119, domácích bylo 108 a z tohoto počtu bylo 99 směšek.

Vlastní výstavě vín předchází celá řada organizačních záležitostí, mezi které můžeme zařadit zajištění lahví, chutnaček, vhodné místnosti na registraci a řadu jiných záležitostí. V začátcích výstav to nebyla snadná záležitost. Registrace se prováděla tam, kde se dalo, nejčastěji ve vinných sklepech místních vinařů, jmenujme například pana Jana Houště, Huberta Kotáška, Čeňka Polácha a Josefa Vlka. Jenom pro zajímavost uvádím, že se v počátcích výstav svážení lahví od předem určených členů provádělo také svozem na kárách. Degustace probíhala v neděli dopoledne a ochutnávka vín začínala vždy příští neděli odpoledne a protáhla se často i do pozdních večerních hodin. Ne zřídka končila kuriózními dozvuky, například utrženým rukávem u kabátu jednoho z předních pořadatelů výstavy. Mnohdy také nechyběla dechová hudba anebo cimbálová muzika, která je v posledních letech nedílnou součástí i současných výstav. V ceně vstupného byla zahrnuta chutnačka a katalog.

Bločky na ochutnání vzorků se prodávaly za 1 Kč, později za 2 Kč. Tento způsob vstupného se praktikoval až do roku 2004. Nyní je v ceně vstupného zahrnuta neomezená konzumace vystavovaného vína. Pro zajímavost cituji zápis z výborové schůze konané v únoru roku 1974: „Na výstavu vína je odsouhlaseno vstupné 10 Kč. V ceně je zahrnut katalog, pohárek a 2 bločky“. V roce 1975 tedy k desátému výročí výstav byla uspořádána oblastní výstava vín s ochutnávkou. Při této výstavě bylo registrováno 620 vzorků z 37 obcí. Při této příležitosti se prodával pohárek s leptaným potiskem ve skle s vacenovickou pečeti. První chutnačka s potiskem se objevuje při výstavě v roce 1973. Do této doby byly chutnačky s velkou pravděpodobností bez potisku. Na první výstavy vín si podle současných pamětníků přinášeli návštěvníci svou vlastní skleničku. Typ malých chutnaček se při výstavách i při bodování používal do roku 2004. Od roku 2005 byly používány skleničky zvané „tulipánky“, které vydržely pouhé tři roky. Od roku 2008 se jeví jako nejvhodnější tzv. „eurochutnačky“, ve kterých je možné lépe ohodnotit degustovaný vzorek vína, jak podle vůně, chuti, tak i vzhledu.

Od první výstavy v roce 1965 bylo do roku 2015 uskutečněno 47 výstav. Šňůra nepřetržitých výstav 1968 – 2015 byla přerušena v roce 1986. V předcházejícím roce uhodily velké mrazy a vinohrady z více jak z 90 % pomrzly a z tohoto důvodu nebylo co vystavovat. Někteří vinohradníci vinice dokonce i vyklučily.

V současné době výstavy vín pořádáme vždy mezi prvními z okolních obcí, a to začátkem března. I z tohoto důvodu dávají vinaři z okolí svá vína nejprve k nám na „otestování“, vždyť začíná sezona košťů vín. Svážení vzorků se provádí osobními vozy. V letošním roce

se pro místní vinaře jako sběrné místo poprvé určil obecní Habánský sklep. Registrace vzorků už neprobíhá ve stísněných podmínkách jako dříve, ale v sále Hospody u Letochů. Pro přesnost a urychlení je prováděna na dvou počítačích. Vlastní výstava s ochutnávkou je soustředěna v přísálí kulturního domu a v sále je připraveno posezení s poslechem cimbálové muziky. Můžeme se také pochválit tím, že naši výstavu vín pravidelně obohacují vinaři z Rakouské vinařské oblasti Wainviertl.

Za dobře hodnocená vína jistě potěší pěstitele – vinaře udělený diplom, který je od první výstavy při této příležitosti téměř každoročně vydáván. V roce 1979 byla mimořádně udělována také medaile za prezentovaný vzorek.

Myslím si, že je vhodné při této příležitosti poděkovat všem členům Českého zahrádkářského svazu, dobrovolníkům (a byli jich určitě stovky), kteří se podle svých možností podíleli na organizování více než čtyř desítek výstav. Jistě se tím přispělo ke zviditelnění vacenovické vinařské obce. Že vinaření ve Vacenovicích žije a má nezastupitelné místo je patrné z toho, že je u nás více jak 150 vinařů. Je chvályhodné, že se vinohradníci na Vinohrádkách téměř padesát let na více jak 10 hektarech podílejí na společném hospodaření. I přesto, že se v posledním období hospodaření zúžilo pouze na chemickou ochranu, je to velká pomoc při ošetřování vinohradů.

Ingr Petr

Farní tábor v Pačlavicích u Kroměříže

Opět je tu čas nejkrásnějších svátků v roce. Čas, kdy se zastavujeme a vzpomínáme, jak jsme si letošní rok užili a kam jsme se podívali. Ani my jsme nelenili a uspořádali jsme tradičně pro děti farní tábor. A nyní Vám chceme přiblížit, jak jsme se na táboře měli.

Farní tábor se uskutečnil ve dnech 10. – 18. července 2015 na faře v Pačlavicích a nesl se v duchu: „Po stopách vynálezců.“ O letošní farní tábor byl velký zájem a nakonec jsme do Pačlavic odjížděli ve velmi hojném počtu. Speciální autobus nás i spolu ze zavazadly dopravil až k faře.

Děti byly rozděleny do 5 skupinek a každá skupinka měla také svou barvu a symbol, který si foukacími fixy kreslily na táborová trička. Jednotlivé skupinky se jmenovaly:

Raketáři (modří), symbolem byla raketa
Milky (fialoví), symbolem byla čokoláda Milka
Cimrmani (zelení), symbolem byly plavky
Tiskaři (černí), symbolem byla kniha
Krvinky (červení), symbolem byla krvinka.

Děti si tvořily táborová trička se svým symbolem, vymýšlely pokřiky a kreslily vlajky. Během tábora jsme poznali mnoho vynálezců a seznámili se s jejich vynálezy. Tvořili jsme rakety spojené s chemickým pokusem, papírové vlaštovky, zkusili jsme si ruční výrobu

papíru a tužky, pouštěli rachejtle, ale především jsme si zahráli spoustu zajímavých her, které byly orientovány nejen na vynálezce. Např.: Hajzlábba, šifrování čárových kódů, sběr kakaových bobů a jiných surovin pro výrobu čokolády, Nasávaná, noční hra se Sněhurkou a trpaslíky, sběr čocky, výroba domácího telefonu, Poznej Pačlavice, hra se šiframi, nezapomenutelná a velmi oblíbená hra Casino a dokonale připravená noční stezka odvahy. Nechyběla také vodní bitva, kterou si všichni užili.

Tyto hry vyvrcholily páteční stezkou spojenou s úkoly a šifry za pokladem kolem Pačlavic. V pokladu byla pro všechny účastníky připravená sladká odměna a nechyběly také malé upomínkové předměty, který nám tábor vždy budou připomínat.

Farní tábor Pačlavice – hry

Farní tábor Pačlavice – hry

Farní tábor Pačlavice – hry

Farní tábor Pačlaviče

Na táboře samozřejmě nechyběly táboráky u ohně doprovázené kytarou a krásnými táborovými písničkami, které jsme si vždy rádi zpívali. Již několik let je na táboře zaveden zvyk, že máme svou táborovou hymnu, kterou nám i v letošním roce naše milá tábornice složila.

Nezapomenutelným zážitkem byla pro všechny táborníky návštěva domova důchodců na zámku v Pačlavičích. Babičky jsme potěšili zpěvem táborových písniček s kytarou. Odměnou nám byla plná krabice sladkostí a pohledy. Všichni jsme odcházeli nadšení, že jsme jednou udělali také dobrou věc a potěšili staré lidi.

Nesmíme zapomenout na naše sponzory a velké **DÍKY** patří **Obci Vacenovice, Pekárně Jiří Marcián** a firmě **Anticoro Bábík Josef**

s.r.o. Již několikátým rokem nám táborového „šoféra“ dělá pan **Libor Foltýn**, za což mu také moc děkujeme.

Velké díky patří také kuchařkám (díky nim jsme odjízďdili z tábora o pár kilo těžší), zdravotnici, vedoucím a všem, kteří se do farního tábora jakkoliv zapojili a pomohli při jeho organizaci a hlavně bezproblémovém průběhu.

I přes veškerou únavu a horka, která nás sužovala, věříme, že naše vynaložené úsilí se vyplatilo a všichni si farní tábor krásně užili, odvezli si mnoho pěkných zážitků a vzpomínek a už se těšíme na ten další farní tábor, který bude jistě tak super, jako ten letošní 😊

Táborový tým

Rok 1945 - jak jsme kupovali koně

Bylo to několik dní po tom, co u nás skončila II. světová válka podpisem bezpodmínečné kapitulace 8. května 1945. Pomalu odezněla euforie z této skutečnosti a všichni naši občané se museli vrátit ke svým starostem i jak organizovat svůj nový, již mírový běžný život.

Můj otec měl rád koně nejen jako nutnou potažní sílu pro existenci hospodářství, ale také jako odvěkého společníka člověka v míru i válce. Svým koním se snažil poskytnout ty nejlepší podmínky, vstával brzy ráno přede všemi ostatními, aby měli koně potřebnou dobu na nakrmení a ošetření a mohl brzy vyjet k denní práci. Zvládal potažní práce nejen domácí, ale pomáhal také jiným v obci i okolí, zvláště ve Vracově.

Svých koní se zbavil před přechodem fronty, kdy mu německé úřady při nařízeném svodu koní v obci mezi prvními jeho koně zabavili a odeslali k válečným účelům. Zůstal bez koní, nutné potažní síly, v době, kdy bylo nutné dokončit jarní práce.

V těžké situaci se našel jeden nápad: Na Vysočině po ukončení války se prý vyskytují koně, které tam nechala jak německá, tak

i rumunská armáda a poskytují je k výpomoci místním zemědělcům. Tento nápad nenechal v klidu jak mého otce, tak staršího bratra Josefa a dohodli se, že zkusí nějak tyto koně získat a přivést domů do Vacenovic. Otázka peněz byla problematická, poněvadž v té době nebyly žádné oficiální bankovky, pouze provizorní poukázky. Situaci mohlo usnadnit pouze „naturální plnění“, t.j. uzené maso z urychlené zabíjačky před příchodem fronty a hlavně „vodka“ z lihovaru Milotice u těch, kteří se nebáli ji získat při současných bojích již v Ratíškovcích.

Takto vybaveni se vypravili na cestu vlaky, které sice nepravidelně, ale přesto začaly jezdit. Jako dva „migranti“ vystoupili z vlaku s rukavami a začali hledat v odlehlých vesnicích vhodné místo, kde bylo možno získat vhodné koně. Dobří lidé jim poradili a našli rumunskou vozatajskou jednotku, kde uspěli tak, že se jim podařilo získat nejen koně s postroji, ale i lehký žebřinový vozík, samozřejmě bez dokladů. Tím vznikl problém, sice na první pohled výhodný, že se mohli vézt. Horší bylo, jak se dostat z Vysočiny do Vacenovic?

Celý problém si museli řádně promyslet a shodli se na tom,

že není možné používat frekventované silnice, větší obce, kde bylo dost vojsk, ruských a rumunských. Jeli po lesních cestách, obcí se vyhýbali objížděnou. Pokud to nešlo objet, zastavili a jeden šel zjistit do obce, jaká je tam situace, kdo tam z vojáků je a jestli nezabavují přepravované věci. Tím se také cesta ztížila a prodloužila. Přesto je v jednom případě zastavil ruský seržant, který je začal vyšetřovat, co jsou zač a kam jedou. Poněvadž Josef se učil tajně v Brně, kde byl zaměstnán za války, ruštinu, dovedl mu nejen vyložit legendu, že jsou z poslední vesnice a jedou na návštěvu do vzdálenější. Současně mu nabídl na posilněnou „vodu“, kterou neodmítl. Pak pokračovali bez problémů do dotyčné vesnice, kde jej vysadili. Pokračovali dále

tímto způsobem, dokonce si doplnili tento povoz o další 4 koně, které se pásly na louce nikým nehlídané.

Po čtyřech dnech této výpravy přijeli do Vacenovic. Jejich příjezd vzbudil zaslouženou pozornost. Koně, kteří byli navíc, si vzali známí, kteří také přišli dříve o vlastní. Původní koně byli rumunského původu, drobnější konstituce, ale velmi snaživí tahouni. Otec měl rád silnější koně, na které se dalo více naložit, proto je prodal lignitovým dolům Ratíškovice.

Situace tím byla vyřešena, polní práce mohly být v pořádku dokončeny nejen ve vlastním hospodářství, ale také u ostatních, kteří to potřebovali.

Ing. Ingr Blažej

Myslivecké sdružení

Na začátek přinášíme informaci, že se nám letos podařilo mimo jiné ulovit 3 jezevce. Tato šelma žije skrytě, málokdo ji zahlédne, ale v revíru nám činí nemalé škody na zvěři.

Myslivecké sdružení letos poprvé pořádalo Dětský den. Připravili jsme 7 poznávacích stanovišť, kde děti poznávaly paroží, kůže, stromy, náboje, flinty, různé vyplňovačky a střelbu ze vzduchovky. Na jednom stanovišti byli i zástupci LČR, kteří přijali pozvání na tuto akci a finančně nám přispěli. V připravené dětské tombole každý lístek vyhrával, abychom předešli zklamání. Součástí tohoto dne byla výstava a vyhlášení výsledků soutěže v malování „Zvěř v našem okolí“. Tady nešlo vybrat vítěze, a proto byli všichni přítomní odměněni. Při tomto vyhlášení nám zazpíval myslivecký kroužek SOJKY. Toto vystoupení odstartovalo spontánní vlnu zpěváků a každý se chtěl předvést s mikrofonom na podiu. Pro všechny byl uvařen výborný srnčí guláš. Vše bylo dobře připravené, ale horké letní počasí nás doslova VYPEKLO, hodně lidí dalo přednost koupališti. Příští rok se chystáme akci zopakovat.

A teď chci napsat o tom, jací lidé žijí také mezi námi. V listopadu mně bylo oznámeno, že na cestě na Růdník leží sražená srna. To by

nebylo nic neobvyklého, protože takové hlášení mám bohužel co chvíli. Ihned jsem se vydala zvěř odklidit. U Krakonošova odpočívadla jsem našla torzo srnce a roztahané vnitřnosti. Okamžitě jsem viděla, že tady ke srážce nedošlo, zde někdo už jen vyhodil z auta to, čeho se chtěl rychle zbavit. Kýty a hřbet byly vyřezané. Od rána po této frekventované cestě chodila jistě spousta lidí i s dětmi. Jen doufám, že si to nikdo nedává do souvislosti s myslivci. Toto by žádný myslivec neudělal! Tak se nám tady rozmáhá nešvar v podobě ježdění motorových řvoucích čtyřkolek po lese i mimo cesty. Toho jsme byli svědky i s mysliveckým kroužkem. Děti byly pohoršené a samy na to poukazovaly. Kvůli pár bezohledným lidem trpí zvěř, která je v lese doma

Na závěr chci popřát všem ničím nerušené příjemné chvíle strávené v přírodě, pěkné vánoce a štěstí v novém roce. Děkuji všem, kteří se v přírodě chovají ohleduplně. A taky děkuji všem psům, kteří mají své pánečky uvázané na vodítku.

Irena Setínská, předsedkyně MS

Myslivecké sdružení

Myslivecké sdružení – dětský den na chatě

Myslivecké sdružení – dětský den na chatě

Myslivecký kroužek SOJKY

Přinášíme další zprávy z mysliveckého kroužku Sojky. Loňský rok jsme ukončili vysvědčením předávaným v lese. Součástí ceremoniálu byl i dort ve tvaru našeho maskota – SOJKY.

Těší nás opětovný zájem dětí o náš kroužek. Po loňské zkušenosti jsme museli přistoupit k přijímání dětí až od druhé třídy, což nás sice mrzí, ale z kvalitní se tím výuka. Scházíme se každý týden bez ohledu na počasí – nejsme z cukru. Na vycházce nás poznáte podle letošních novinek – zelené kšiltovky s obrázkem sojky. Zatím nám počasí dovolilo vycházky za poznáním okolí obce, protože jsme zjistili, že děti ho neznají a neví místní názvy. Proto navštěvujeme Hantále, Okorále, Růdníček, Rašelinu. Tady máme čas i na hry související s přírodou. Žádná schůzka není stejná a pokaždé se něco nového naučíme. Jedna z prvních vycházek nás zavedla na nejvyšší místní horu se strašidelným názvem Čertoprđ. Tady jsme měli problém z jedním členem, který nechtěl na místo s tak děsivým názvem jít, ale nakonec šel. Z vrcholu této hory jsme v dálce v našem revíru zpozorovali neznámého člověka s flintů – pytláka. Mladší z vedou-

cích proto ihned zahájil pronásledování. My ostatní jsme to s ná-
pětím pozorovali dalekohledem. Skončilo to dobře, domnělý pytlák
byl místní myslivec na obchůzce. Panu vedoucímu pohyb jistě ne-
ublížil. Další týden jsme i v dešti jeli na naplánovaný výlet do ZOO
Hodonín. Mrhnutí mělo i své výhody – v ZOO byla jen zvířata a my.
Tímto děkujeme ochotným rodičům, kteří nám pomohli s dopra-
vou. Další schůzka byla věnovaná přípravě krmiva na zimu – oslíz
turkyně u Hájků. Sojky soutěžily, kdo nasbírá nejvíc. Nejlepší sběrači
byli odměněni čokoládou.

Znovu jsme si každý vysadili v lese svůj dub, máme je podepsané
a každý se o svůj bude starat, aby rostl lépe než loni. Někdy po nás
můžete vidět stopy v podobě obrázků na růdnické cestě.

Do budoucna máme další plány – výlety, Zlatá srnčí trofej Už se
těšíme, protože máme šikovné a hodné Sojky.

Vedoucí S&S
Setínská & Setínský ml.

Myslivecký kroužek Sojky

Myslivecký kroužek Sojky

Včelařský kroužek

Jest zajisté smutným úkazem, vidíme-li, kterak lidé, a to nejen ti, kteří jsou odkázáni svým zaměstnáním více na domov, ale i oni, již takřka v samém srdci přírody žijí, si jí buď jen málo všímají, anebo ji docela opomíjejí. A přece nemůže být nic zajímavějšího, nic krásnějšího než rozuměti tomu, čím promlouvá ke člověku svými tvory božská příroda!

Všickni tvorové nejsou ovšem vyvoleni k tomu, aby slovy stejně srozumitelnými, stejně zajímavými a poučlivými na lid působili. Mezi ony „vyvolené“ náleží bez odporu na prvním místě včely, které byly a budou po všechny věky symbolem pořádku, pracovitosti, svornosti, statečnosti, obětovné pečlivosti, příchyllosti a lásky rodinné i panovníč. Kdo nepředpojatě a s láskou pozoruje tento neúnavný hmyz, nalezne v jeho životě tolik poučného a zábavného – tolik nevinné radosti, jako snad nikde jinde...

„Ze života včel a včelařů“ autora Josefa Křemene z r. 1914

Dovolila jsem si použít úryvek z knihy z roku 1914, kde je popsána neúnavná pracovitost včel a jejich pečlivost a svornost. Náš včelařský kroužek Včelařici z Vacenovic se v tomto roce zase rozrostl o nové členy. Je nás 17 a je dost náročné udržet dětskou pozornost při výuce teorie života včel. Proto jdeme většinou na začátku kroužku krmit kuřata a slepice a posbírat vajíčka. Děti se alespoň vyběhají a mají pak větší chuť do práce. Také se nám stalo, že jsme dělali pohřeb zakousnuté slepici, kterou jsme našli u kurníku. To je pak se včelařením konec a celý čas se věnuje vykopání hrobu, výrobě kříže a přípravě smutečního obřadu, ale i to patří k životu.

Jelikož včelařská sezóna končí s létem, stihli jsme ještě dokrmit naše včelstva a zazimovat. V těchto dnech nás čeká léčení proti včelím parazitům a včelímu moru. Během zimy si musíme připravit

Včelařici

nové rámky do úlů. Ale práce s vrtačkou a kladívky naše děti vždycky bavila, takže to nám půjde jak po másle. Máme sice větší spotřebu hřebíčků než je obvyklé, ale včeličkám to nevadí a zase je krásné, když otevřete úl a na každém rámku máte napsané jméno našeho včelařika a někdy i pěknou malůvku. Během zimy se pokusíme při-

pravit starší děti na soutěž Zlatá včela, kde se soutěží nejen v teorii, ale děti si musí poradit i se včelařskými pomůckami.

Tak nám držte palce a vězte, že práce se včelami není jenom relaxace, ale je i jednou z možností, jak pochopit přírodu a její provázanost s člověkem.

Jana Bačíková, vedoucí včelařského kroužku

Přehled kulturně - společenských aktivit ženského pěveckého sboru Marijánky

Kniha života roku 2015 se pomalu uzavírá. Při „listování“ stránkami dní bilancují prošlé, i když ne zapomenuté, události i Marijánky. Jaké radosti do života jim přinesl společný zpěv?

10. ledna byli návštěvníci Farní veselice mile překvapeni uvedením jejich zpěvohry, čerpající z prostředí místních Žlábků: „Ožralý chlap je enom pro zlost!“ Věrohodně zpracovaná a zpěvem dobře prožívaná tematika si dokonce žádá reprízování?! Členky sboru neošidily o svou účast místní Obecní ples (24. ledna), když se aktivně zapojily do tanečního pásma „Každá vacenovská baba tančí v rytmu ABBA“. Pěkné tombolové výhry a radost v kruhu přátel jim přinesl sokolský ples v Mistríně (31. 1.).

Marijánky mohly (8. února) opět svým zpěvem „rozjasňovat“ místní přehlídku mužských pěveckých sborů na Předfašankovém zpívání. 13. března se rozhodly potěšit klienty penzionu Šanov u Znojma, kde našla nový domov naše občanka paní Ing. Jana Hadačová. Marijánky „dobrodružně“ přicestovaly vlakem za starými nebo nevléčitelně nemocnými s velkými „krojovými“ kufry, do kterých bylo „přibaleno slovácké pohoštění“: koláčky s vínem. Uspokojení a radost byla na obou stranách a návštěvu musely Marijánky zopakovat ještě v říjnu s tím, že budou jezdit pravidelně. Jejich zpěv má totiž „léčebné účinky“.

Marijánky si moc „pochvalovaly“ obecní zájezd do Prahy, který přivázel do prostředí Kampy ukázkou lidové tvořivosti pod názvem „Velikonoce v muzeu“. 26. dubna byly vyzvány ke spolupráci na organizování soutěže Zpěváček Slovácka. Překvapila je vysoká úroveň výkonů dětí a přestaly „smutnit“ nad tím, že se zpěv vytratí ze života. Měsíc květen jim přinesl návštěvu Bulhar (16. 5. přehlídka ženských sborů) a Dubňan (30. 5. pěvecká oslava 30. výročí ženského sboru Drmolice). Marijánky mile překvapil zájem občanů o první ročník Noci kostelů, kterou farnost nabídla 24. května. Podpořily ji zpěvem a zapojením se do organizace. Duchovní, poznávací zážitky a kamarádké „vazby“ prožívaly na farní pouti do Čenstochové, spojené s návštěvou Krakova, Vadovic a Osvětimi (26. – 28. června).

Největším zážitkem roku byla pro celý sbor účast na kyjovském Slováckém roku. Marijánky byly pozvány do hlavního sobotního programu (15. 8.) „Dycky tak bývalo, aj mosí byti!“ Oslovily organizátory

zpracováním tématu „U lůžka nemocného“. Svým vstupem chtěly poukázat na vzácný odkaz našich předků: vzájemná posila a pomoc na poslední cestě životem.

Organizačně a finančně náročnou akcí byl pro Marijánky kulturní pořad „Zpívají sobě robky na Moravě“. 6. září se do Vacenovic sjely ženské pěvecké sbory z Dubňan, Březí, Moravan, Šardic, Svatobořic - Mistrína a vytvořily veselé společenství, které rozdávalo radost nejenom sobě, ale i ostatním milovníkům lidových písniček. Protože se zároveň připomínalo 25. výročí znovuoobnovení České obce sokolské, přivítaly mezi sebe zástupce Slovácké župy. Touto cestou ještě jednou děkují za finanční podporu obecnímu úřadu, za velkorysost sponzorům a obětavé služby Hospodě u Letochů. Věří, že jim všichni „zůstanou věrni“ i nadále!

13. září Marijánky rády přijaly pozvání od místní Národopisné společnosti a prezentovaly se vojenskými písněmi v kulturním programu „Krvavá brána“. 11. října se ve Vracově uskutečnila přehlídka ženského zpívání, která Marijánkám přinesla nejenom radost, ale i nové kontakty a kamarádky. V listopadu si Marijánky veřejně nezapívaly, ale Česká obec sokolská ve Veselí nad Moravou je pozvala na pěknou zpěvohru „Dva na smetišti“.

Zato měsíc prosinec bude pro ně „pěvecky přebohatý“! Marijánky si 6. 12. zazpívají v Sobůlkách, 14. prosince navštíví seniorský klub v Petrově, o tři dny později se představí v Poštorné vánočním pásmem. 19. prosince je čeká návštěva gotického chrámu v Doubravníku (u Tišnova), kde spolu s místním mužským sborem uvedou Adventní koncert. Pak bude následovat „šňůra“ vystoupení ve Vacenovicích: 20. prosince Adventní zpívání v místním chrámě, 23. 12. zavedené Zpívání u vánočního stromu, 24. 12. prezentace Pastýřské mše (jako členky chrámového sboru sv. Cecílie) a 31. prosince se tentokrát „silně“ aktivně zapojí do organizace Silvestrovského pochodu.

Do nastávajícího nového roku vinšují Marijánky všem občanům: posilujte celoročně zdraví svého srdce tou nejlepší medicínou, kterou je radostný zpěv!

Marie Šimečková

Připomínka vzácného výročí 85 let posvěcení chrámu Božského Srdce Páně

Text na pergamenovém pamětním listu (uložený v základním kamenu kostela za presbytářem) oznamuje:

„Dávným přáním občanů vacenovských bylo zbudovati si vlastní chrám Páně. Za tímto účelem byl založen roku 1906 Spolek sv. Václava, který L. P. 1912 byl změněn na Spolek Božského Srdce Páně. Ten však za světové války zanikl. L. P. 1926 P. Josef Dorazil, farář milotický, znovu vzkřísil myšlenku stavby kostela. Místní starosta František Ryba se spoluobčany obnovil Spolek B. S. Páně. Na stavbu kostela upsali občané přes 200 tisíc korun.“

Jeden ze zápisů ve farní kronice zachycuje události slavnostního posvěcení kostela v neděli 5. října 1930:

„Svěcení vykonal světící biskup z Olomouce msgr. Jan Stavěl. Do hlavního oltáře byly vloženy ostatky mučedníků sv. Theodora

a sv. Liberata, které dovezl světitel ze zámecké kaple v Miloticích. Pontifikální mše se zúčastnilo 18 kněží. Zpěvem doprovázelo obřad devět bohoslovců. Kazatelem byl P. Fr. Kvapil – farář z Moravského Písku (byl později za protektorátu v Brně popraven). Slavnosti se zúčastnilo asi dva tisíce lidí.

Farníci velmi uctívali Nejsvětější Srdce Ježíšovo, ale bez veřejné oslavy. P. Rudolf Matěna navrhl konat každoročně poutní slavnost v neděli po slavnosti N. S. Ježíšova. První vacenovická pouť se konala 26. 6. 1949. Do roku 1950 se hody v naší farnosti slavily v neděli po slavnosti Všech svatých spolu s Miloticemi, i když Vacenovice byly z Milotic vyfařeny. Se zdejšími kostelem hody neměly žádnou souvislost, proto rozhodl P. Matěna slavit hody na památku posvěcení kostela.“

Ne každý kostel se budoval v tak těžkých podmínkách, jaké zažívali naši předci. Dnes není možné „změřit“ jejich nadšení, obětavé

úsilí ani velikost žité víry. Můžeme jim vzdát pouze úctu, vyjádřit obdiv a hlavně děkovat jim i Pánu Bohu za nedocenitelný dar a odkaz. Abychom si přiblížili zásluhy alespoň některých z nich, stačí se „porozhlédnout“ prostorem kostela.

Nepřehlédnutelným pohledem se na nás dívají **vitrážní okna**. Osudy jejich dárců se dotýkají nejenom historie obce, ale promlouvají k nám i jasnou řečí o pevné víře v Boha. Kronikový zápis z roku 1948 od P. Aloise Tkadlečka (doplněný letopočtem od P. Rudolfa Matěny) zdokumentoval autory okenních vitráží:

„Okna v chrámě byla malována od fy Otmar Vačkář z Brna (rok 1940). Větší stálo 3 000,- Kč. Jsou věnována zemřelým, jak je dole v každém uvedeno. Celý náklad 29 730,- Kč.“

Pokusme se „zmapovat“ úmysly donátorů a oživme památku na ty, komu byla okna věnována. Napravo od oltáře nás vítá vyobrazení svatého Jana Bosca s věnováním památce **Jana Bolfa**. Rodina Bolfova žila ve Vacenovicích na čísle 66 (později se přestěhovala na číslo 19). Otec Jan Bolf, půlláník, (nar. 21. 8. 1878), byl pracovitý, prostý čeledín, který se do Vacenovic přišel z Vlkoše. Matkou byla Terezie (nar. 25. 9. 1884), roz. Bábíčková ze sedlácké rodiny. Byla jednou ze čtyř dcer řečených „boháček“, protože každá z nich vlastnila grunt. (Jedna z nich - Františka - byla matkou Dany Zátokové). K původu příjmení Bolf: po zničující 30-ti leté válce téměř vyhlazené Vacenovice „dosídlili“ po roce 1648 nejdříve kolonisté z Bojkovska a později (po roce 1653) k nám přišli „přes Skoronic“ němečtí osadníci z Kunwaldu (nyní Kunín). Vacenovický Bolf se v milotických matrikách, (které začínají až rokem 1691), původně píše „podle nálady pisatele“ Wolf, Wolfík, Bolfík a nakonec Bolf. Rodiče Bolfovi měli 11 dětí. Prvorozený syn Jan (23. 1. 1915 – 16. 6. 1940) zemřel ve 25 letech (podle pamětníků) na „kostižer“. Jeho snoubenkou byla Marie Koutná (1915 – 1976). Dnes z dětí rodiny Bolfovy žije nejmladší z nich Františka (provd. Belková).

Zajímavostí je, že když jedna z dcer Terezie Bolfové onemocněla a nemohla kojit své dítě, tak jí „kojením vypomohla“ její matka (babička tohoto dítěte), která byla také asi v 45 letech matkou. Početná rodina Bolfova věnovala velkou finanční částku na vitrážní okno, aby uctila památku svého prvorozeného syna, kterému smrt zabránila „správcovství rodinného majetku“.

Ondřej Bílek – farář zapsal v knize zemřelých: „Bolf Jan, zemědělec ve Vacenovicích, svobodný syn Jana Bolfa, čtvrtníka ve Vacenovicích a jeho manželky Terezie Bábíčkové, příčina smrti: Cstiomys-clisfemoriso. specif. Fistulaet, (zánět stehenní kosti – tuberkulóza kosti) zaopatřen a pochován na vacenovském hřbitově P. A. Tkadlečkem.“ Zápis ve farní kronice od P. Rudolfa Matěny z roku 1949 uvádí: „Fialovou korouhev s obrazy sv. evangelistů, olejomalba na plátně od Wenera z Brna darovala Bolfová (cena 5 037,60 Kč) a pět táhel k akordionu z hedvábného brokátu se stříbrným kováním od Wenera z Brna darovala Bolfová (cena 1 102,20 Kč).“ P. Matěna neupřesnil jméno dárkyně, ale s největší pravděpodobností se jedná o Terezii Bolfovou (matku Jana Bolfa, která devět let po financování okna kostela věnovala už jako vdova tyto vysoké částky pro potřeby kostela).

Okno s obrazem sv. Jana Nepomuckého je darem věřících. Následná vitráž vyobrazuje sv. Ludmilu, sv. Václava a byla „z vděčnosti věnována rod. Fr. Houště“. Sousední okno s portrétem Panny Marie je „věnováno památce Fr. Houště“ a okno s vyobrazením sv. Františka z Asissi je opět „věnováno památce Fr. Houště“. Tyto tři vitráže jsou dary od rodiny **Jana Houště** (rodný dům č. 60 – jeho otcem byl Antonín Houšť 1861-1901). Jan Houšť (8. 7. 1884 – 9. 5. 1951) byl otcem náhle zemřelého syna Františka, matkou mu byla Josefa roz. Příkazská (2. 3. 1889 – 7. 11. 1956), datum jejich sňatku 19. 11. 1907. Kromě syna Františka (28. 7. 1910 – 12. 1. 1939) měli dceru Marii (24. 1. 1914 – 15. 7. 2000, provd. Profotová, která zůstala na rodném domě „U Panny Marie Růžencové“). Jediný syn

této rodiny František zemřel náhle v 29 letech, když se „chystala jeho svadba“ s Bohumilou Ingrovou (později provd. Křížková 1919 – 2003). Podle zpráv pamětníků byl jeho pohřeb uspořádán velice rychle po náhlé – snad tragické smrti, aby mohlo být tělo pochováno v neděli při vši „slávě určené pohřbu svobodného mládence“: Rakev nesená obřadně oblečenými chlapci v průvodu „po bílu oblečených“ se zelenými věnečky na hlavách, které obřadně házeli do otevřeného hrobu. Pohřební slavnost zvyšoval hudební doprovod a zpěvy. V zápise v knize zemřelých od Ondřeje Bílka, faráře, stojí: „Svobodný syn Jana Houště, čtvrtláníka ve Vacenovicích a jeho manželky Josefy Příkazské zemřel – příčina smrti dle ohledacího listu – Aneurisma dortac (prasknutí aorty). Zaopatřoval a pochovával jej P. A. Tkadleček kooperátor.“ Poznámka pod tímto zápisem napovídá, že byl převezen do nemocnice v Uh. Hradišti: „Mrtvola byla farním úřadem v Uh. Hradišti pod. č. 278 ze dne 13. ledna 1939 propuštěna, s povolením okresního úřadu v Uh. Hradišti ze dne 13. ledna 1939 č. 20/10 z Uh. Hradiště do Vacenovic převezena a na hřbitově ve Vacenovicích pohřbena.“ Podle vyjádření lékaře se dá příčina smrti – prasknutí aorty – potvrdit pouze pitvou. Faktem v celém případě ale zůstává krátký časový úsek mezi dnem náhlé smrti tj. 12. ledna a následným dnem pohřbu již 13. ledna. Široce rozvětvená rodina Houšťova k památce zemřelého věnovala dokonce tři okenní vitráže! U dvou z nich je nápis: Věnováno památce Fr. Houště – předpokládaný rodičovský dar a pod jedním oknem je uvedeno: Z vděčnosti věnovala rodina Františka Houště. Předpokládaným donátorem tohoto okna je František Houšť – společensky postavený prastrýc zemřelého Františka (dokládá to rodinná vazba a jejich společné jméno). Žil v letech 1871 až 1952 na č. d. 59. Byl bratrem Antonína Houště (10. 7. 1861 - 3. 2. 1901), jehož syn Jan byl tím „ztrátou syna poznamenaným“ otcem. Dárce František Houšť byl starostou obce v letech 1911 – 1919 a v roce 1912 založil a stal se předsedou Spolku Božského Srdce Páně. (Nasbírané peníze na stavbu kostela padly na válečnou půjčku).

(Poznámka: Fr. Houšť a jeho manželka Kristina Měchurová (1876-1950) měli děti: Antonín, František, Štěpánka (prov. Synková), Hedvika (prov. Houšťová), Marie (provd. Grufíková), Jakub. Jméno Houšť přišlo do Vacenovic z Mistřína. (První zaznamenané jméno: Simeon Houšť narozený v Mistříně 16. 2. 1835, ve Vacenovicích zemřel 26. 9. 1898 na domě č. 98. Zajímavostí je, že ve Vacenovicích našel čtyři manželky).

Okno s vyobrazením sv. Josefa je doplněno věnováním památce **Josefa Ingra**. Rolník Josef Ingr nar. 20. 3. 1889 na č. d. 94, padl v I. sv. válce v roce 1915. Kostelní okno zaplatil jeho otec Bonifác Ingr čtvrtláník, který svého syna přežil o 40 let (zemřel v roce 1953) a matka Marianna z Vlkoše. Pamětník této doby - Ing. Blažej Ingr - podotýká, že cena velkého vitrážního okna (3 000,- korun) z tehdejší doby první republiky se rovnala úspoře výměnkáře na horší časy! Předčasně zemřelý Josef Ingr navštěvoval České obecní gymnásium Kyjov. (Rodinnou památkou je jeho vysvědčení ze šk. r. 1901-2 podepsané tehdejšími řediteli Klvaňou. Na prvním místě vysvědčení figuruje známka z náboženství, pak znalost jazyků - latina, čeština, němčina, následuje známka z matematiky, krasopisu a tělovýchovy). Josef Ingr studia nedokončil a v 25 letech se oženil s Anežkou Sabáčkovou (1893 – 1965). V životě obou těchto mladých lidí sehrálo důležitou roli jejich společenské postavení zakotvené ve vesnickém prostředí 20. století, které nepřálo „nerovné lásce“. Josef Ingr se narodil v rodině sedláka, ale Anežka se „na gruntě nenarodila“, jenom v chudé rodině chalupníka. Jednalo se tedy o „nerovný sňatek“, kterému bránili nejenom bohatí rodiče Josefa, ale proti „se spolčili“ i ostatní sedláci v obci (tzv. skupinová sounáležitost). Podle zprostředkovaných zpráv pamětníků byl otec Anežky Sabáčkové od nich v hospodě „podplácen štamprami“, aby tomuto sňatku i on zabránil. Těžko říci, kdo musel projevit větší odvahu proti rodičovským tlakům, zda nevěsta nebo ženich?! Pravdou je, že získáním

plnoletosti nevěsty v roce 1914 byl jejich vztah ztvrzen manželstvím (28. 1. 1914). Ale jejich láska byla vystavena další - už nepřekonatelné - životní zkoušce. Po půlročním manželství byl Josef Ingr - jako voják rakouské armády - povolán do prvních bojů I. světové války - na srbské bojiště. V začátcích války se projevila nepřipravenost vedení armády a jedna z mnoha velitelských chyb - nekrytý přechod vojska přes řeku Drávu - zapříčinila v roce 1915 zbytečnou smrt i 26letého rolníka z Vacenovic. Mrtvé tělo Josefa Ingra odnesla voda neznámo kam, proto nemohlo být identifikováno a voják byl prohlášen za nezvěstného. Až po šesti letech - 20. 11. 1921 - byl (po opakovaných výzvách) Krajským soudem v Uh. Hradišti prohlášen za mrtvého. Na vacenovickém pomníku padlých je u jména Josef Ingr mylně uveden jeho stav (svobodný). Paní Anežka se stala ve 22 letech bezdětnou vdovou a zůstala na těžkou práci v zemědělském hospodářství sama. Rodina Ingrova po jejím zemřelém manželovi Josefovi požadovala navrácení asi poloviny majetku. I tak si musela paní Anežka na polní práce přizvat na pomoc čeledína z Vracova. Byl jím o devět let mladší Ondřej Loprais (1902-1966), který se pro ni stal oporou nejenom v těžké práci, ale i v osobním životě.

Sv. Anna s Pannou Marií jsou zobrazeny na okně, které z vděčnosti věnoval **Petr Krakovič** - místní mlynář. Manželé Petr (1899 - 1972) a Jaroslava (1902-1997) Krakovičovi přišli do Vacenovic se dvěma dcerkami ze Svatobořic - Mistřina, aby si zde založili mlynářskou živnost. V rodné obci zanechávali na místním hřbitově ostatky své kdysi nadané dcery Boženy, která zemřela náhle po příjezdu ze školního výletu na „záhadnou“ nemoc. (1922 - 1932). Otec Petr Krakovič byl vyučeným mlynářem s dostatečnými odbornými zkušenostmi a finančním zajištěním, aby se mohl osamostatnit. Ve Vacenovicích se začínal plnit jeho „mlynářský sen“. Rodina Krakovičova nepřišla na neznámé místo, protože matka mlynáře Petra pocházela z Vacenovic (rodem Dobešová). On se tedy vracel do bydliště předků. Postavil si moderní mlýn na místě bývalé kovárny (majitelka vdova Dobešová) a během druhé světové války jej uvedl do provozu. Pamětníci vzpomínají na jeho statečnost, kdy „vzdoroval“ protektorátním zákazům mletí. Byl dokonce (na základě udání) i krátce vězněn, spolu se zetěm Neduchalem. Občané jej hodnotili jako čestného, obětavého a pracovitého člověka. Vložené osobní i finanční investice do mlýna mu ale nepřinesly zaslouženou odměnu. Vítězný komunistický režim zmařil všechny jeho naděje v radostný život rozvětvené rodiny. Mlynářská živnost byla zařazena mezi „vykořisťovatele“ společnosti a mlýn musel „sloužit lidu“. Padesátiletý schopný mlynář nemohl adekvátně zužitkovat své schopnosti a pracovitost. Jeho vnučka vzpomínala, jak pro zvýšení životní úrovně „pletl metle“! Po dlouhých jednáních mohla jeho rodina zůstat žít v obytné části mlýna, ale při placení nájemného. Mlynář Krakovič se mohl jen dívat, jak jeho milovaný mlýn pomalu chátrá a nakonec slouží jako sklad JZD. V čase Sametové revoluce mlýn za „nevyjasněných okolností“ vyhořel. Dnešní majitelé - vnuci a právnicki pana mlynáře - po náročných jednáních získali zpět - bez jakékoliv náhrady - už jen vyhořelé torzo mlýna.

Slepá okna s vyobrazením sv. Vendelína (patron zemědělců) a sv. Aloise upřesňuje zápis ve farní kronice od P. Rudolfa Matěny: „Boční stěna v lodi na straně evangelní byla architektonicky doplněna slepými okny a tak celý prostor zdíva rozdělen a stejnoměrně vyvážen se stěnou protější. Ve slepých oknech olejomalba sv. Vendelína - patrona zemědělců a sv. Aloise. Tento obraz uhradili horníci L. P. 1951 na památku spoludělníka Aloise Měchury z Vacenovic. Který se zasypal v dolech.“

U hlavního oltáře prosvítá okno s obrazem biskupa sv. Vojtěcha. Dárci jednoho z menších vitrážních oken jsou **manželé Klímovi**: František domkař (zemřel 9. 10. 1949 ve věku 69 let) a Rozína (rozená Ondříšková, zemřela 9. 2. 1963 ve věku 76 let). Žili na dolním konci (č. domu 79), byli bezdětní, a proto věnovali nahospodařené

peníze na výzdobu kostela. Příbuzenský vztah k rodině Klímových má Ing. Blažej Ingr, který podává doplňující informace: „Dříve nebylo toto jméno uváděno u osadníků Vacenovic. Tento rod se k nám dostal přiřazením z některé vesnice. Našel jsem jen záznam svatby Klímy Josefa ve Vacenovicích, čis. domu 23, syn Klímy Jakuba, 18 let, svatba 20. 7. 1851, nevěsta Františka Řiháková na čísle domu 78, vdova 25ti letá. Z matriky zemřelých můžeme zjistit prvního člena rodiny Klímů ve Vacenovicích v roce 1864 a následně „vystopujeme“ pokračovatele rodu, až se dostaneme na jméno Klímová Františka (zemřela v roce 1928). Posledními členy rodiny byli Klíma Jakub (můj dědeček) jeho dcera Marie (moje matka) a syn Jakub (můj strýc), který zemřel jako svobodný a svůj dům věnoval naší rodině (Terezie Kotásková). Další pamětnice (pí A. Gasnářková-Ondříšková) dodává, že zmíněný Jakub Klíma se neoženil, protože trpěl nevyléčitelnou záduchou. Pomoc lékaře a dostupnost léků byla v této době minimální. Proto zmíněný nemocný „přežíval“ tak, že v létě nocoval „v prýznu“ a v zimě zase „léhal v kravském hrantě“. Někteří členové rozvětvené rodiny Klímovy projevili velkou odvahu, když se rozhodli pro cestu do Ameriky. Jako první odjela v roce 1906 16ti letá Josefa Klímová (č. d. 202), později za ní přijeli další členové rodiny (Vojtěch, Šimon a Anežka). Osudy těchto vystěhovalců znamenal Ing. Fr. Rygar ve svých Fragmentech z historie obce Vacenovice. S posledním mužským členem rodiny Klímovy se z Vacenovic toto příjmení vytrácí. Dárci okna - bezdětní manželé Klímovi „si vzali za vlastní“ jedno z osmi dětí rodiny Charvátovy. (Matka této početné rodiny byla sestrou Rozíny Klímové). V období třicátých let min. století dozníval zažitý model rodinné pospolitosti vesnického života. A tak nebylo výjimečné, že malá školačka Blažena Charvátová (1924-2007) odešla ke své tetičce „s novým rokem na celý život do služby“. Našla v její rodině nový domov zabezpečený nejenom všemi životními potřebami, ale také láskou. Paní Jiřina Gručíková (sestra Blaženy) ještě dnes vzpomíná, že přesto všechno ani jednu neděli „neopomněla“ navštívit své pravé rodiče. Blažena Charvátová se provdala za Františka Synka (č. 1.) a starostlivost nevlastních rodičů odměnila laskavým zaopatřením v jejich stáří. Vždyť její děti poznaly tři dobré stařenky: ta Klímová jim rozdávala „pěkně omastěné přesnáky“ a ty druhé dvě - chudobnější, které měly vnuků hodně „podávaly enom suché béleše.“

A tak bychom mohli pokračovat v „oživování“ dalších jmen „dobrodinců kostela“. V hledání nám pomohou jenom „neživé“ zápisy ve farní kronice, protože lidská paměť je krátká. Co ale trvá věčně je láska Boží, která „nezapomíná“.

Zpracovala: Marie Šimečková

Aniž by se člověk nadál, je tu opět konec roku a s ním období Vánoc a také čas, kdy se většinou ohlížíme, co každému z nás uplynulý rok přinesl. Jak to již v lidském životě bývá, pro někoho to byl smutek a bolest nad ztrátou bližního, pro někoho pak radost a štěstí z narození dítěte či nalezení životního partnera. Každý z nás prožil uplynulý rok jinak, s jinými pocity a také vzpomínky na něj budou u každého jiné. Tak již to v životě chodí a nám nezbyvá, než běh života brát tak, jak je. Co je pro nás pro všechny stejné, je uplynulý čas, který běží každému z nás stejně rychle a je jen na nás, jak se rozhodneme náš čas využít. Je samozřejmostí, že většinu toho svého času se snažíme věnovat své rodině a svým blízkým tak, abychom zabezpečili co nejlepší podmínky pro důstojný život. Mimo toho je však celá řada lidí, kteří cítí potřebu věnovat část svého času i společenskému dění a svým dílem se podílet na zpestření společenského bytí. V zájmu uspokojení této potřeby se pak tito lidé sdružují, dle svého zaměření v různých spolcích a občanských sdruženích, kde se snaží každý svým dílem přispět k zlepšení životních podmínek. Ne jinak je tomu u Sboru dobrovolných hasičů, jehož cílem je, mimo jiné, vytvářet podmínky pro smysluplné využití volného času dětí a mládeže, organizovat společenské a kulturní akce a tím přispět ke zlepšení a zpestření života v obci.

Činnost SDH Vacenovice v roce 2015 se dá rozdělit do několika úseků. Jednak jsou to akce pořádané na našem Hasičském areálu.

První velkou akcí v letošním roce byl OPEN AIR SLET ČARODĚJNIC, který jsme pořádali společně s agenturou MI2 za účasti více než 2000 návštěvníků. V měsíci květnu jsme byli spolupořadatelé Okresních kol dorostu a dospělých a také celookresní soutěže malých hasičů - závěrečné kolo HRY PLAMEN, kterého se zúčastnilo cca 500 malých hasičů z celého okresu. Ke dni dětí jsme uspořádali již tradiční „Dětský den“, který byl opět velmi dobře navštíven. Součástí dětského dne byl „Pohádkový les“ pořádaný MŠ Vacenovice. V měsíci červenci se konal na areálu velmi populární „Bierfest Vacenovice 2015“, kde jsme opět představili více než 20 druhů piv z celé republiky. Pro návštěvníky Bierfestu, kterých bylo více než 800, byly připraveny různé soutěže a k dobré zábavě pak přispělo vystoupení dvou rockových skupin. V srpnu jsme uspořádali již XXXVIII. ročník MEMORIÁLU MIKULÁŠE BÁBÍKA, kterého se zúčastnilo 27 soutěžních družstev z širokého okolí. Poslední akcí na areálu byla soutěž v požárním útoku „POHÁR REPUBLIKY“, který je pořádán jako upomínka na vznik samostatného Československého státu. Tato soutěž je stále více populární a zúčastňují se jí družstva z celé republiky a stále více i soutěžní družstva ze sousedního Slovenska. Letos přijelo celkem 36 soutěžních družstev.

Dalším úsekem naší činnosti je práce s mládeží. Vzhledem k tomu, že nás tato činnost velmi těší a vykazuje velmi dobré výsledky, dovolili jsme si ji věnovat samostatnou informací viz. článek „Malí hasiči“.

Z uvedených řádků je zřejmé, že činnost organizace je celkem bohatá. Mimo uvedeného jsme také provedli sběr kovového šrotu

Pohár republiky 2015 Hasiči Vacenovice

Ohnivá show na OPEN AIR SLET ČARODĚJNIC 2015 VACENOVICE

Disko na OPEN AIR SLET ČARODĚJNIC 2015 VACENOVICE

po obci, uspořádali „Drakiádu“, byli nápomocni při dalších akcích, které jsou na Hasičském areálu pořádány jinými subjekty.

Přes výše uvedené se nám v letošním roce ne vše povedlo tak, jak bychom si představovali. Zejména se nám nepovedlo obnovit činnost soutěžního družstva dospělých. Tuto skutečnost vnímáme velmi negativně a je nám líto, že se nedaří navázat na úspěchy v požárním sportu z minulosti. Velmi rádi bychom mezi sebou přivítali zejména mladší lidi, kteří by měli o tento sport zájem.

Přestože příprava a zajištění výše uvedených akcí je vzhledem k omezenému počtu aktivních členů naší organizace celkem náročná, jsme rozhodnutí pořádat je i v příštím roce. Již několik let bychom zajištění daných akcí bez pomoci našich příznivců a pomocníků mimo SDH jen těžce sami zvládali. I v letošním roce nám byla

nápomocna řada lidí mimo organizaci, kterým bych rád, jménem výboru SDH za jejich přízeň a pomoc touto cestou poděkoval.

Do budoucna bychom uvítali další zájemce o naši činnost, případně o členství v naší organizaci. V neposlední řadě chci touto cestou poděkovat všem našim sponzorům a partnerům, jejichž přízně a pochopení si velmi vážíme. Více o naší činnosti, našich sponzorech, o možnosti spolupráce a připravovaných akcích se dozvíte na www.sdhvacenovice.cz.

Výbor SDH Vacenovice přeje všem svým členům, jejich rodinným příslušníkům, příznivcům, sponzorům a spoluobčanům příjemné prožití vánočních svátků, pohodový závěr letošního roku a mnoho zdraví, štěstí a rodinné pohody do roku 2016.

Pavel Bábík, starosta SDH Vacenovice

Malí hasiči

Již několik let se SDH Vacenovice intenzivně věnuje práci s malými hasiči. Ne jinak tomu bylo i v roce 2015. Sezóna malých hasičů se skládá z 11 závodů zařazených do seriálu Velká cena malých hasičů. Vrcholným závodem sezóny je okresní kolo celostátní hry Plamen. Stojí za zmínku, že již po několikáté je Okresním sdružením hasičů pro pořádání okresního kola této hry vybrán právě areál SDH Vacenovice, který nemá obdoby v širokém okolí. Naši malí hasiči tak mohou pravidelně při hře Plamen využívat domácího prostředí.

V sezóně 2015 náš SDH reprezentovalo družstvo mladších žáků a družstvo starších žáků. SDH tedy pracovalo cca s 20 dětmi. Mladší žáci v této sezóně skončili 2x na 1. místě, 2x na 2. místě a 3x na 3. místě, celkově tedy z 11 závodů skončili 7x na medailové pozici, což žádné jiné družstvo v kategorii mladší žáci nedokázalo! Celkový triumf ve Velké ceně jim utekl o jediný bodík, mladší žáci tak skončili na 2. místě. V okresním kole hry Plamen skončili také na druhém místě a stali se tak vicemistry pro rok 2015. Starší žáci do letošní sezóny nastoupili jako nováčci a zúčastnili se všech závodů. Na medailové pozice se jim letos nepodařilo dosáhnout, ale 1x skončili na 4. místě, 1x na 5. místě, 1x na 6. místě. Celkově skočili ve Velké ceně na krásném 7. místě z 24 týmů. V okresním kole hry Plamen toto umístění obhájili. Cílem do nové sezóny je toto umístění vylepšit.

Malí hasiči však nejsou jen soutěže, je to také zábava. Po každé soutěžní sezóně pořádáme pro děti a rodiče rozloučení se sezónou, kde dětské šampaňské teče proudem, je zde také občerstvení jak pro děti, tak i pro rodiče. O letních prázdninách jsme pro naše malé hasiče připravili tábor, jehož součástí byly výlety po okolí, dále celotáborová hra na téma Harry Potter, různé soutěže a hry. Dále jsme pořádali Drakiádu, která byla letos podruhé i pro širokou veřejnost.

V prosinci pak s dětmi jedeme na výlet do krytého bazénu. Ani v zimním období na malé hasiče nezapomínáme a jedenkrát týdně trávíme dvě hodiny v tělocvičně v Miloticích, kde trénujeme, ale i hrajeme různé pohybové hry.

SDH Vacenovice mezi sebe rád přijme nové zájemce o tento kroužek, který je pro všechny mládežnické kategorie počínaje přípravkou, přes žákovské kategorie až po dorostenecký věk.

Přejeme všem malým hasičům, jejich rodinám a kamarádům hezké prožití vánočních svátků, hodně dárek pod stromeček a mnoho zdraví a úspěchů v novém roce.

David Rančík, vedoucí mládeže SDH Vacenovice

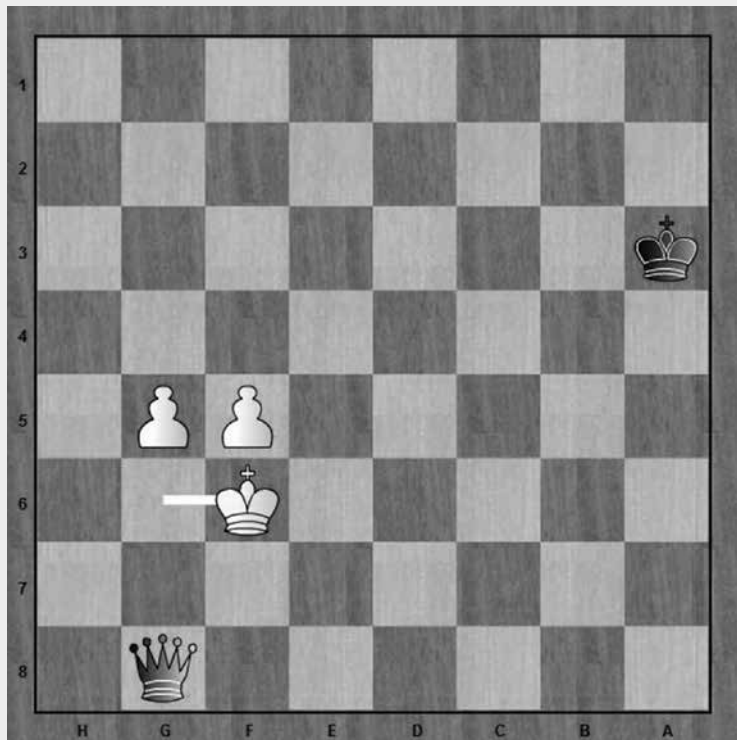
Malí hasiči 2. místo hra Plamen

Kvasco šachy

Probíhající šachová sezóna 2015/2016 začala pro „A“ tým famózně. Nejdříve jasná výhra ve Strážnici v podobě 4,5 : 2,5 (mimořádně Strážnice ještě Vacenovice neporazila) a pak nad naše očekávání výhra nad soupeřem, kterého ještě za dobu působení v této soutěži (4 roky) náš tým nepokoril, a sice Podlužanem Prušánky. Na domácí půdě slavili domácí šachisté vítězství rovněž 4,5 : 2,5. O rozhodující body se postaral hostující Martin Kladník (hraje 1. desku) a náhradník Jirka Blaha (kapitán „B“ týmu, který hrál na 7. desce) Zbytek hráčů remizoval a tak jsme vůbec poprvé rozdrtili Prušánky. Nyní již můžeme prohlásit, že v Okresním přeboru I. není týmu, který by Vacenovice neporazil.

V posledním kole před uzavěrkou však přišla ztráta, kdy tým odjížděl v oslabené sestavě do Hodonína, kterému podlehl rovněž 2,5 : 4,5. Doslova „na lopatě“ měl svého soupeře Lukáš Macek. Jenže sám byl nachlazený a tak bojoval nejen se soupeřem a časomírou, ale také s bolestí v krku a kašlem. S přibývajícím časem se dostavila i bolest hlavy a tak přijal nabídnutou remízu. Nicméně ani tento půl bod by týmu k bodovému zisku nepomohl a tak jsou Vacenovice A po 3. kole na průběžném 2. místě, kdy nás o skóre předběhl právě Hodonín.

Zde je pozice, při které Lukáš Macek (černý) přijal soupeřem nabízenou remízu. **Černý na tahu – dokážou šachoví amatéři**

Bohužel to, co se podařilo „áčku“, se v úvodu sezóny nepodařilo našemu „běčku“ a záložní mužstvo se po 3 kolech krčí u dna tabulky se 2 body, společně s outsidersy soutěže Strážnicí B a Ratíškovice, kdy mají pouze lepší skóre. Vacenovice B nejdříve v úvodu soutěže překvapivě remizovali na domácí půdě právě se Strážnicí, kdy v rozhodující partii Václav Křížka přehlédl možnost dát soupeři tzv. „věčný šach“ a partii nakonec prohrál (pravdou je, že Vašek viděl vítěznou kombinaci v oběti figury za zisk 2 pěšáků, ale mladý a houževnatý soupeř to zahrál dobře). Ve 2. kole přivítaly Vacenovice B opět na domácí půdě favorizovaný Domanín, se kterým prohrály. Ve 3. kole pak odjely do Kněždubu, který doposud podával nevyrovnané výkony a tak si odvezly opět pouze bod za remízu. Ve 2. kole se v sestavě Vacenovic objevil mladý a nadějný šachista – Lukáš Londin, který ač soupeře potrápil, v koncovce již na zkušeného borce nestačil. Větší účast dětí se v soutěži dospělých očekává v derby proti Ratíškovicím, které se odehraje po Novém roce.

Jestliže jsem se bavil o famózním nástupu „A“ týmu, pak naše dětské družstvo předvedlo výkon z říše snů. Při prvním ostrém startu, který se konal 7. 11. 2015 v Ratíškovicích, kam přijely družstva

Vyškov A, Vyškov B a domácí Ratíškovice, dokázalo uspět ve všech 3. kolech a soupeře jasně přehrávat. Nejprve děti porazily nejtěžšího soupeře Vyškov A v poměru 3,5 : 1,5. Pak Vyškovu B dovolily pouze jednou remizovat a vyhrály vysoko 4,5 : 0,5. A v derby proti Ratíškovicím ukázaly, kde je jejich síla a do té doby taktéž neporaženého soupeře přehrály vysoko 4:1. A kdeže ta síla mužstva byla? Stačí se podívat na soupisku: Šimon Londin - host (bratranec zbylých 3 Londinů), Lukáš Londin, Petr Fridrich, Jasmína Londinová a Michal Londin. 😊. V sestavě se také objevil na úvodní kolo i Jan Vyčítal, který zvítězil, ale pak musel odjet. Naším dětem zatím patří v průběžném hodnocení skvělé 2. místo za favorizovanou Kuřimí. Další sraz se koná opět po Novém roce v Zastávce u Brna.

Dá se tedy říct, že se dětskému šachu ve Vacenovicích daří, i když se k nám děti nehrnou proudem. Stačí, aby rodiče věděli, že v obci funguje také dětský šachový oddíl, a že to každý může zkusit. Pak-liže u šachů vydrží tak dlouho, jako náš nejdéle registrovaný dětský člen – Petr Fridrich, můžeme být spokojeni, protože tyhle děti budou jednou za Vacenovice bojovat i v soutěži dospělých. My nejsme na rozdíl od jiných sportů či zájmových činností limitováni věkem. Například Lukáš Macek (tehdy ještě člen Ratíškovic) již ve svých 13-ti letech pravidelně nastupoval za Vacenovice, které se v roce 2011 oficiálně zapsaly mezi šachové kluby okresu Hodonín, a nebyl tam jen do počtu, ale i bodoval. Za tu dobu jsme urazily pořádný kus cesty a nejen v rámci okresu, ale i kraje je v šachových kuloárech KVASACO Vacenovice známý pojem.

Martin Macek

SK Mogul Vacenovice – fotbalový oddíl

Nový ročník fotbalových soutěží 2015/16 se nesl ve znamení „Fotbalové revoluce“, tj. přechod na nové fotbalové řady, které byly zapracované do denní řídicí práce v organizaci soutěží. Byla přijata organizační opatření k zajištění zpracování elektronických zápisů o utkání, byly zrušeny původní registrační průkazy hráčů a vytvořeny elektronické průkazy. Dále byla zapracována měsíční sběrná faktura, kterou dochází k úhradě soutěžních

poplatků. K uvedeným úkonům byl určen hlavním administrátorem oprávněným vykonávat uvedené transakce sekretář oddílu p. Steinhübel. Jeho oprávněným zástupcem p. Mlýnek. Vedlejšími administrátory pro vyplňování zápisů byli stanoveni: p. Kašík, p. Synek, p. Macháček, p. Novák Zd. Uvedení funkcionářů svou roli zvládli bez

připomínek ze strany řídících soutěží. Do nového soutěžního ročníku jsme vstoupili s novými trenéry u A-mužstva - p. Bobota vystřídal p. Bezouška a u družstva B-muži p. Synka nahradil p. Hanák. Žákovské družstvo a družstvo přípravek po 3. ročnících ve sdružených družstvech s Baníkem Ratíškovicemi a Agrem Milotice jsme vzájemnou dohodu na další ročník již nepotvrdili a vytvořili jsme vlastní družstva, která jsme přihlásili do základních soutěží samostatně. U dorosteneckého družstva nám vyšli vstříc z oddílu Agro Milotice, kteří tuto věkovou kategorii nepřihlásili do soutěží a vypomohli nám s pěti hráči na hostování.

Činnost oddílu řídí výbor ve složení: předseda: Kacr Radim, místopředseda: Bařák Ladislav, sekretář: Steinhübel Marián, členové: Ing. Novák František, Kotásek Josef, Mgr. Mlýnek Zbyněk, Tomčala Antonín, Gasnárek Josef, Konečný Petr, Kašík Přemysl, Synek Martin, DiS. Finančně-ekonomické záležitosti má na starosti Kacrová

Ludmila a správcem stadiónu je Chvostal Jan. Z našich řad je registrovaných členů pod FAČR celkem 124 aktivních sportovců a činovníků (trenéři, vedoucí, org.pracovníci). Kromě výboru, který se schází pravidelně 1x týdně na svých schůzích v jednotlivých družstvech v podzimní sezóně, pracovali následující trenéři a vedoucí:

Muži A – Bezouška Petr, Kašík Přemysl, Konečný Petr
Muži B – Hanák Josef, Synek Martin
Dorost – Bábíček René, Macháček Michal, Bábíček Radim, Kordula Aleš
Žáci + příprava – Mírovský Luděk, Novák Zdeněk, Plášek Martin, Blaha Marek

Konečné umístění jednotlivých družstev podzim 2015

družstvo	soutěž	umíst.	zápasy	výhry	remízy	prohry	skóre	body
muži A	1.B tř.sk.C	14.	13.	1	7	5	13:23	10
muži B	4.tř.sk.A	3.	10	5	1	4	16:14	16
dorost	OP	1.	15	12	1	2	65:17	37
starší žáci	OS sk A	7.	9	4	0	5	29:22	12
mladší žáci	OS	5.	10	5	2	3	42:20	17
starší příprava	OS sk.B	-	8	2	1	5	27:36	7
mladší příprava	OS sk.B.	-	9	1	0	8	24:78	3

SK Mogul Vacenovice příprava jaro 2016

Střelci branek jednotlivých družstev:

Muži A – 2 Milěř, 2 Grufík Zd., 2 Grufík P., 2 Sladký, 2 Příkazský, Jašík, Lunga, Nešpor.

Muži B – 7 Školař, 3 Korčák, 2 Nešpor, Novotný Zd., Novotný M., Krist, Brhel

Dorost - 16 Milěř, 15 Žurovec, 14 Kordula, 5 Brhel, 3 Straňák, 2 Spěvák, 2 Brázdil, 2 Šťastný, Krist, Brhlík, vlastní, 3 kontumace

Starší žáci – 7 Plášek, 6 Leskovan, 4 Blaha, 4 Krist, 3 Lisý, Bábíček, Hajný, 3 kontumace

Madší žáci – 26 Plášek, 4 Profota, 4 Uříčář, 2 Hajný, 2 Chvátal, 2 Leskovan, Šimeček Mat., Šimeček Mik.

Starší příprava – 20 Profota, 4 Šimeček Matouš, Šťastný, Čáslava, Koudela

Mladší příprava – 8 Koudela, 5 Gasnárek, 4 Kubík, 2 Belka, 2 Kotásek, Rupcová, Zdařil, Zapletal

Program přípravy na jarní část mistrovských utkání byl po dohodě s trenéry jednotlivých mužstev organizován následně. Letos se zimního turnaje neúčastníme – požadavky: 4 přípravných utkání pro A mužstvo, 2 utkání pro B mužstvo mužů. Plánujeme i soustředění mužů A. Dorost nepožaduje žádný přípravný zápas. Žákovské družstvo mladší a starší se účastní halové ligy v Lužicích a družstvo mladší přípravy turnajů v rámci OHL. Mládežnická družstva mají zajištěnou tělocvičnu v ZŠ v Miloticích. Přípravujeme i ples sportovců, který se však uskuteční v pátek 22.1. 2016 a k dobré zábavě bude hrát zlínská kapela SHOWBAND.

V únoru nás čeká valná hromada, která bude schvalovat nový název klubu a nové stanovy spolku.

den	čas	místo	soupeř(činnost)
SO 2. 1.		hala Lužice	OHL starší žáci
NE 10. 1.		hala Lužice	OHL mladší žáci
		pořad.Morava	OHL ml.příprava
PÁ 15. 1.	17:30	stadion SK	zahájení přípravy muži A+B
SO 16. 1.		hala Lužice	OHL starší žáci
		pořad. Vnorovy	OHL ml.příprava
PÁ 22. 1.	20:00	U Letochů	sportovní ples
SO 23. 1.		pořad.Milotice	OHL ml.přípravy
		hala Lužice	OHL ml.žáci
SO 30. 1.		hala Lužice	OHL starší žáci
SO 6. 2.		pořad.Vacenovice	OHL ml.přípravy
NE 7. 2.		hala Lužice	OHL mladší žáci
	14:00	U Letochů	valná hromada SK
10.-13. 2.		Luhačovice	soustředění muži
SO 13. 2.		hala Lužice	OHL starší žáci
SO 20. 2.		hala Lužice	OHL mladší žáci
SO 27.2.		hala Lužice	OHL starší žáci
	13:00	Vacenovice	muži A - Vracov
SO 5. 3.		pořad.Dubňany	OHL mladší příprava
		hala Lužice	OHL mladší žáci
	14:00	Strážnice UT	Strážnice - muži A
SO 12. 3.	14:00	Vacenovice	muži A - Svatobořice
SO 19. 3.	14:30	Rohatec	Rohatec - muži A
NE 20. 3.	14:00	Svatobořice	Svatobořice B - muži B
SO 26. 3.	14:00	Sudoměřice	Sudoměřice - muži B

Mistrovská utkání budou zahájena následovně:

A- muži 27. 3. 2016 v Žarošicích

B- muži 3. 4. 2016 doma s Archlebovem

Dorost 27. 3. 2016 (volno)

3. 4. 2016 doma M. Písek

Žáci 3. 4. 2016

Výbor SK Mogul děkuje všem příznivcům, kteří se v průběhu roku 2015 podíleli při zabezpečení chodu a činnosti klubu, buď finanční, materiální pomocí nebo přiložili ruce při budování, provádění oprav a údržbě v prostorách stadionu. Věříme, že věrní a nápomocní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci. Ať společnými silami

vytvoříme prostředí pro naše spoluobčany, kteří ho budou rádi navštěvovat a hlavně, kde by měli možnost svou pohybovou aktivitu provozovat.

Závěrem výbor SK Mogul děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při zabezpečování sportovního života v naší obci a zejména všem sponzorům, Obci Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm. Do Nového roku 2016 přejeme všem příznivcům vacenovického sportu hodně zdraví, pracovních úspěchů a štěstí v osobním životě.

*Sekretář SK Mogul Vacenovice
Steinhübel Marián*

Starší žáci

Minipřípravka

MWDr. Martina Chromá
veterinární výjezdová služba

- Dornova metoda pro koně i malá zvířata
- kvalitní veterinární péče o koně, hospodářská zvířata, psy a kočky
- ultrasonografické vyšetření koní, hospodářských zvířat i malých zvířat
- čipování a vystavení pasu, vyšetření krve a moči
- preventivní vyšetření, vakcinace, podání antiparazitik

www.veterina.zkyjova.cz

fb.com/chromamartina/

veterina@zkyjova.cz

mobil: +420 773 893 667

Mikroregion Nový dvůr zve své občany na tradiční
SILVESTROVSKÝ POCHOD

SILVESTR PLNÝ HVEZD

hostitelská obec VACENOVICE

31. 12. 2015 v 10:00 hodin
HASIČSKÝ AREÁL VE VACENOVICÍCH

Sraz pochodníků: v 9:00 h před OÚ Vacenovice
Vstupné 50 Kč účastníci pochodu, 150 Kč na místě

Pozvánka na Silvestrovský pochod

Sraz pochodníků 31. 12. 2015 v 9 h před stavbou OÚ Vacenovice. Kdo nebude mít připravenou žádnou masku, může si zakoupit čepičku a žlutý šál za 30 Kč. Uvítáme vystoupení světových hvězd na pódiu! Pokud máte nějaké vystoupení připravené, oznamte to na OÚ Vacenovice, tel. 518 376 160.

Obec Vacenovice vás srdečně zve na

DISCO PLES

**POJĎTE S NÁMI NA SAFARI
ANEŽ Z DŽUNGLE DO DŽUNGLE**

**v sobotu 16. ledna 2016 od 20.00 h
v Kulturním domě a sále Hospody U Letochů**

Fantazii se meze nekladou.
K tanci a poslechu bude hrát
DJ BLECHA.

Vstupné 150 Kč, předprodej 100 Kč.

centrum
úspor

LEVNĚJŠÍ PLYN a ELEKTŘINA

•
snížíme Vaše výdaje za plyn a elektřinu

•
vyřídíme za Vás přepis energií na jinou osobu

•
pomůžeme Vám se smlouvou podepsanou
podomním prodejci

zákaznické kontaktní místo - Centrum úspor

Štefánikova 10, Hodonín

Otevírací doba :

Po - Čt: 9:00 - 17:00, Pá : 9:00 - 15:00

tel. 720 757 310

www.centrum-uspor.cz

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, 696 06 Vacenovice 243.

Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, Ing. František Novák, Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v prosinci 2015. Náklad: 520 kusů. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šíki Kyjov.

Malí hasiči

ČZS ve Strážnici – Žerotín

Farní tábor v Pačlavicích

Liběna Lisá „Múza“

Vacenovští muzikanti

Marijánky

Děti z mysliveckého kroužku Sojky

Soubor Oskoruška

Slovácký rok

Mladá CM Oskoruška